

Po osmini finala je najbrž potrebno že malo rezimirati dogodke na SP. Prvo, kar pade v oči, je dejstvo, da so med osmimi čertfinalisti le 4 evropske ekipe, kar se ni zgodilo že od l.1970, ko so evropsko čast v ¼ finalu branile le ZRN, Italija, Anglija in SZ. Nedvomno je to splet nekaterih nesrečnih okoliščin (žreb, uvrstitve po skupinah, pristransko sojenje), toda tudi vedno večje razširjenosti kvalitete. Prvič se je zgodilo, da ima v ¼ finalu svoje predstavnike kar pet celin (poleg Evrope še Azija, Afrika, Južna in Severna Amerika). Gotovo največje presenečenje je izpad zdaj že bivših svetovnih prvakov Francozov, ki so »presenetili« z neučinkovitostjo, saj niso izkoristili številnih sicer lepo izigranih priložnosti za zadetek. Hudo so razočarali tudi bronasti s prejšnjega SP, Hrvati, ki ob menjavi generacij nimajo alternative za sanjsko sredino Boban – Asanović, tretji član Prosinečki pa je le še senca samega sebe. Argentina, kot eden glavnih favoritov, je prav tako igrala neučinkovito, povrhu vsega pa še njihov glavni igralec in motor Veron ni bil v pravi formi (le kaj počne argentinski virtuoz v trdi in brezidejni Premier League ?!). Katastrofo so nadse z alibi igro v zadnji tekmi priklicali tudi sicer vsem nam dragi Portugalci. Podobno se je zgodilo tudi sicer pozitivnemu presenečenju Švedom v osmini finala. Po evropsko so stisnili Senegalce, jim v 10. minuti dali gol ... in potem nehali igrati. Posebna zgodba med razočaranji je seveda Slovenija. Čeprav je že sama uvrstitev na SP izjemen in takorekoč neponovljiv uspeh (pa tudi splet neverjetnih naključij), se je težko znebiti občutka, da bi se z igro iz EURA 2000 in večji složnosti v moštvu lahko sprehodili do 2. mesta v skupini ob neprepričljivih Paragvaju in JAR. Tipično slovenska je samotolažba v stilu »kaj bomo mi, saj so izpadli tudi Francozi in Argentinci, Nizozemcev pa sploh ni na SP, itd.« Treba je iti na vse (»na full« bi rekel Rene Mlekuž). Tako so k SP pristopili US boys in prišli, vidi, vidi, v ¼ finale. Seveda je potrebno imeti tudi nekaj sreče. A če nimaš jajc te zaobide tudi sreča, kot so to izkusili mnogi na tem SP. Poglejmo še »pozitivce«. Prvo, najprej in najbolj navdušujoče igra mali Senegal, ki z dvema genialnima igralcema (Diouf in Camara) lomi nasprotnikove obrambe in je prva afriška ekipa po Kamerunu 1990, ki je prišla med prvih osem. Kamerun je tedaj izpustil sijajno priložnost proti Angležem, mislim, da je Senegal proti Turkom ne bo. Slednji so bolj po sreči tu. Dobro so igrali proti Brazilcem, nato pa so imeli bolj »leve« nasprotnike (Kostariko, Kitajce in presenetljivo indisponirane domačine Japonce). Druga sijajna osvežitev so ZDA. Brezkompromisna igra, odlični vratar Friedel (mimogrede, obranil je že dve enajstetrovki) ter hitra Donovan in Beasley znajo »zapapriti« tudi neprepričljivim Nemcem, ki igrajo antipropagando nogometa brez ideje v igri. Groza me je ob misli, da so kljub temu lahko tudi v finalu. Seveda ne morem mimo korejskih »električnih zajcev na Duracell baterije«, katerim je Hiddink poleg tradicionalne vzhodnjaške borbenosti vsadil še nekakšno presing igro po nizozemskem modelu 74. A kaj bo, ko bodo baterije potrošene? Že z Italijani so imeli neverjetno srečo, s Španci je verjetno konec poti. Obe sredozemski velesili namreč igrata podobno, s precej preskakovanja igre in zanašanjem na posamične kvalitete Vierija in Raula ter Morientesa. Pri tem so Italijanom razveljavili kar neverjetnih 5 povsem regularnih golov (2 Hrvaška, 2 Mehika, 1 Koreja). O maledetto! Seveda zdaj jokajo in cvilijo a tudi oni so igrali alibi igro. Zaradi hrvaške polomije z Ekvadorjem je proti Mehiki še šlo, proti 50.000 Korejcem in sodniku pač ne. Namenoma sem dve po mojem mnenju najboljši ekipi prvenstva (Brazilijo in Anglijo) pustil za konec, saj navijam za obe in mi je zelo žal da se bosta srečali že v ¼ finalu. Ronaldo je spet pravi, še boljši kot v Franciji in Rivaldo (ki je, mimogrede, cigan) mu koraka ob boku. Na drugi strani igrajo Angleži prvič po dolgem času učinkovito, če že atraktivni ne bodo nikoli. Motor je Beckham, spredaj se je ob vedno dobrem Owenu prebudil še hibrid Heskey, zadaj pa tako ali tako nihče ne more mimo »Traumviererkette« Mills, A. Cole, Campbell, Ferdinand.

Zgodilo se je! Prvič se bosta na SP pomerili najuspešnejši udeleženci vseh časov, Brazilija in Nemčija, in to kar v finalu. Sicer ni čisto res, da ti dve velesili še nista nikoli odigrali uradne tekme. Dne 30.12.1980 sta se srečali v skupini na »Mundialitu« – tekmovanju vseh dotedanjih svetovnih prvakov v počastitev 50 obletnice prvega SP v Montevideu, Urugvaj. Nemci so po prvem polčasu vodili z golom Schusterja, v drugem pa se je pričela samba Paola Isidora in Ederja, ki sta s po dvema goloma pripeljala Carioce do zmage s 4:1. Po nedeljskem finalu bo tudi jasno, ali bo Brazilija dokončno potrdila svoj status najboljše vseh časov s petim naslovom ali pa se bodo

Nemci z njimi izenačili s četrtem. Kako močni velesili sta ti dve ekipi, priča tudi dejstvo, da po II. svetovni vojni z eno samo izjemo (78 ARG : NIZ) še ni bilo finala SP, v katerem ne bi sodelovala vsaj ena od njiju. S tretjo zaporedno uvrstitvijo v veliki finale (94, 98, 02) so Brazilci izenačili rekord Nemcev (82, 86, 90). Po drugi strani je Nemčija prvič v finalu kot enotna država. Brazilci so dosegli največ golov na tem SP (16), Nemci so jih najmanj dobili (1), vendar jih tudi dosegli 14. Res je, da so imeli Nemci ogromno sreče: razen z Irsko, katere pa niso premagali, niso igrali z nobeno evropsko ekipo, brez Kahna pa bi se morda poslovili že v skupini. Brazilija bo v finalu močnejša za Ronaldinha, Nemčija pa šibkejša za Ballacka. Finale vseh final torej v nedeljo ob 13.00 v Yokohami. Uživate in seveda: navijajte za nogomet, navijajte za Carioce!!

Za konec še moja postava SP (FIFA bo vanjo gotovo uvrstila kakega Korejca ali dva, toda jaz vztrajam pri svojem sistemu 2-6-2): Kahn – Ferdinand, Hierro - Roberto Carlos, Wilmots, Sas, Beckham, Ronaldinho, Rivaldo – Vieri, Ronaldo.

2006

Preden se bo SP danes nadaljevalo s polfinalom, pogledajmo malo, kaj se je dogajalo do sedaj in kaj bi se lahko v naslednjih dneh. Prva ugotovitev, ki je na dlani: to je doslej najbolje organizirano SP, z najboljšim navijanjem in spremljanjem, obenem pa tudi z zelo povprečno kvaliteto nogometa, čemur je nedvomno pripomoglo katastrofalno sojenje. Začelo se je takoj v prvi tekmi (2. gol Kostarike iz ofsajda), nadaljevalo pa s celo vrsto spornih, kaj spornih, napačnih odločitev. Vrhunec je doseglo na tekmi med Hrvaško in Avstralijo, ko je Graham Poll »spregledal« 2 penala nad Avstralci, nato priznal 2. gol Klokana, ki je bil dosežen iz ofsajda, svoje remek delo pa je Anglež kronal s tremi rumenimi kartoni Šimuniću. Nadalje so oškodovali Togo (kateremu so zaigrali tudi napačno himno!) že kar v prvi tekmi proti Koreji in še bolj v drugi proti Švici, v tej skupini tudi niso priznali regularnega gola Francozov proti sodniškemu ljubljencu (menda še izpred 4 let) Koreji, enako niso priznali gola Argentine proti Slonovači, a to ni imelo posledic, ker so Gauči itak zmagali. ZDA so sesekali proti Gani – prvi gol so Afričani dosegli po očitnem prekršku nad Reyno, katerega so potem odnesli z igrišča, drugega pa po neobstoječem penalu. Omenimo še neregularen gol Croucha proti Trinidadu, pa še kaj bi se našlo. Če je kdo mislil, da bo v izločilnih tekmah kaj bolje, se je seveda hudo zmotil. Sodniki so takoj pokazali, kdo je gazda: izmišljen penal nad Grossom v sodniškem podaljšku je poslal domov Avstralce, Rus Ivanov pa je dovolil, da mu je tekma med Portugalsko in Nizozemsko povsem ušla: na začetku ni pokazal rdečega za brutalen štart nad Ronaldom, potem pa ga je menda zapekla vest in se je razmahal s kartoni, ter uspel podreti rekord vseh SP-jev: 16 rumenih + 4 rdeči!! Za konec so še Brazilcem proti Gani priznali drugi gol iz ofsajda. Še cel kup spornih odločitev ne omenjam, ker niso vplivale na rezultat, npr. brezvezna izključitev Lučića proti Nemčiji in nato kompenzacija v obliki neobstoječega penala za Švede. Človek bi razumel, da ga lomijo neizkušeni sodniki iz banana republik, a tu gre za renomirane evropske sodnike. Eden izmed njih, Slovak Michel, je začel po vodstvu Argentine proti Nemcem piskati povsem po notah Elfa in pri tem spregledal vsaj en penal za Argentino in brutalen štart Kloseja nad Abbondanzierijem, zaradi česar je moral slednji v slačilnico, Pekerman pa je izgubil eno menjavo. Zelo sporni so tudi izključitev Rooneya (ki je Angleže stala polfinala), nedosojen penal za Ukrajino proti Italiji in francoski gol iz ofsajda proti Cariocam. Upajmo, da bo vsaj v zadnjih tekmah sojenje na nivoju, čeprav se bojim, da vtisa ni več moč popraviti.

Druga značilnost je premoč evropskih ekip. Če je bilo pred 4 leti razmerje Evropa : ostali v četrtfinalu 4:4 in v polfinalu 2:2, se je tokrat spremenilo v 6:2 in 4:0. To slednje se ni zgodilo že 24 let, vse odkar so v Španiji 82 v polfinalu igrali Italija : Poljska in ZRN : Francija. Trije izmed takratnih polfinalistov so prisotni tudi tokrat, kar kaže na tradicijo in moč teh nogometnih velesil. Francozi so več kot zaslužno izločili bivše prvake Brazilce, ki so postavili Ronaldinha v špico,

namesto v vezo, zato je bila slednja nadigrana od Zidana & co. Francija igra dopadljivo, sicer s hibridi v obrambi a zato z genialno kreativnostjo Zidana in Henryja spredaj. Pri Brazilcih sta oba bočna igralca, ki sta leta in leta dajala ton brazilski samba, očitno prestara in iztrošena, Ronaldo se je sicer dvigoval iz tekme v tekmo (ter tudi dosegel 15. gol na SP-jih, kar je nov rekord), Kaka je zablestel samo na prvi tekmi, Ronaldinho pa je bil, kot že rečeno, preveč odrezan in predobro čuvan za kaj več. Zasluženi polfinalisti so tudi Azzuri. Čeprav so se po stari navadi vlekli skozi tekme, imajo kompaktno in dobro ekipo z najboljšim vratarjem in granitno obrambo, ki je do sedaj dobila le en gol (pa še ta je bil avtogol). Kadar je Totti pri volji za igro, sodi med najboljše pakerje na svetu in tukaj ima komu podajati. Luca Toni je pravo odkritje prvenstva. Seveda ne gre pozabiti na organizirano sredino z maratoncema Zambrotto in Camoranesijem. Nemci si polfinala niso zaslužili, čeprav so presenetili s solidno igro, če že ne s svojim tradicionalnim agresivnim tekanjem gor in dol in striktnim markiranjem s forcheckingom. Proti Argentini, ki jim je dobesedno skrila žogo, to seveda ni več »palilo« in le sodniku in Lehmanu se imajo zahvaliti, da so še »živi«. Proti Italiji bodo imeli hude probleme – oba, ki sta blestela spočetka (Lahm in Schweinsteiger) vidno padata iz tekme v tekmo in tako bo vse bolj ali manj slonelo na ideji Ballacka (ki pa bo seveda budno čuvan – Italijani so za to pravi mojstri) in pa jasno na robotiziranem tekanju in pokrivanju. Toda če Italija povede, potem vrnitve ni več. Obe vodilni evropski nogometni velesili sta se doslej na SP srečali štirikrat. Prvič l. 1962 v Čilu (0:0), drugič pa 1970 v polfinalu v Mexico Cityju, v tekmi, ki še danes velja za največjo dramo vseh časov na SP. Italijani so povedli v 8. minuti, Nemci pa (jasno!) izenačili v 90. V podaljškju se je potem rezultat gibal takole: 1:2 Müller (94.), 2:2 Burgnich (98.), 3:2 Riva (104.), 3:3 Müller (110.) in končno 4:3 za Italijo Gianni Rivera v 111. minuti!!! Tretjič so se srečali v polfinalni skupini na SP 78 in se prijateljsko razšli 0:0, zadnjič doslej pa v finalu SP 82, v tekmi, ki jo mnogi še danes smatrajo za najboljšo tekmo Italije vseh časov. Potem, ko so v prvem polčasu zgrešili penal, so Bearzotovi Azzuri v drugem Nemce zmleli z goli Rossija, Tardellija (po nepozabni, skoraj rokometni kombinaciji) in Altobellija, poraz Nemcev je ublažil le Breitner in slavje Sandra Pertinija se je lahko začelo. Drug polfinale ima svojo predzgodovino iz EP, kjer sta se Francija in Portugalska že dvakrat udarili ravno v polfinalih. Le kdo lahko pozabi sijajno tekmo v Bordeauxu l. 1984, ko je Chalana skoraj lastnoročno popeljal Portugalce v finale, a mu je to preprečil drug virtuoz, Platini. V rednem delu je bilo 1:1 po golih Domerguea in Jordaa. Slednji je Portugalce popeljal v vodstvo z 2:1, Domergue je spet izenačil v 114., Platini pa dosegel odločilni gol v 119. minuti za zmago Francije 3:2. Tudi v polfinalu EP 2000 so Portugalci vodili z golom Gomesa, izenačil je Henry, pet minut pred koncem podaljška pa je po roki Xaviera s penala zadel Zidane, kar je bil takrat še zlati gol in vsega je bilo konec. V obeh primerih so Francozi nato osvojili prvenstvo. Portugalci so lahko nevarni, če bodo Francoze prisilili v svojo uspavanko pod taktirko Figa in povratnika Deca z bliskovitimi »budnicami« Ronalda. Imajo tudi presenetljivo čvrsto obrambo in pa seveda Scolarija, ki je proti Angliji zabeležil že 12. zaporedno zmago na SP., kar doslej ni uspelo še nikomur. »Big Phil« je dobil prav vse tekme SP-ja, katere je vodil, na velikih tekmovanjih pa je doslej izgubil le dve, obe z Grki na EP pred dvema letoma. Torej uživajte v nogometu in navijajte proti Nemcem, sicer 4 leta ne boste prejeli mojih nogometnih analiz in komentarjev!!!

Evo, pa je konec in življenje se je vrnilo v normalne tokove. Zaslužno so zmagali Italijani, ki na celem prvenstvu iz igre od nasprotnikov niso prejeli gola (ne vem, če je to komu že kdaj uspelo). Od dveh, ki so ju kasirali, je bil tisti proti ZDA avtogol, tisti v finalu pa iz penala. Francozom je ravno toliko zmanjkalo, da niso ponovili domačega SP-ja 98. Morda ravno tista neumnost Zidana, katerega so kljub temu proglasili za naj-igralca. Sicer je imel sodnik Elizondo na voljo dve možnosti. Lahko bi se naredil neumnega in ne bi hotel nič videti in slišati (od stranskega), a raje je Zidana in seveda predvsem sebe postavil v središče pozornosti finala SP. Gotovo bo še svojim vnukom kazal videoposnetek, ko vehementno pokaže rdečega najboljšemu igralcu SP-ja.... Za konec še pohvala navijačem – kaže, da je nekaterim končno kapnilo da je edini način uživanja za vse upoštevanje enostavnega pravila: navijaj za svoje in žuriraj, ter pusti drugemu, da počne isto. Svet je bil v gosteh pri prijateljih in vsaj za en mesec je izgledal lepši, kot v resnici je...

Še moja postava SP-ja (2-6-2):

2010

Evo, pa je ostalo samo še finale, dobili bomo novega (osmega) svetovnega prvaka in prvič bo evropska ekipa zmagala izven Evrope. Po skupinskem delu in osmini finala je sicer kazalo na premoč Latinske Amerike, prav vse ekipe (5) s tega področja so se uvrstile naprej in v osmini so zmagale še 4 (Mexico je pač izgubil z Argentino). Toda potem sta prišli dve ključni tekmi, kjer se je vse podrla, obe južnoameriški velesili sta padli na prvem pravem preizkusu. Brazilci so kljub Dungini ziheraški igri imeli Nizozemce na pladnju, a so si sami dali gol. To naj bo nauk za bodoče brazilske selekcije – Brazilija je bila svetovni prvak le, kadar je igrala svojo atraktivno igro! Sicer ne *vedno*, ko jo je igrala, toda če jo ne, potem ne more zmagati. Tragični izpadi zaradi obupne obrambe 82, 86 in 90 so očitno pustili dolgoročne posledice v razmišljanju brazilske nogometne stroke, ki se je kljub dvema naslovoma 94 in 02 pričela vse preveč obračati k togim evropskim šablonam ter s tem zanemarila resnični forte brazilskega nogometa: pas igro od noge do noge, hitro menjavanje pozicij in tisto potezo viška, ki nasprotnika zmede, ga zavrti in zlomi. Ja, Gilberto Melo bi v Socratesovi ali Rivaldovi ekipi v najboljšem primeru čistil kopačke ali pumpal žoge. Drugi četrtfinalni derbi med Nemčijo in Argentino je bil to le po imenu. Že pred prvenstvom s(m)o mnogi opozarjali, da bo Maradona drago plačal neuvrstitev Zanettija in Cambiassa v ekipo. Bojda je to posledica spora med Veronom in Zanettijem, ki se osebno ne prenašata. Očitno je bil Veronov klan močnejši. Sijajne partije v skupini in osmini finala so zbledele in ob prvem resničnem preizkusu njene trdnosti je argentinska obramba padla že v 3. minuti. Ob vsej nesporni karizmi Maradoni namreč žal ne zadostuje, da igralce objame in reče »pjebi pejte špilat«... Težko mi gre z jezika, vendar moram pohvaliti igro Nemcev. Jogi Löw je našel pravo kombinacijo mladosti in izkušenj. Özil in Müller sta pravi odkritji prvenstva, posebej prvi je po dolgih sušnih letih (vse od časov Littbarskega in Effenberga) prvi resnični nemški genialac z »mehko« nogo. To je nemškim ekipam manjkalo v zadnjih letih, ta »štih«, ki bo, ob tradicionalni disciplini in borbenosti, tej ekipi prinesel še lepo prihodnost. Tako je čast južnoameriškega nogometa moral braniti mali Urugvaj (ki se je komaj uvrstil na SP prek dodatnih kvalifikacij s Costa Rico) in to je več kot dostojno tudi storil. Res, da je imel neverjetno srečo proti Gani, toda vseskozi je kazal dopadljivo igro, vedno se je znal prilagoditi. Diego Forlan je vsaj zame prvo ime prvenstva, obramba čvrsta, v napadu je poleg Forlana zablestel Suarez, morda je za polfinalni uspeh (poleg slednjega) zmanjkal še kak kreativec na sredini. Španci in Nizozemci so zaslužno v finalu. Eni in drugi v kvalifikacijah za SP niso izgubili niti točke in tudi tu so pokazali svoje kvalitete. Nizozemci sicer ne blestijo kot v časih Cruyffa in Gullita, igrajo pa izjemno racionalno. De Jong in Van der Will (v polfinalu nista igrala, sicer ne bi videli Van Bronckhorstove mojstrovine) držita obrambo, Sneijder je ideolog, neumorni Kuyt vodonosec, Robben pa egzekutor. Kako bo v finalu, če bodo morali loviti izenačenje (z Brazilci so to uspeli še dovolj zgodaj)? Kot napete puške čakajo Afelaay, Eliya in Huntelaar! Španci igrajo najlepši nogomet na prvenstvu in si zaslužijo naslov. Barcelonina igra osvaja srca tudi brez Messija in kaže nogometnemu svetu pot s kratkimi in pogosto atraktivnimi izmenjavami (tika taka) ter bliskovitimi vtekanji. Pravočasno in pravilno oddana žoga je pač še vedno hitrejša od najhitrejšega beka! Puyol in Pique sta stebra obrambe, Sergio Ramos je ključni Del Bosquejev človek v transformaciji iz obrambe v napad, kjer prevzamejo taktirko Iniesta, Xavi in Xabi Alonso, Villa pa doda piko na i. Sicer v Torresu ni imel pravega partnerja, je pa Pedro (z izjemo tistega solističnega nonsensa) proti Nemcem odigral odlično. Po dolgih letih mučnih izpadanj so Španci zdaj tu, korak pred ciljem. Doslej so še vsakega stisnili in prisilili v bunker in ne vidim razloga, zakaj ne bi tudi Nizozemcev. Vse ostalo bo stvar navdiha in tistega kančka sreče, katerega vedno potrebuješ za osvojitve naslova. Izmed ostalih udeleženk si pozitivno oceno zaslužijo še Gana (ne vem, če je že kdo kdaj imel tako smolo), Slovaška (po dveh polomijah so se dvignili, izločili Italijo in bili blizu senzacije z Nizozemsko), Japonska (odigrala fenomenalno in zanje povsem netipično

tekmo z Dansko), Koreja, Paragvaj, Čile, ZDA (vsaj za nepopustljivost), Nigerija (ki je zgolj zaradi lastne neumnosti izpadla v skupini), tudi Avstralija je po uvodni katastrofi odigrala dve zelo solidni tekmi, če Nizozemska izgubi finale pa bo hrabra mala Nova Zelandija edina neporažena ekipa na prvenstvu!!! Nekaj vmesnega so morda Portugalci, v skupini so imeli Brazilce, potem pa takoj Špance, težek žreb, ni kaj. In razočaranja? O otožnih in duhamornih predstavah Italije, Francije (finalista zadnjega SP!) in Anglije se ne splača razpredati; naj se usedejo na tla in pojejo žalostne pesmi! Kamerun bi lahko naredil več, Slonovača je imela spet težko skupino, tudi Srbi so plačali davek tradicionalni balkanski samopasnosti, podcenjevanju in aroganci, Danska in Švica sta v kvalifikacijah blesteli, tukaj pa nista mogli premagati Japonske oz. Hondurasa. Domačin je pokazal skromnost, katero smo pričakovali, enako omenjeni Honduras, Grčija in Sev. Koreja (upam, da fantje niso pristali v kakem konclagerju). Za konec sem namenoma pustil Slovenijo, ki je, vsaj mene, izredno pozitivno presenetila. Vsa čast selektorju Keku, iz štirih vrhunskih posameznikov (Novaković, Birsa, Brečko, Handanović) in ostalih poligrancev je ustvaril kompaktno ekipo, ki je sposobna vsaj dobršen del tekme parirati vsakemu. 8 minut je zmanjkalo do zgodovine, 1/8 finala z Gano, ¼ finala z Urugvajem...uh, od višine se kar zvrtil! Morda mora za tisti korak več vse iti po vrsti, morda mora dozoreti še kakšna resnična klasa (Krhin?) a prava vrednost te ekipe se skriva v njenem duhu. Ko sem jih gledal na sprejemu v Ljubljani, ko so skupaj z navijači zapeli Kekčevo pesem, je začelo srce biti močnejše.

In še moja postava SP 2010 (2-3-4-1):

Casillas - Puyol, Lucio - Maicon, Salcido, Sergio Ramos - Sneijder, Iniesta, Özil, Forlan – Villa.

2014 (BLOG)

10 NAJBOLJŠIH

Vsem lep pozdrav! Za ogrevanje je tule moj izbor 10 najboljših tekem vseh SP, katere sem spremljal (od 1974 naprej). Verjetno bi lahko na seznam uvrstil še kakšno tekmo, ampak na koncu sem se odločil takole:

10. NET : ARG 2:1 Četrtfinale - Marseille, 04/07/1998

Krasna četrtfinalna tekma, Nizozemska je dominirala prek Kluiverta in Bergkampa, Argentina pa je zgostila igro na 20 - 40m od svojega gola ter pretiła z bliskovitimi kontrami Batistute in Lopeza. Po izenačenju slednjega in izključitvi Numana se je zdelo, da se je tehničar nagnila na argentinsko stran, toda Ortega je naredil neumnost – najprej je hotel odigrati 11-m, nato pa je še z glavo udaril nizozemskega vratarja in dobil rdečega. Na koncu je z izjemnim golom odločil Bergkamp in Nizozemci so se uvrstili v polfinale.

9. BRA : SZ 2:1 Tekma v skupini - Sevilla, 14/06/1982

Brazilci so prišli na SP 1982 s sijajno postavo, morda najboljšo, kar jih je svet kdaj videl. Sanjska četverica Falcao, Zico, Socrates in Eder je dajala ton sambi, toda na prvi tekmi so naleteli na odlično uigrano reprezentanco SZ, sestavljeno pretežno iz igralcev dveh Dinamov iz Kijeva in Tbilisija. Brazilci so dominirali, toda gol Bala po hudi napaki vratarja Valdirja Pereza je dal Sovjetom (nepravilno bi bilo reči Rusom) krila in kaj lahko bi dosegli še kak gol. V drugem polčasu so Carioce še bolj stisnile in nizale priložnosti ter končno zmagale z dvema bombama Socratesa in Ederja.

8. BRA : NET 5:3 (1:1; 1:1) Polfinale - Marseille, 07/07/98

_Lepotico prvenstva v Franciji 1998 sta zaznamovala Ronaldo in Kluivert, ki sta dosegla po en gol, a tudi zapravila cel kup priložnosti. Brazilija se je v četrtfinalu mučila z Dansko, Nizozemska pa z Argentino. Prvi polčas ni obetal nič posebnega, v drugem pa je gol RONALDA v 46. minuti končno odprl tekmo, nizale so se priložnosti na obeh straneh in končno je par minut pred koncem Kluivert izenačil. Brazilci so bili v podaljškju konkretnješi, a zmagali šele po penalih, kjer je Taffarel obranil strelo Cocuju in De Boeru.

7. ARG : GER 3:2 Finale - Mexico City, 29/06/1986

To je edino finale, ki se pojavlja v tem izboru, tako kot celo SP 1986 ga je zaznamoval Diego Maradona, ki je bil tedaj na višku svojih moči. Argentina je povedla 2:0 z goloma Browna in Valdana, ko pa je najprej Rummenigge zmanjšal, nato pa še Voeller 9 minut pred koncem izenačil, je že kazalo na tipični nemški comeback. Toda »mali zeleni« si ni pustil vzeti svojega prvenstva. Matthaus mu je celo tekmo dihal za ovratnik, a v 84. minuti je le za trenutek pozabil nanj; Maradona je serviral podajo Burruchagi za zmagoviti gol in »otanta se« (86 po špansko) je postala del argentinskega nacionalnega mita.

6. NET : ITA 2:1 Polfinalna skupina - Buenos Aires, 28/06/1978

Italija je za preboj v finale (takrat so igrali v dveh polfinalnih skupinah in le zmagovalca sta se uvrstila v finale) potrebovala zmago, Nizozemski je zadostoval že remi. Italija je povedla z avtogolom Brandtsa, kateremu se je v tistem trenutku gotovo sesul svet, saj je obenem še poškodoval svojega vratarja. Toda ravno ta tekma je dokaz, kako se lahko v nogometu vse obrne. Najprej je Jongbloed (ki je zamenjal poškodovanega Schrijversa) nanizal nekaj izjemnih obramb, nato pa je ravno Brandts izenačil s pravo bombo. Zadnji žebelj v italijansko krsto je nato zabil Haan s še eno bombo s 30 m in Nizozemci so se uvrstili v svoj drugi zaporedni finale.

5. NET : ARG 4:0 Polfinalna skupina - Gelsenkirchen, 26/06/1974

SP 1974 so zaznamovali Nizozemci s svojim totalnim nogometom Michelsovega Ajaxa in tekma z Argentino je bila najboljša demonstracija takšnega pristopa k igri. Pod taktirko Cruyffa so »Oranje« prezentirali presing, bliskovito transformacijo in uigranost linij, kakršne svet do tedaj še ni videl ter nakazali novo pot v nogometu. Argentino so razstavili na prafaktorje in Gauchi so jo s samo štirimi prejetimi goli še dobro odnesli!

4. BRA : NET 3:2 Četrtfinale - Dallas, 09/06/1994

Še ena »klasika« SP. Po dokaj monotonem prvem polčasu je zagrmelo v drugem. Brazilija ni bila več tista romantična ekipa iz 1982 in 1986, a je imela udarni špici v Romariu in Bebetu, ki sta tudi dosegla gola za vodstvo 2:0 v 63. minuti. Toda Nizozemci so se vrnili z goloma Bergkampa (ki je za to SP izjemoma sedel na letalo) in Winterja. Tekmo je 9 minut pred koncem odločil Branco z natančno odmerjenim prostim strelom s 25 m, De Goey je bil ravno toliko pokrit, da ni pravočasno reagiral in Brazilci so odkorakali po svoj četrti naslov.

3. GER : FRA 7:6 (3:3; 1:1) Polfinale - Sevilla, 08/07/1982

Epsko polfinale, ki še danes živi v spominu kot ena največjih športnih dram vseh časov. Vsi nevtralcis(m)o navijali za Francoze, če ne prej, pa po tistem brutalnem (in nekaznovanem) štartu Schumacherja na Battistonu. Nemci so bolje začeli in povedli prek Littbarskega, za Francoze pa je iz 11m izenačil Platini. Podaljšek je šel v zgodovino – Francija je povedla s 3:1 in zdelo se je, da je z »Elfom« konec. Toda Derwall je imel na zalogi še spočitega Rummeniggeja (ki zaradi poškodbe ni mogel igrati cele tekme) in ravno on je s svojo svežino prinesel preobrat za izenačenje in prvo izvajanje penalov v zgodovini SP. Ko je Etori v tretji seriji obranil strel Stielikeja se je že zdelo, da bo pravici zadoščeno, a Nemci so mačka s sto življenji – zgrešila sta Six in Bossis, Hrubesch pa je Nemce popeljal v nezasluženi finale.

2. ITA : BRA 3:2 Četrtfinalna skupina - Barcelona, 05/07/1982

Brazilcem je za preboj v polfinale zadostoval remi, Italija pa je morala zmagati. Sicer sijajna brazilska reprezentanca je imela dve šibki točki: slabega vratarja in popolnoma nesposobnega centerforja Serginha, katerega je Coutinho, Bogve zakaj, držal v igri vse do 69. minute. Italija je dvakrat povedla prek Rossija in Brazilija se je po hudem pritisku in mnogih zgrešenih priložnostih prek Socratesa in Falcaa dvakrat vrnila. Toda ko je Rossi v 74. minuti po še eni napaki brazilske obrambe zadel še tretjič, Cariocam ni bilo več pomoči. Zoff je vse obranil, Italija je na krilih Rossija odšla do naslova prvakov, Brazilci pa domov, ob solzah svojih lepotic in razmišljanju, kaj bi bilo, če...

1. FRA : BRA 5:4 (1:1; 1:1) Četrtfinale - Guadalajara, 21/06/1986

Zame najlepša tekma vseh SP bi bila še lepša, če bi Brazilci zmagali. Tako kot 4 leta poprej so spet imeli sijajno ekipo, morda še močnejšo, bili so bolj čvrsti v obrambi, Socratesu in Zicu sta se pridružila Branco in Alemao, svet je spoznal Josimarja in Careco. Francozi so 2 leti poprej doma postali evropski prvaki, pod taktirko Platinija so blesteli Tigana, Giresse in Rocheteau. Na 40 stopinjah vročine so oboji igrali krasen, odprt in napadalen nogomet, Brazilci so bili malce boljši, povedli prek Carece, a je Platini že kmalu izenačil. Na obeh straneh so se vrstile priložnosti; v 71. minuti je vstopil rahlo poškodovani Zico in takoj nato zgrešil 11m. Tudi v podaljških odločitve kljub številnim priložnostim ni bilo, v dramatičnem izvajanju 11m sta najprej zgrešila, kakšna ironija, ravno oba najboljša Socrates in Platini, v zadnji seriji pa je slab strel Julia Cesarja zapečatil usodo tega epskega četrtfinala in spet smo gledali objokane lepotice na tribunah...

NAPOVEDI SO NEHVALEŽNE...

...ampak poskusimo vseeno malo razmišljati, kdo bi se lahko uvrstil naprej. Od osmih skupin so nekatere bolj, druge pa manj uravnotežene. Med bolj uravnotežene spada skupina A (BRA, CRO, MEX, CMR), kjer se bo Brazilija gotovo uvrstila naprej, za drugo mesto pa bo potekal hud boj med ostalimi tremi. Hrvaška je verjetno vseeno favorit za drugo mesto, čeprav se je Mehika (s katero so se Hrvati tudi že enkrat opekli) iz skupine uvrstila naprej na zadnjih petih SP in čeprav bo Hrvaška z Afričani igrala v tropskem Manausu. Če se malo ozrem še na današnjo uvodno tekmo, Hrvaška je najbolj ranljiva ravno tam, kjer je Brazilija (vsaj če sodimo po lanskem Pokalu konfederacij) najmočnejša – pri visokih in polvisokih žogah v kazenski prostor in »vrtenju« Neymarja & Co. v njem. Hrvaška obramba večkrat zaplava in že dejstvo, da je bil njen steber 39-letni Šimunić (ki bi storil bolje, če bi se »spremao« za Brazil, namesto za dom) samo po sebi pove dosti. Moč Hrvaške je v njenem veznem redu, v Modriću in novopečenem članu Barcelone Rakitiću, mislim pa, da bi lahko bila Kovačić in Perišić odkritji prvenstva. Ne vem, morda je za "Vatrene" celo bolje, da z Brazilci izgubijo, sicer bi lahko prišlo do tradicionalnega podcenjevanja in vnaprejšnjega razglabljanja o ponovitvi 1998 («u najmanju ruku»)... Iz skupine B (SPA, NET, CHI, AUS) bi se pravzaprav morala oba finalista prejšnjega SP brez težav uvrstiti naprej. Španci so sicer 4 leta starejši in so že vse osvojili, a še vedno so dovolj dobri, da lahko vsakega našolajo. Čile bo čakal na slab dan Nizozemcev, pri katerih lahko hitro pride do notranjih (rasnih!?) nesoglasij. Po drugi strani pa oranžnim morda ravno letos, ko niso tako v ospredju, uspe veliki met, ki se jim je že trikrat za las izmuznil. Avstralija je s svojo rovokopaško igro v skupini s tremi tehnično superiornimi ekipami brez možnosti za napredovanje. »Catch« te skupine je v tem, da bo ena od ekip, ki se bosta uvrstili naprej, v osmini finala »nabasala« na Brazilijo in tega si prav gotovo nihče ne želi. Ne le zaradi same kvalitete Brazilcev, mislim tudi, da FIFA ne bo dovolila izpada Brazilije pred polfinalom. Poleg tradicionalne Fifine naklonjenosti domačinov je namreč potrebno upoštevati še aktualne razmere – demonstracije in socialne napetosti bo že tako ali tako težko obvladovati, če pa Brazilija izpade, se lahko v vročem brazilskem kotlu vse skupaj hitro še dodatno zakomplicira. Skupina C (COL, GRE, IVC, JAP) je ena od dveh izrazito »prelahkih« skupin in tu se skriva priložnost za Slonovačo, verjetno najmočnejšo afriško reprezentanco, ki je na obeh prejšnjih SP izpadla v zelo težkih skupinah, enkrat z Nizozemsko in Argentino in drugič z Brazilijo in Portugalsko. Mislim, da bi se poleg Slonovače naprej lahko uvrstila še Grčija, ki na SP doslej sicer še ni naredila ničesar, je pa na EP že dokazala, da je ena taka izrazito turnirska ekipa, ki zna dosežati gole v pravih trenutkih. Kolumbija je sicer nosilec skupine in velja za nekakšnega črnega konja turnirja, toda brez poškodovanega ideologa Falcaa po mojem mnenju ne morejo narediti kaj dosti, tudi Japonci preveč nihajo. Skupina D (ITA, ENG, URG, CRC) sodi v »težko« kategorijo, saj so v njej kar trije bivši svetovni prvaki, od katerih bo eden seveda izpadel. Težko si predstavljam, da bi Italija (kljub poškodbi in odsotnosti Montoliva) še drugič zapored izpadla že v skupini, zato se bo boj za drugo mesto bil med Angleži in Urugvajci in mislim, da so slednji tu v prednosti. So namreč zelo izkušena turnirska ekipa (na zadnjem Copa America so v četrtfinalu, polfinalu in finalu zmagali po penalih!), razen tega bodo igrali takorekoč na domačem terenu. Anglija je mešanica izkušenj in mladosti, toda bojim se, da enostavno nimajo dovolj kvalitete, a morda se tudi motim, saj pri Angležih nikoli ne veš, kako bodo igrali, nenazadnje se lahko kak Rooney vedno »strga s ketne«. Zato pa vsi natančno vemo, kako bo igrala Kostarika, s

svojo obrambno in mehko igro kratkih pasov so v tej skupini brez pravih možnosti. Izrazita favorita skupine E (FRA, SUI, ECU, HON) sta seveda Francija in Švica. Posebej slednja je v zadnjih letih pravi hit svetovnega nogometa. Tradicionalni nepopustljivosti in borbenosti so prek druge generacije priseljencev dodali še tehnično in domišljijisko komponento. Francozom bo sicer manjkal najboljši, Ribery, a mislim, da so stvari v tej skupini najbolj jasne, obe evropski ekipi sta preveč kvalitetni in disciplinirani, da bi ju Latinoameričani lahko presenetili. Precej bolj komplicirana je skupina F (ARG, BSH, NIG, IRA). Argentina je seveda prvi favorit, a predvsem Bosna (malo bolj) in Nigerija (malo manj) sta lahko huda zalogaja tudi zanje, sploh če Messi ne bo pri stvari, kar ne bi bilo prvič. Bosna mora igrati svojo igro, njihova šibka točka je obramba (na katero selektor Sušić že kot igralec ni polagal kaj dosti) in tu se skriva priložnost za močne in visoke Nigerijce, ki so tudi afriški prvaki. Iran je s svojim mučenjem žoge popoln outsider. Najtežja med vsemi je po mojem mnenju skupina G (GER, POR, GHA, USA). Nemci na vsakem tekmovanju delujejo nevarnejše in naj si to sam še tako želim, si ne morem predstavljati, da se ne bi uvrstili naprej (saj so se doslej še vedno, so namreč edina reprezentanca, ki na SP še nikoli ni izpadla v skupini). Portugalce bi lahko Ronaldo popeljal do druge vozovnice za osmino finala toda ZDA in še posebej nepredvidljiva Gana sta močni, kompaktni in predvsem zelo izkušeni reprezentanci, tako da zna biti v tej skupini še zelo veselo. Obratno pa je skupina H (BEL, RUS, KOR, ALG) najslabša. Izjema je Belgija, ki je moj favorit za presenečenje prvenstva in pravzaprav ne vidim načina, kako bi lahko v tej skupini izpadli. Po kvaliteti so jim še najbližji Rusi, toda izkušnje učijo, da so premalo homogeni in kompaktni za kakšen odmevnejši dosežek, a morda jim je to uspel vsaditi Capello. Slednji je tudi edini razlog, da jim dajem prednost pred Korejo, ki je že večkrat pokazala, da zna komu hudo zakomplicirati življenje. Alžirci so brez možnosti, ob vsem spoštovanju do selektorja Halilhodžića. Tako, to so napovedi oziroma špekulacije, kakor vam je pač ljubše. Vsekakor se veselim tega prvenstva v živopisni in ritmični brazilski atmosferi. Upajmo, da bomo gledali lepe in atraktivne tekme ter da jih bodo odločale kvaliteta in mojstrovine igralcev, ne pa kake sodniške ekshibicije.

GLEJ GA ZLOMKA!

Ko sem včeraj pisal o sodniških ekshibicijah in Fifinem privilegiranju domačina, si res nisem predstavljal, da se bo to tako manifestiralo že kar na uvodni tekmi. Cel svet je videl ekshibicijo Japonca, saj on ni kriv, da je Fred padel. Ko Brazilci niso mogli zlepa, je bilo samo vprašanje časa, kdaj bo tip zapiskal, in glej ga zlomka, takoj prvi padec Brazilca v kazenskem se je »izplačal«. Mar bi vsaj počakal na kak bolj konkreten padec, bolj, ko bi šla tekma naprej, bolj, bi se Carioce valjale, še posebej v 16m. Kronska vprašanje: Ali bi enako zapiskal v brazilskih 16m? Seveda ne! Jezen sem, res jezen, ker to boli, prideš, odigraš korektno in tudi konkretno, potem pa te en takle ekshibicionist po direktivi tiste napihnjene švicarske žaburine spravi s tira, ne, to res ni fair. Saj, Brazilija je bila močnejša, ampak kot Neymar dobro ve iz kluba, posest žoge ne šteje. Hrvaška je odigrala celo nad mojimi pričakovanji, morda malo padla v drugi polovici prvega polčasa, ampak drugo je bilo na nivoju. Pletikosa bi pravzaprav moral obraniti tisti prvi gol in skoraj bi obranil penal, samo ugibam lahko, ali bi ga potem Japonec ponavljal, se spomnite tiste tekme med Španijo in Jugoslavijo na SP 1982? Brazilija se bo skozi turnir dvigovala, Scolari ima ekipo. Čvrsti so, letijo malo na milo, malo na silo, ste opazili, kako izvajajo proste strele in aute, ne čakajo na sodnikov znak! Danes bosta Mehika in Kamerun zaokrožila prvo kolo skupine A, zmagovalec te tekme bo že kar blizu uvrstitve naprej, remi pa seveda ustreza Hrvatom, ki se morajo pobrati, nič še ni izgubljenega. Veselim se tudi večerne ponovitve finala izpred štirih let med Španijo in Nizozemsko, skoraj si ne morem predstavljati nulanula uspavanke, čeprav bi to v bistvu obojim še najbolj ustrezalo. Čez vikend nas čakata še dva »šlagerja«, v soboto ITA : ENG, v nedeljo pa ARG : BSH. Včerajšnji večer bi itak najraje pozabil, nesreča nikoli ne pride sama. Ravno, ko sem se malce pomiril glede fuzbala so me domov grede ustavili še policaji. 900 EUR in 16 pik. Glej ga zlomka! Blogerski pozdrav do ponedeljka...

IGRA SE ZA GOLE!

Gol je največje nogometno veličanstvo in na tem SP jih resnično ne primanjkuje. Doslej je bilo na 11-tih tekmah doseženo 36 golov, torej v povprečju več kot trije na tekmo, kaj takega se na SP-jih ni zgodilo že vse od davnega 1958, ko je še kraljeval Pele (in na naših prostorih Šekularac)

in ko so obrambe za današnje pojme delovale naravnost patetično. Niti ena tekma doslej se ni končala brez golov (in le ena z 1:0), vse reprezentance (z izjemo Grčije in Hondurasa) so nekaj odigrale in upravičile svoj nastop. Pot je nakazala Nizozemska, prvič po dolgem času smo neko vrhunsko reprezentanco videli igrati z dvema klasičnima špicama in sistemom 4-3-1-2, pri čemer je tisti »1« Sneijder. Tak sistem je v novejšem času že dvakrat prinesel naslov: Nemcem 1990 (Voeller, Klinsmann) in Brazilcem 1994 (Bebeto, Romario). Torej dva čista špica, ne en špic in drugi, ki se pridodaja v fazi napada, v obrambni fazi pa ima neke določene obveznosti. Ne, Robben in Van Persie sta oproščena vseh obrambnih nalog, zanju jih opravljajo mladi in motivirani igralci, ki razgrajujejo nasprotnikovo igro in pomagajo Sneiderju vršiti bliskovito transformacijo. Tekma je pravzaprav imela zgodovinsko konotacijo, šlo je za dokončno detronizacijo nekega načina igre (tika-taka), ki je prevladoval zadnjih 10 let. Ni bilo moč spregledati nemoči Ramosa (ki je bil pred 4 leti ključni Del Bosquejev mož), obupne igre Piqueta in katastrofalnega dneva Casillasa. To seveda še ne pomeni, da je Španija odpisana, prvi polčas je odigrala v svojem slogu in povedla, tretji gol Nizozemcev je bil neregularen, ampak zdaj jo čaka nabrušeni Čile (ima kar za 6 golov boljšo gol razliko in mu seveda zadostuje remi), ki je v prvih četrtni uri demoliral Avstralce, nato pa z ležerno igro ogrozil zanesljivo zmago. Teorija zarote gre zdaj takole: FIFA bo storila vse, da Španija ne premaga Čila in da bi Brazilci v osmini finala igrali prav z njim! Bomo videli. Povsem nepričakovano lepotico prvenstva sta odigrali Italija in Anglija; v tropskih pogojih Amazonije smo pričakovali nulanula uspavanko, dobili pa pravi spektakl! Hodgsonov osvežilni koncept (Rooney je »vaba«, ki odpira prostor Sturridgu, Sterlingu in Wellbecku) bi deloval proti marsikateri drugi reprezentanci, toda Azzuri so preveč izkušeni, da bi nasedali na to. Enkrat sicer so, ampak na koncu je prevladala italijanska sredina na čelu z genialnim Pirlom in De Rossijem ter krilnimi prodori Candreve in ko so Italijani povedli z 2:1 so se sparkirali na svojo polovico, kot to znajo le oni. Ampak pohvale gredo obojim, niso igrali tipičnih skrivalnic, ki smo jih na začetku takih turnirjev od teh dveh ekip sicer vajeni. Mnogi s(m)o si veliko obetali tudi od dvoboja med Argentino in Bosno, toda oboji so k tekmi pristopili preveč plašno. Argentina je začela s kar petimi (!) branilci in šele po opravljenih rošadah v drugem polčasu je lahko Di Maria začel opravljati svoje osnovno poslanstvo: odpirati prostor za Messija in njegove prodore. Zdaj vsi govorijo, da je Bosna igrala dobro, a že v 3. minuti so si sami zabili gol, potem so sicer nekaj poizkušali, Sušić je hotel kopirati Hodgsona s preveč nazaj orientiranim Džekom, a Bosna pač nima angleške hitrosti. Zdi se, da je Pape (pre)spoštljivo mentaliteto iz izjav (»ne domišljamo si, da lahko premagamo Argentino«) prenesel na teren. Na SP-ju ni prostora za strah, spoštljivost in skromnost, potrebno je biti agresiven in igrati svojo igro, ne pa se prilagajati nasprotniku. Takšen način razmišljanja je prinesel uspeh Kostariki (moram se opravičiti za moj omalovažujoč zapis o njihovem načinu igre v enem od prejšnjih postov). Kljub vodstvu Urugvaja niso odstopili od svojega načina igre in na koncu razbili papirnatega favorita ter popolnoma odprli skupino. Saj, verjetno sta Anglija in Italija boljši, ampak to bosta morali Kostariki dokazati na igrišču! Francija se je poigrala s Hondurasom, Kolumbija pa z Grki, ki igrajo zastarelo in počasno, vse skupaj še drži vodo, dokler ne fašajo gola; tukaj so ga takoj na začetku in sledil je vesoljni potop. Na tekmi med Slonovačo in Japonsko je Drogba s svojim vstopom prinesel preobrat v pičlih stotih sekundah, Švica je odigrala do konca in izkoristila površnost Ekvadorja. Ja, Švica! Kdo je tam pravzaprav naturaliziran? So to še Djorou, Rodriguez, Inler, Behrami, Xhaka, Shaqiri, Mehmedi, Drmić in Seferović ali sta to že Benaglio in Lichtsteiner, tujca v lastni reprezentanci?

DEJA VU

Imate kdaj občutek neizogibnosti, ko nekaj gledate ali opazujete in natančno veste, kaj se bo zgodilo v naslednjem trenutku? Jaz ga imam vedno, ko Nemci igrajo svoje tekme v skupinskem delu SP, sploh tiste uvodne! 2002 Savdska Arabija 8:0, 2006 Kostarika 4:2, 2010 Avstralija 4:0 in letos je četvorno porcijo dobila še Portugalska, vsaj na papirju najmočnejša (in nikakor ne samoumevno premagljiva) uvodna nasprotnica Nemcev na zadnjih štirih SP. Portugalci so sicer začeli odločno, imeli prvo priložnost, a že takoj v naslednjem nemškem napadu se je videla nezanesljivost portugalske obrambe in bilo je le vprašanje časa, kdaj se bo njihova mreža zatresla. Všeč mi je bila izključitev Pepeja, ta tip me že leta živcira s svojimi primitivnostmi v Ligi prvakov. Tukaj je naredil še eno neumnost, ki je dokončno zapečatila portugalsko usodo. Nemce sicer njihova javnost vedno pospremi na SP z določeno mero skepse; tokrat so Loewu zamerili,

da ima v postavi samo enega pravega špica (Kloseja), a Mueller že po prvi tekmi vodi na listi strelcev. Nemška igra počiva na globinskih žogah, hitrem vtekavanju in menjavanju mest. Ponavadi vse skupaj začneta Lahm in Ozil, medtem ko Mueller, Kroos in Goetze (ki izgleda, kot da bi pobegnil iz vadbenega kampa Hitlerjugenda) s stalnimi, skoraj rokometnimi križanji skrbijo za zmedo v nasprotnikovi obrambi. Popolno svobodo v igri pušča Loew (ki ima "na zalogi" še Schweinsteigerja in Schuerrleja) tudi Khediri, Hoewedesu in delno celo Hummelsu, le Boateng je bil prilepljen na RONALDA. Prav v tem se skriva tudi osnovna Loewova dilema: kako igrati proti res močnim reprezentancam? Ali pustiti zadnjim vezistom svobodo kreativnosti in pridodajanja ofenzivi ali pa jih zaposliti s striktnim markiranjem nasprotnika? V dveh polfinalih (SP 2010 proti Španiji in EP 2012 proti Italiji) se je dvakrat odločil za bolj obvezno in zaprto varianto, dvakrat je prepustil iniciativo nasprotniku in dvakrat je izgubil. V odgovoru na to Loewovo dilemo in v njegovi odločitvi se po mojem mnenju skriva ključ do nemškega uspeha, morda celo ključ do naslova svetovnega prvaka. Po nemško (pa saj je selektor Klinsmann) so začeli tudi Američani, dosegli peti najhitrejši gol vseh SP in Gani nagnali tak strah v kosti, da se je kar nekaj časa pobirala. Gotovo tudi zato, ker sta njihovi glavni zvezdi, Essien in Boateng, v igro vstopili šele v drugem polčasu. Ampak čim je Gana po eni zares lepi akciji izenačila, takoj so nepopustljivi Američani spet zabili in storili velik korak proti drugemu mestu v skupini. Podobno kot Španija ima namreč Portugalska katastrofalno gol razliko in podobno kot Čilu bo tudi ZDA zadostoval remi. Tekma med Nigerijo in Iranom (prva nulanula in celo prvi remi na letošnjem SP!) je bila po pričakovanju mučenje žoge brez golov in s komaj kakšno priložnostjo. Res ne vem in ne razumem, zakaj nekateri stalno ponavljajo, kako »afriške reprezentance iz leta v leto napredujejo«; za Nigerijo to gotovo ne drži. Spomnimo se, kako so igrali pred točno 20 leti na SP 1994, ko so v skupini pregazili Grke in kasnejše polfinaliste Bolgare ter bili par sekund oddaljeni od uspeha nad Italijo v osmini finala. Zdaj pa igrajo počasi, vse preveč je posameznih akcij ter neskončnega kompliciranja in posledično izgubljenih žog. Posebna zgodba so azijske reprezentance – včeraj je Iran dokazal, da so kar štiri zagotovljena mesta (in še eno možno po dodatnih kvalifikacijah) na SP za Azijo enostavno preveč. Res da v tej konfederaciji zdaj igra še Avstralija, toda po mojem bi bili dve zagotovljeni mesti povsem dovolj, lahko pa še dve ali zaradi mene tudi več ekip poizkusi srečo v dodatnih kvalifikacijah – me prav zanima, kako bi Iran igral proti (recimo) poraženkam evropskih dodatnih kvalifikacij Švedski, Ukrajini, Romuniji in celo Islandiji.

SPEKTAKL TUDI BREZ GOLOV

Nikoli, ampak res nikoli, še nisem gledal tako dobre tekme brez golov, kot je bil včerajšnji spektakl med Brazilijo in Mehiko. Mehiko, ki se je postavila na igrišče in odigrala eno skoraj herojsko tekmo, morda celo nad svojimi realnimi sposobnostmi; Mehiko, ki napada po širini in po diagonalah (ne pa tudi globinsko); Mehiko, pri kateri ton igre diktirata Guardado in Dos Santos, v napad pa se redno vključujeta visoki Rodriguez in branilec Layun. Brazilija je bila konkretnjša, to gotovo drži, ampak Brazilija ima sicer čvrsto obrambo, ima odličnega Marcela in ima fantastičnega Neymarja, toda to je tudi bolj ali manj vse. Če (in to je velik »če«) bo Brazilija šla do konca, jo lahko tja popelje samo Neymar, a v današnjem nogometu je (pre)težko »viseti« samo na navdihu enega igralca, pa naj je ta še tak mojster. Nazadnje je to uspelo Argentini in Maradoni davnega 1986, ko se je vendarle še igralo malce drugače. Tisti Fred je res »Kremenčkov« iz kamene dobe; vse kar je naredil v dveh tekmah je bil teatralen padec proti Hrvatom. Brazilija pri vseh svojih igralcih, ki igrajo v bolj ali manj zvenečih ligah, ne premore pravega špica, ki bi bil dostojen partner za Neymarja. Kaj bi danes dali za enega Giovanneja Elberja, ki je njega dni tresel mreže za Bayern, ob Rivaldu in Ronaldu pa ni mogel niti blizu brazilske reprezentance. Kaj bi tudi dali za enega res kreativnega vezista (»Fantasista«, kot sami pravijo takim igralcem), niti ni potrebno, da je to "kategorija" Socratesa ali Ronaldinha, že kak Juninho bi vnesel malo več reda in Neymarju ne bi bilo treba hoditi tako daleč nazaj po žogo. Posebna zgodba včerajšnjega večera je vratar Mehike, Ochoa. Obrani je štiri stoo odstotne priložnosti in brez njega bi Mehika kljub odlični igri lahko hudo nastradala. Trikrat je bil odlično postavljen in ga je žoga zadela, obramba Neymarjevega strela z glavo pa spada med velike obrambe vseh SP in precej spominja na tisto obrambo Banksa Peleju 1970, ki je bila proglašena za najboljšo obrambo vseh časov. V uvodni tekmi dneva je Belgija potrebovala 80 minut, da je

strla alžirski odpor in bunker, najbolj po lastni neumnosti. Najprej so naredili neumen faul za penal Alžircev (ki sicer nikoli ne bi dosegli gola), potem pa so vse do vstopa Fellainija in Mertensa igrali prepočasi in preveč »carinili« žogo. Belgija bo res nevarna, ko bo imela manjšo posest in bo napadala prek konter, imajo bliskovito transformacijo igre in sijajnega Hazarda. Na tej tekmi se je že tretjič na tem SP zgodilo, da so rezultat preobrnili igralci s klopi in nekaj podobnega je bilo tudi na sicer dolgočasnem obračunu Rusije in Koreje, ko je Keržakov rešil Ruse iz »zapora«, v katerega jih je spravila neumnost golmana. Danes bodo Španci igrali za biti ali ne biti s Čilom, samo zmaga jih obdrži v turnirju, samo v tem primeru bodo lahko še naprej sami odločali o svoji usodi. Če dolgo ne bodo spravili žoge v čilsko mrežo ali če Bognedaj Čile povede, potem bo svetovnim in evropskim prvakom zelo, zelo težko! Hrvaška potrebuje štiri točke iz dveh tekem, pri čemer mora v zadnjem kolu premagati Mehiko, torej ji danes v tropskem peklju Manausa »igra« tudi remi, Kamerun pa je takorekoč že odpisan, saj tudi ob današnji zmagi realno ne more računati na napredovanje, v zadnjem kolu bi namreč moral premagati (in s tem tudi izločiti) še Brazilce. Pravzaprav bi Hrvati morali dobiti Afričane, močnejši bodo za Mandžukića, nasprotnik pa šibkejši zaradi poškodbe Etoja. Ajmo Vatreni!

SOMRAK BOGOV

Le kaj lahko bolje opiše entropijo (zdaj že bivših) svetovnih prvakov kot naslov znamenite Wagnerjeve opere, sicer zaključnega dela njegovega opusa Sage o Nibelungih? Popoln razpad španske igre se je nakazal že v prvem polčasu tekme s Čilom, ko so Latinoameričani samo vzeli ponujeno in dvakrat prebili spet nezanesljivo in počasno špansko obrambo, drugi polčas pa je po dveh zapravljenih priložnostih naznanil dokončen potop španske galeje in z njo vred so na dno morja potonili vsi zlatniki, reali in dubloni, ki so jih španski »mornarji« nabrali v šestih letih vladanja svetovnemu nogometnemu oceanu. Tako se je petič v zgodovini SP primerilo, da je branilec naslova izpadel že v predtekmovanju, prvič pa je to jasno že kar po dveh odigranih kolih. Če odštejemo Urugvaj (ki 1934 sploh ni prišel branit naslova izpred štirih let), je prvi tovrstni »podvig« uspel Italiji 1950, sledili pa so jim Brazilci v Angliji 1966, katerim se je ob uvodni zmagi z Bolgari poškodoval Pele in sledila sta poraza z Madžari in Portugalci. Še najbližje španskemu debaklu je primer Francozov iz leta 2002 in SP-ja na Japonskem in Koreji: izgubili so uvodno tekmo prvenstva s Senegalom in odigrali 0:0 z Urugvajem. Nato se je po poškodbi v moštvo vrnil Zidane in z zmago nad Danci v zadnjem kolu bi šli Francozi lahko še vedno naprej, ampak so seveda izgubili z 0:2 in izpadli brez doseženega gola! Pred štirimi leti je podobna neslavna usoda doletela Italijane, ki so odigrali 1:1 s Paragvajem in Novo Zelandijo ter potrebovali le točko v zadnji tekmi s Slovaki, zihersko igro so na koncu plačali s porazom 2:3 in potjo domov. Torej se je zdaj že na treh od zadnjih štirih SP branilec naslova moral posloviti po predtekmovanju! Zasičenost, vedno večja koncentracija kvalitete ali zgolj nabrušenost konkurence? Kdo bi vedel. Čile se bo zdaj v zadnjem kolu za prvo mesto v skupini in izogib Brazilcem pomeril z Nizozemsko, ki je proti brezkompromisni Avstraliji vendarle pokazala določene slabosti. Morda je šlo zgolj za slab dan ali podcenjevanje nasprotnika, ampak opozorilo je tu. Nizozemcem za prvo mesto sicer zadostuje remi, toda s Čilom ne bo šale. Hrvati so se bali tropskega Manausa, potem pa razstavili Kamerun na prafaktorje. Tudi pri Afričanih je prišlo do podobnega razkroja, kot pri Špancih: najprej je Song (še dobro, da v rokah ni imel mačete!) naredil tako zahrbtnen in podmukel faul za rdeč karton, kakršnega še svoj živi dan nisem videl, na koncu pa so se »Levi« še stepli med seboj. Hrvati bodo zdaj svojo biti ali ne biti tekmo igrali z Mehiko, ki še ni prejela gola in kateri zadostuje remi, Vatreni pa morajo seveda zmagati. Svoj biti ali ne biti bosta danes lahko ugotavljala tudi Anglija in Urugvaj, poraženca prvega kola proti Italiji in Kostariki. Oboji pravzaprav morajo zmagati, no, morda bi Angležem remi še nekako ustrezal glede na to, da igrajo potem zadnjo tekmo s Ticosi. Razplet se bo nakazal tudi v skupini C, kjer pričakujem atraktiven obračun zmagovalcev prvega kola Slonovače in Kolumbije, ter nočno mučenje žoge med Grčijo in Japonsko, ki me bo zazibalo v sen...

BEDAKI IN KONJI

Se spomnite legendarne angleške humoristične serije Samo bedaki in konji (Only Fools and Horses)? Kako Del vedno »najde« nek dobičkonosen posel, zanj navduši svojega skeptičnega brata, nato pa se (ponavadi zaradi kakšne »malenkosti«) izkaže, da ni vse tako, kot si je Del

predstavljal? Nekaj podobnega se na tem prvenstvu dogaja z angleško reprezentanco. Včeraj so igrali, na trenutke navdušili, si ustvarjali priložnosti, na koncu pa izgubili, ker so pozabili na eno »malenkost« - Luisa Suarezza. Pri prvem голу je okrog podajalca Cavanija stalo šest Angležev in nihče ga ni oviral; sedmi, Jagielka, pa je nespametno stekel ob Suarezu, namesto, da bi še on stal pri Cavaniju in potem bi bil Suarez v ofsajdu in Cavani mu ne bi mogel podati. Drugi gol je zrežiral Suarezov klubski soigralec Gerrard ki je žogo podaljšal do Urugvajca, vratar Hart pa se je strelu skorajda umaknil. Medtem je Rooney zapravil priložnost za priložnostjo in na koncu so Angleži, ki itak že tečejo kot konji, izpadli še bedaki. Zdaj jih na SP ohranja le še teorija, ker imajo vse preostale ekipe v skupini že po tri točke (Angleži pa seveda nobene), se niti ena tekma v skupini ne sme več končati brez zmagovalca, čim pride do kakršnegakoli remija, so Angleži out! Urugvaj se je zaenkrat rešil, toda tudi oni so še daleč od napredovanja, saj igrajo zadnjo tekmo z Italijani, za katere bodo (družno z Angleži) navijali danes proti Kostariki. Balotelli je v svojem slogu že izjavil, da želi poljubček od kraljice... Kolumbija z dirigentom obrambe Yepesom in sijajnim pakerjem Cuadradom ima zaradi gol razlike +4 praktično že zagotovljeno prvo mesto v svoji skupini in pogleduje proti osmini finala kjer si seveda želi Kostarike. Včeraj so nadigrali Slonovačo, kateri ni pomagal niti vstop Drogbe (krivec za prvi gol Kolumbije), niti genialni slalom in gol njihovega najboljšega igralca Gervinha. Ta gol si zasluži še posebno omembo, ker bi Gervinho lahko mirne duše padel v 16m čez iztegnjeno nogo branilca in sodnik bi najbrž moral pokazati na penal. Ampak ni hotel pasti, raje je zabil najlepši gol na tem SP in pokazal pot vsem napadalcem: ne padajte ob vsakem dotiku kot pokošena trava, ampak raje zabijte gol! Nočna tekma med Grki in Japonci je žal upravičila pričakovanja, pravi dolgčas. Grki (ki se bodo za vstop v osmino finala udarili s Sloni) sicer malo boljši kot na prvi tekmi, a verjetno le zato, ker so Japonci pač slabši od Kolumbije. Ko so že v prvem polčasu ostali z igralcem manj, bi človek pričakoval, da jih bodo Japonci vendarle dobili. Ampak pri slednjih je veliko prometa in malo učinka. Res, da se trudijo, neprestano tekajo gor-dol, levo-desno in se kar naprej nekaj medsebojno bodrijo, ampak zgodi se bolj malo, ni ideje in ni realizacije. Z današnjim dnem se skupinski del preveša v drugo polovico in za večino reprezentanc prihajajo na vrsto odločilne tekme, ki bodo odločile njihovo usodo. A več o teh kombinacijah v ponedeljek... Lep vikend vsem!

NEBESA, VICE IN PEKEL

Od 32 udeleženk SP jih je pred zadnjim kolom skupinskega dela pet (NET, CHI, COL, ARG in BEL) že uvrščenih v osmino finala, samo teorija pa lahko to prepreči še nadaljnjim štirim (BRA, CRC, FRA, GER), torej jih je devet v nebesih osmine finala. Za nekatere je to zgolj nujen in pričakovan korak, za druge (CRC, CHI) spet velik in morda tudi nepričakovan uspeh. V vicah čaka na zadnjo tekmo in na svojo usodo 16 reprezentanc (CRO, MEX, CIV, GRE, JAP, ITA, URG, ECU, SUI, NIG, IRI, USA, GHA, ALG, RUS in KOR) od katerih jih je polovica (MEX, CRO, CIV, ITA, URG, NIG, USA, ALG) odvisnih zgolj od samih sebe. Vse te bi se z zmago (nekatero pa že z remijem) v zadnji tekmi zanesljivo uvrstile naprej; preostalih osem članic nogometnih vic mora tudi v primeru svoje zmage upati na zanje ugoden izid druge tekme v skupini. Teoretične (ampak res samo še teoretične) možnosti za odrešitev imata zaradi slabe gol razlike (-4) še HON in POR, ki sta se tako v peklu odhoda domov praktično že pridružili preostalim petim »prekletim«: CMR, SPA, AUS, ENG in BSH. Med »nebeščani« je zagotovo največje in najlepše presenečenje Kostarika, ki igra čvrsto, imajo visoke in močne skakalce ter genialca Campbella in so nasploh zelo dobro organizirani. Na tekmi z Italijo so spočetka sicer malo »plavali« (priložnosti Balotellija), ampak po nedosojenem penalu (možje v črnem so posebno poglavje tega SP, a o tem morda kdaj drugič) so takoj zabili gol in v drugem polčasu so lahko neprepoznavni Azzuri le še jalovo napadali. V zadnjem kolu bodo Ticosi igrali z največjo osmoljenko turnirja, Anglijo, ki je med vsemi izpadlimi igrala najbolje, a dvakrat ostala za gol »prekratka« zaradi zapravljenih priložnosti in predvsem zaradi mlade in neizkušene obrambne vrste. Noro so prvenstvo začeli Francozi, edina reprezentanca pri kateri v dveh tekmah ni bilo opaziti napak in spodrslijavev; Švico so nabunkali kot kakega tretjeligaša, Valbuena sicer ni veliko višji od korner zastavice, toda povsod ga je polno, menjava položaje, organizira igro in podaja uporabne žoge za Benzemaja in Girauda. Bomo videli, kako dolgo bodo galski petelini zdržali v takem ritmu. Argentina igra v precej nižjem ritmu, z izjemo dveh potez Messija ni pokazala kaj dosti, a v takem turnirskem sistemu so najbolj pomembne zmage, ki so dosežene s slabšo igro, podobno velja tudi za Belgijo, ki je pokazala

sposobnost dviga ritma in kakovosti igre, ko je bilo to najpomembnejše. Sicer lahko Argentinec na prvem mestu v skupini prehitel še Nigerija, ki je imela sodniško pomoč v prvem polčasu tekme z Bosno, v drugem pa so morali Bosanci napadati in do izraza je prišla hitrost in moč Afričanov. Žal mi je mojega mladostnega nogometnega idola Safeta Sušića, toda na SP je prišel s preskromno obrambno zasedbo in z povsem indisponiranim Pjanićem, ki bi moral biti motor bosanske igre. Dobro, če bi jim priznali tisti gol Džeka, bi se morda vse obrnilo, ampak zdaj je, kar je! Navdušujoč drugi polčas sta odigrali Nemčija in Gana, Loew ga je najprej polomil z Shkodranijem in se potem rešil s Schweinsteigerjem in Klosejem, ki je dosegel svoj 15. gol na SP, s čimer se je na prvem mestu izenačil z Ronaldom. Gana je zelo čvrsta in dobro organizirana, na trenutke tudi duhovita reprezentanca in ne morem se znebiti občutka, da so Nemce »izpustili«, kar jih bo najverjetneje stalo uvrstitve naprej. Krasno tekmo sta odigrali tudi ZDA in Portugalska. Všeč so mi takšne variante, ko obe ekipi stojita dokaj visoko in se igra v glavnem dogaja na 60 m dolžine (po 30 m na vsaki strani sredine igrišča), kar rezultira v »frontalnem« spopadu« zveznih vrst in velikem številu podaj za hrbet visokostoječim obrambnim igralcem. Čeprav so Portugalci izenačili v zadnjih sekundah, so v tem boju »prsa ob prsa« daljšo potegnili Američani, katerim je Klinsmann poleg tradicionalne čvrstosti in discipline vsadil tudi duhovitost (videli smo celo dve »petki«) z mnogimi vtekanji in ustvarjanjem viškov na bokih. Najbolj pa sem bil presenečen ob (zanje povsem netipičnem) »naskoku« Alžircev na Korejce. Halilhodžić je v primerjavi s prvo tekmo zamenjal kar pet članov prve postave in to se mu je obrestovalo, Korejce so dobesedno »nagazili« in povsem izpostavili vse slabosti njihove obrambe. V drugem polčasu se je Koreja z visokimi žogami pričela vračati, a še ena katastrofalna napaka obrambe je omogočila Alžircem sprehod do četrtega gola, ki je zapečatil tekmo, od katere nismo ničesar pričakovali, dobili pa pravi "ognjemet". Morda je alžirski način tudi recept za Hrvate, za napredovanje morajo danes premagati Mehiko, ki na tem SP edina še ni dobila gola (sicer lahko "kockaste" naprej pelje tudi remi, a za to bi moral že odpisani Kamerun premagati Brazilce, kar se zagotovo ne bo zgodilo). Vse od decembrskega žreba se je že zaradi razporeda bolj ali manj vedelo, da bo to za obe reprezentanci odločilna tekma, načrtovano Kovačevo točkovno računico je pravzaprav pokvaril samo remi Mehičanov z Brazilijo. Statistika je povsem na strani Mehike: v skupini so nazadnje izpadli davnega 1978, na vseh naslednjih SP, na katerih so sodelovali (1982 in 1990 jih ni bilo) pa so se uvrstili naprej. Obratno Hrvaška na velikem tekmovanju še nikoli ni dobila tekme, ki je odločala o uvrstitvi iz skupine. Kadar so napredovali (EP 1996 in 2008 ter SP 1998), so si to zagotovili že po dveh tekmah, v odločilnih tretjih tekmah pa so ga po vrsti polomili z Ekvadorjem (SP 2002), Anglijo (EP 2004), Avstralijo (SP 2006) in Španijo (EP 2012). Tudi edino uradno medsebojno tekmo so dobili Mehičani (1:0 na SP 2002), na roko jim gre tudi dejstvo, da mora Hrvaška zmagati in pa seveda ogromna podpora s tribun, saj se na štadionu v Recifeju obeta kar 35.000 bučnih mehiških navijačev. Na prvi pogled so torej vsi aduti v rokah Marqueza, Dos Santosa & co., toda Hrvaška bo svojo priložnost iskala v kvaliteti Modrića in Rakitića, hitrosti Perišića, Olića in Srne, golgeterskih sposobnostih Mandžukića ter se zanašala na presenetljivo čvrst in soliden stoperski par Ćorluke in Lovrena. Čeprav že na EP 2012 ni igrala slabo, pa Hrvaška morda prvič po EP 2008 (in nesrečnem izpadu s Turki) igra kot ekipa s prepoznavnim konceptom in idejo, Kovač je preporodil Štimčevo anarhijo, a najpomembnejši in morda odločilni faktor bi lahko bil tisti duh, tisti »dišpet« in »inat« s katerim hrvaški športniki vedno tako lepo in ponosno prezentirajo svojo mlado državo. Ajmo, Vatreni; ta teden mi res še ni do britja!!

I OPET NIŠTA ...

Velik vložek in rizik hrvaškega selektorja Kovača se na odločilni tekmi z Mehiko ni obnesel, še več, izkazal se je za pravi bumerang. Vsa hrvaška nogometna javnost in stroka sta v nedogled ponavljali, da sta Modrić in Rakitić žrtvovana, ker igrata zadnja vezna in nedvomno so tudi te kritike vplivale na Kovačevo odločitev, da proti Mehičanom začne s spremenjeno koncepcijo, pri čemer je Modrićevo mesto na zadnjem veznem zasedel Pranjić, Realov vezist pa se je pomaknil naprej. Če se je že odločil za tak eksperiment, bi verjetno moral naprej »poriniti« Rakitića, ki na tem položaju igra celo življenje in ne Modrića. V drugem polčasu se je s Kovačićem vrnil k preizkušeni metodi, ampak Mehika je bila včeraj enostavno predobra in premočna. Na začetku obeh polčasov sicer morda ni izgledalo tako, ampak bolj, ko je tekel čas, bolj so pobudo na sredini prevzemali Guardado, Herrera in Vazquez, Aguilar in Layun pa sta po bokih prihajala vse višje in

višje. Mehiški selektor je sicer žrtvoval Dos Santosa za flajšter na Modriću, a to se na kreativnosti mehiške igre ni poznalo. Odločilni (prvi) gol so Mehičani dosegli po kotu, iz skoka, kar naj bi sicer bila njihova slabša in hrvaška boljša stran. Vse, kar je temu голу sledilo, je bilo le podaljševanje hrvaške agonije. Mehika je bila boljša (tudi okradena za penal) in konkretnjša. Moram reči, da je neuvrstitev med 16 za Hrvate neuspeh. Res, da se je skupina izkazala za (pre)težko, res da so tako Mehičani kot Brazilci igrali praktično doma, res da je bil tisti penal nad Fredom izmišljen, a reprezentanca, katere nosilci igre igrajo v največjih svetovnih klubih, se ne more zadovoljiti z zgolj epizodno vlogo na SP. Kovač bo ostal selektor, njegove postavitve so sicer v veliki meri določane z razpoložljivim kadrom, a so tudi odraz njegovega igrskega mesta in njegovega načina igre za časa aktivne kariere. Poslovili se bodo Pletikosa, Olić in Pranjić, upanje vzbujajo nova generacija s Kovačićem in Rebićem. Treba je reči tudi kakšno besedo o Mehičanih, predvsem selektorju Herreri, ki je reprezentanco prevzel pred dodatnimi kvalifikacijami z Novo Zelandijo. Naj spomnim, da so se tja uvrstili bolj po sreči, že uvrščene ZDA so v gosteh dale gol Panami v zadnji minuti, sicer bi v kvalifikacije šli Panamci. Že samo dejstvo, da so bili Mehičani gladko za Hondurasom, pove dosti in od tod tudi hrvaški (in moj) optimizem po žrebu. Toda Herrera je v reprezentanco vrnil kapetana Marqueza in že proti Novi Zelandiji (5:0, 4:2) je bil viden napredek. Večina reprezentantov igra v domačem prvenstvu, ki se je končalo že marca ter so lahko spočiti pričakovali začetek priprav in to se zdaj obrestuje. Igrajo kompaktno, hitro, tehnično dodelano in predvsem igrajo kot ekipa. Če bodo uspeli narediti še korak naprej (Nizozemska!) bom vesel zanje, kakor se iger svojih rojakov gotovo veseli tudi senor Gabriel, naš vodič po Mehiki leta 2002, ki ga imamo v tako lepem spominu. Danes se bosta razpletli še skupini C in D. V prvi so Kolumbijci že uvrščeni naprej s 6 točkami, Slonovača je blizu uspeha s tremi, po eno pa imata dolgočasni Grčija in Japonska. Kolumbija igra z Japonci in remi jim zagotavlja prvo mesto v skupini in verjetno »nagrado« v obliki izločilne tekme z Italijo ali Urugvajem. Če hočejo biti drugi in igrati s Kostariko, morajo izgubiti ter upati na zmago Slonovače, ki pa ima za 4 gole slabšo gol razliko. Slonom proti Grkom igra zmaga, pa tudi remi, v kolikor Japonska ne premaga Kolumbije za vsaj 2 gola. Tako Japonci kot Grki pa morajo zmagati, če to uspe obojim, so v prednosti sinovi vzhajajočega sonca, ki imajo za 2 gola boljše gol razliko. Torej kombinacij kolikor hočeš, ampak mislim, da sta Kolumbija in Slonovača predobri za svoja nasprotnika in da bosta zasedli prvo in drugo mesto. Tekma dneva bo seveda obračun v skupini D Italije in Urugvaja, dveh bivših svetovnih prvakov, ki sta oba senzacionalno izgubila s Kostariko in s precej muke premagala Anglijo. Zaradi boljše razlike v golih so v prednosti Italijani, katerim ustreza tudi remi. Na neodločen izid je sicer težko igrati, a če kdo to zna, potem je to Italija. Tudi sicer menim, da so Azzuri kvalitetnejša ekipa z boljšo vezno linijo, a Urugvaj ima nepredvidljivega Suareza, ki je že odločil tekmo z Anglijo. Podobno kot pri Mehičanih in Hrvatih bo najverjetneje tudi tu odločilen prvi gol, sploh, če ga zabije Italija. Ob zmagi so lahko oboji tudi še prvi v skupini, v kolikor Kostarika (ki ima za 3 gole boljše razliko od Italije in za 4 od Urugvaja) izgubi z odpisanimi Angleži. Čestitke ob Dnevu državnosti in obrit pozdrav do četrтка!

NIČ NE PRIDE SAMO OD SEBE

Poznate grško himno *Ýmnos is tin Eleftherían* (Himna svobode)? Kadar jo slišim, me vedno impresionira; velja za najstarejšo še aktualno himno sveta, po izročilu so jo prvič zapeli po bitki na Maratonskem polju pred 2500 leti, v sodobno obliko pa so jo uglasbili leta 1823. Grški nogometaši so tukaj pokazali enako odločnost, pogum in nepopustljivost, ki je tako krasila Atence, ko so se podali v boj z mnogo številčnejšim perzijskim sovražnikom, kajti Slonovača je po nogometnem znanju in kvaliteti vsaj za razred boljša od hrabrih Helenov. Toda tako kot so Miltiadesovi hopliti zdržali nalet močnejšega sovražnika (in mu potem zadali odločilen udarec na krilih), so tudi Samaras & co. pokazali Slonom, da nič ne pride samo po sebi, da je za uspeh vedno in povsod potrebno nekaj vložiti. Grki so po podarjeni žogi povedli z 1:0, napravili še cel kup priložnosti iz konter in tudi ko so Afričani nezasluzeno izenačili se niso vdali v usodo, odigrali so do konca in za nagrado poželi ne le svoje prvo napredovanje iz skupine na SP, ampak tudi podobno občudovanje, kakršnega zahodni svet še danes izkazuje njihovim davnim prednikom. V drugi tekmi te skupine je Kolumbija (ki je igrala brez polovice prve postave) deklasirala Japonce in pri tem pokazala tako sijajno in duhovito igro, da se človek sprašuje, kdo jih sploh lahko zaustavi. Spopad dneva med Urugvajem in Italijo je prerastel v pravo bitko in Italijani bi verjetno

iz nje izšli kot zmagovalci, če ne bi neumnosti najprej naredil Ballotelli (v prvem polčasu je dobil rumenega in Prandini si ga ni upal več poslati na igrišče), nato pa še Marchisio z nepotrebnim džonom. Godin se je še enkrat izkazal za jokerja (Atleticu je njegov gol prinesel prvenstvo in čisto malo je manjkalo, da bi mu še Ligo prvakov), Italija pa je zdaj že drugič zapored izpadla v skupini in ob povratku domov jih bodo spet pričakali pommidori, tradicionalna »dobrodošlica« jeznih italijanskih tifozov. Grizzli Suarez? Raje ne, škoda tega bloga za takega kretena. Argentina se dviguje, Messi pa že blesti! Zadnja žrtev Gauchev je bila Nigerija, ki se je sicer dobro držala, a kaj več od častnega poraza ni mogla izvleči. Toda tudi to je bilo dovolj za napredovanje, ker so Bosanci resno pristopili k tekmi z Iranom in ga povsem nadigrali. Če bodo Zmaji v naslednjih letih malo popravili igro v obrambi, bodo sčasoma postali konkurenčni tudi za vidnejše dosežke, po drugi strani Irancem ob taki igri niti Bog ne more pomagati – ne njihov, ne naš, ne noben! Samo pičlih 8 minut je manjkalo, da bi bili edina reprezentanca, ki na tem SP ni dosegla gola! Iz skupine E sta se po pričakovanju naprej uvrstili Francija in Švica, čeprav se je slednja dolgo poigrala s svojo usodo, proti Hondurasu povedla z 2:0 po 20 minutah, nato pa v drugem polčasu prepustila iniciativo nasprotniku, ki je zapravil niz priložnosti in bil okraden za penal. Šele proti koncu tekme so dosegli odrešilni tretji gol, kajti če bi Ekvador premagal Francijo (in tam je bilo 0:0), bi Švicarji ob zmagi s samo 2:0 izpadli! Danes bomo tudi videli, ali držijo ugibanja glede dogovora med Klinsmannom in njegovim bivšim pomočnikom Loewom. Pravzaprav remi ustreza obojim: Nemci bi bili prvi v skupini, Američani bi se uvrstili naprej in vsi skupaj bi bili lepo zadovoljni. Ampak mislim, da se bo vseeno igralo na nož, ZDA preprosto ne znajo drugače, če pa bo kakih 20 minut pred koncem še vedno neodločeno, bodo eni in drugi čuvali rezultat, kar je povsem normalno. Na poraz enih ali drugih namreč čakata Gana in Portugalska, ki morata zmagati, če želita še upati na napredovanje. Za vodilnima ekipama zaostajata 3 točke in bosta ob zmagi morali loviti tudi gol razliko. Zaenkrat imajo Nemci +4, ZDA +1, Gana -1 in Portugalska -4; variante si lahko izračunate sami – v primeru enakega števila točk štejejo po vrsti: gol razlika, število doseženih golov in šele nato medsebojna tekma. Zvečer bo o uvrstitvi še zadnjega udeleženca osmine finala odločal neposredni dvoboj Rusov (ki morajo zmagati) in Alžircev (njim zadostuje že remi) in tu je težko biti pameten in karkoli napovedovati, ker so oboji zelo nepredvidljivi. Upam pa si trditi naslednje: Alžirija mora napasti, tako kot je to storila proti Koreji; če bodo samo branili neodločeno, ga bodo prej ali slej »fasali«! V teoriji ni odpisana niti Koreja, ki mora premagati Belgijo za 1 gol več, kot bi Rusi Alžirce; če bi se druga tekma končala neodločeno pa mora Koreja zmagati vsaj za 3 gole, ampak proti odličnim Belgijcem (ki lahko teoretično tudi še izgubijo prvo mesto) bodo Korejci težko iztržili že remi, kaj šele, da bi lovili gol razliko.

NA VSE ALI NIČ

Alžirci so včeraj zaslužno izvlekli remi z nekonkretno Rusijo, ironično pri tem pa je, da jim je to verjetno uspelo samo zato, ker so že zelo zgodaj (v 6. minuti) dobili gol in so bili potem prisiljeni celo tekmo napadati, loviti izenačenje in praktično igrati na vse ali nič. Na koncu so dobili vse, Rusi, ki so zapravili eno res fantastično priložnost za 2:0, pa nič – in Capello odhaja domov v slogu svojih rojakov. Z alžirskim slavjem se je tako končal skupinski del letošnjega SP, katerega poglobitveni značilnosti sta lep in napadalen nogomet in zelo slabo sojenje. Doseženih je bilo 136 golov (od tega 4 avtogoli), kar znese slabe tri gole na tekmo, največ (10) so jih zabili Nizozemci, najmanj (le po enega) pa Iran, Honduras in Kamerun, ki jih je skupaj z Avstralijo tudi največ dobil (10); najmanj (samo po enega) so jih prejeli Mehika, Kostarika in Belgija. Maksimalni učinek (3 zmage in 9 točk) so dosegle Nizozemska, Argentina in Belgija, vse tri poraze so zabeležili Kamerun, Avstralija in Honduras. Med 16 ekipami jih je kar sedem iz Latinske Amerike in samo šest iz Evrope (najmanj doslej, tokrat stara celina prvič nima največ udeleženk osmine finala), dve udeleženci bo prvič prispevala Afrika, spisek pa zaključujejo ZDA. Od štirih predstavnikov Azije se preboj ni posrečil nikomur, kar le potrjuje moje prepričanje, da imajo na SP zagotovljenih preveč mest. Na listi strelcev vodijo Neymar, Messi in Mueller – slednji je ob Shaqiriju tudi edini, ki je dosegel hat-trick. Prišlo je do velikih presenečenj, v osmini finala ni nihče pričakoval Kostarike in Alžirije, glede na sestavo skupine pa tudi Čila in Grčije ne. Prvič doslej se je zgodilo, da so izpadli kar trije bivši svetovni prvaki – Španija, Italija in Anglija. Poleg že omenjenih presenečenj Kostarike in Čila so lepo in atraktivno igro prikazali še Brazilci (beri Neymar),

Mehičani, Nizozemci, Kolumbijci, Francozi, Nemci, Američani in v zadnji tekmi tudi Argentinci (beri Messi), med potniki domov pa se (vsaj z igro, če že ne z rezultatom) niso osramotili Hrvaška, Avstralija, Anglija, Gana in Bosna. Razen od izpadlih prvakov smo precej več pričakovali tudi od Portugalske (vsaj zaradi RONALDA) in Slonovače (ki ji tokrat kljub res ugodnemu žrebu spet ni uspelo). Zdaj se začenjajo izločilni boji, kjer ni več »popravcev« in kjer bo vsaka napaka lahko imela usodne posledice. Jutri se bosta najprej pomerili Brazilija in Čile in čeprav so slednji pokazali lepe partije, mislim, da proti domačinom nimajo možnosti. Carioce igrajo v valovih (po nekajminutnem zatišju začne kar naenkrat grmeti) in seveda na krilih Neymarja, ki tukaj res blesti. Večerni obračun bo verjetno bolj izenačen, čeprav Urugvaj brez bedaka Suareza vsaj na papirju nima možnosti proti spektakularnim Kolumbijcem. Toda kolikokrat smo na SP že videli, kako so take »spektakularne« ekipe, ki so v skupini lomile vse po spisku (Danska in SZ 1986, Nigerija 1994 in 1998, Romunija 1998, Senegal 2002, itd.), potem izpadle proti sicer manj spektakularnim, a bolj izkušenim turnirskim reprezentancam in Urugvaj je točno tak tip ekipe. Zmagovalca sobotnih dvobojev se bosta srečala v četrtfinalu, kar pomeni, da ima Južna Amerika že zagotovljenega vsaj enega polfinalista. Največji spektakl celotne osmine finala se nam obeta v prvi nedeljski tekmi, ko se bosta srečali Nizozemska in Mehika, šlo bo za spopad najboljšega napada in najboljše obrambe skupinskega dela. Majhno prednost tukaj vseeno pripisujem Nizozemcem, predvsem zaradi izkušenj nosilcev igre in bliskovite transformacije, kateri bo sicer odlična Mehika po mojem mnenju vseeno le stežka parirala in lahko se ji zgodi, da tekme ne bo končala z enajstimi igralci. Bo pa zmagovalec velik favorit v četrtfinalu, ko bo igral proti boljšemu iz obračuna med Kostariko in Grčijo. Tudi tukaj velja enako, kot pri Kolumbiji in Urugvaju – če bodo Ticosi prikazali podobno igro, kot v skupini, potem Grki nimajo nobenih možnosti, toda tudi oni so, tako kot Urugvaj, tipična turnirska ekipa, samozavest je zdaj gotovo na višku in kaj lahko se zgodi, da po Maratonu »uprizorijo« še Salamino. V teh izločilnih tekmah na splošno velja, da bolj ko gre tekma naprej in bolj ko so na vidiku podaljški in morda penali, večje breme je na papirnatem favoritu, obratno pa nasprotnik igra vse bolj sproščeno. Penali so sicer loterija, vendar enim »ležijo« bolj kot drugim; tule so »scori« reprezentanc, ki so se uvrstile v osmino finala in so na SP že sodelovale v »shootoutu«: GER 4-0, ARG 3-1, BRA 2-1, BEL 1-0, URG 1-0, FRA 2-2, NET 0-1, SUI 0-1 in MEX 0-2; ostalih sedem reprezentanc penalov na izpadanje še ni izvajalo. Vseh penalov v »shootoutu« je bilo doslej na SP-jih 207 na 22 tekmah (2x v finalu – 94 in 06). Strelci so zadeli 147x (71%), gol so zgrešili 9x (4%), vratnico ali prečko zadeli 10x (4%), vratarji pa so obranili 41 (21%) strelcev. Torej se povprečno zgrešijo 3 penali od 10-tih, oziroma 3 na en »shootout«. Odločitev doslej le 2x ni padla v seriji 5 penalov ali manj (GER:FRA 82 in SWE:ROM 94). Imena pri penalih ne pomenijo kaj dosti; med drugimi so ga polomili Stielike, Socrates, Platini, Stojković, Maradona, Belodedici, Baggio, Baresi, Ševčenko, Lampard, Trezeguet... Pozdrav do ponedeljka!

IZJEMNO BLIZU IN NEVERJETNO TESNO

Morda naslov tega kultnega post 9/11 filma (Extremely near and incredibly close) še najbolje opisuje po kako tankem ledu in robu prepada so na prvi tekmi osmine finala hodili domačini in papirnati favoriti prvenstva. Film govori o travmatičnih izkušnjah svojcev žrtev terorističnega napada na New York in prepričan sem, da bi ob izpadu Selecaa kolektivna travma zajela celotno Brazilijo. Pravzaprav sta domačine rešila dva čilska nesrečnika, Pinilla (ki je zadel vratnico v zadnji minuti podaljška in zgrešil penal) ter Jara (avtogol in zgrešeni zadnji penal). Že res, da Webb Brazilcem ni dosodil penala in da je razveljavil gol Hulka, toda Brazilija je bila blizu, res blizu katastrofe, ki bi izredno negativno vplivala na celotno atmosfero prvenstva. Carioce enostavno nimajo igre, vse sloni na občasnem navdihu Neymarja in Marcela, upal bi si celo trditi, da na SP-jih pravzaprav sploh ne pomnim slabše Brazilije. Obramba še nekako gre, sredine ni nikjer, spredaj pa Neymar nima dostojnega partnerja. Malo za šalo in malo za res: Brazilcem bo lahko še žal, da so »izpustili« Sammirja, Tavaresa in Eduarda! Prva dva nista nič slabša od Fernandinha in Luiza Gustava, Dudu pa je pravi doktor nogometa za tistega Joa, le kje so tega našli? Ampak, pomembno je seveda zmagovati, že naslednja tekma lahko vse spremeni. Da so Brazilci delovali tako blede, gre gotovo zasluga tudi neumorni ekipi Čila, ki je dala vse in še več. Medel in Sanchez verjetno nikoli več ne bosta toliko pretekla na eni tekmi, večkrat so izigrali Brazilce in si pripravili nekaj čistih priložnosti, a na koncu jih je enostavno zapustila sreča. Te slednje pa niso potrebovali

Kolumbijci, ki so demonstrirali izjemen nogomet, v Jamesu smo dobili novo veliko zvezdo SP, celotna ekipa igra fantastično, kombinatorno in duhovito, skoraj tako kot je nekoč igrala Socratesova Brazilija, le da imajo mnogo boljšo obrambo na čelu z Yepesom. Drugi gol je bil čista poezija, globinska vtekanja in menjavanje strani so popolnoma razorožili brezzobe Uruse, ki so zapretili šele proti koncu tekme, ko so zaigrali na vse ali nič s tremi špicami. Nič ni pomagalo. Kolumbija Higuite, Valderrame in Rincona iz 1990 je bila počasna ekipa z neskončnimi kompliciranimi kombiniranjmi, 24 let kasneje je Kolumbija Yepesa, Jamesa in Quadrada moderna prezentacija enostavnosti, učinkovitosti in lepote nogometne igre. Po lastni neumnosti odhaja domov tudi tako hvaljena Mehika, ki je povedla in kontrolirala igro, nato pa se 20 minut pred koncem potegnila nazaj in začela čuvati vodstvo. Ivica Osim je nekoč dejal, da lahko trener še tako sili igralce naprej, a tistega podzavestnega čuvanja rezultata se jim enostavno ne da zbiti iz glave. Morda bi proti kaki drugi reprezentanci Mehika tekmo z lahkoto pripeljala do konca, toda Nizozemci so čakali točno na to. Eden ključnih faktorjev mehiškega poraza je gotovo bila tudi odsotnost sredinskega člana Vazqueza (2 rumena), katerega je nadomestil Salcido (po »poklicu« sicer levi bek) in ravno Salcido je zamudil, ko je njegov neposredni nasprotnik Sneijder sprožil topovski strel, ki končno ni zadel Ochoe in je pristal v mreži. Morda je odločilni penal na Robbnu res sporen, toda Proenca bi moral zapiskati že v prvem polčasu, ko so napadalca Bayerna v mehiškem kazenskem prostoru dobesedno »sesekali«. Van Gaalu mnogi zamerijo preveč defenzivno igro, toda Nizozemska je znala vzeti ponujeno in to je zelo pomembna lastnost ekip, ki imajo najvišje ambicije. Za razburljivo nedeljsko noč sta poskrbeli Kostarika in Grčija; človek pravzaprav ne ve, kaj bi rekel na tako tekmo. Po uspavanki v prvem polčasu so najprej Ticosi imeli vse, vodili so z enim res lepim, plasiranim golom (vedno pravim: gol je širok 7 metrov, pravilno plasirano žogo je zelo težko obraniti), nato je sodnik spregledal roko Grkov v lastnih 16m in po izključitvi Duarteja ter vedno bolj izraženi vlogi Samarasa je Grčija končno uspela izenačiti ter tekmo odpeljati v nadaljške. Da jo potem v svoj prid ni »odpeljala« še do konca, se lahko zahvali nespretnim napadalcem, ki niso uspeli premagati sijajnega Navasa ter oslabljenega in utrujenega nasprotnika, ki je komaj še stal. V loteriji penalov je Navas obranil zadnji strel Gekasa in Kostarika ima razlog za nov državni praznik (menda je v parlamentu že v igri en tak predlog), dosegla je praktično nemogoče, uvrstila se je med najboljših osem! Danes bodo to skušali doseči še Francozi proti Nigerijcem in Nemci proti Alžircem. Obe evropski ekipi sta takorekoč 100% favorita in morda bolj kot proti današnji tekmi že pogledujeta proti medsebojnemu spopadu v četrtfinalu. Vsaj na papirju bi Francija sicer utegnila imeti več težav proti čvrsti Nigeriji, a večjo pozornost vendarle vzbuja tekma med Nemčijo in Alžirijo, predvsem zaradi kontroverzne zgodovine nogometnih »odnosov« med državama. Vse se je zgodilo 1982 na SP v Španiji; najprej so Alžirci z goloma svojih največjih zvezd Madjerja in Belloumija senzacionalno premagala takratno ZRN z 2:1 (video), nato pa je v zadnji tekmi skupine ZRN premagala Avstrijo z 1:0, edinim rezultatom, ki je vodil naprej obe ekipi, seveda na račun Alžirije, ki je tako izpadla. Hrubesch je zabil že v 10. minuti in potem so oboji ob žvižgalnem koncertu publike (in zgražanju komentatorja ARD, tule je video) samo še čakali na konec tekme. Zaradi tiste tekme je potem FIFA vzpostavila pravilo, po katerem se morata zadnji tekmi v skupini odigrati istočasno, a kaj je to pomagalo Alžiriji, ki vse do današnjega dne ostaja edina reprezentanca v zgodovini SP, ki ji tudi dve zmagi v skupini nista zadostovali za napredovanje.

EVROPA VRAČA UDAREC?

Včeraj se je favoriziranima evropskima reprezentancama uspelo uvrstiti naprej, čeprav obema težje, kot sta morda pričakovali. Nekoliko lažje delo so vendarle imeli Francozi, katere je preporodil vstop Griezmana, ki je zamenjal nerodnega Girouda. Nigerija se je dolgo časa solidno upirala, nekaj malega celo pretiła, a bolj, ko se je tekma bližala koncu, bolj so galski petelini stiskali in v zadnjih desetih minutah tudi dotolkli utrujene Nigerijce, ki niso imeli niti toliko moči, da bi še karkoli poskušali v napadu. Večerna tekma med Nemci in Alžirci je bila povsem drugačna, čeprav bi na prvi pogled lahko potegnili neko vzporednico v dejstvu, da so Nemci postali nevarnejši po vstopu Schuerrleja. Halilhodžić je »nadmudrio« kolega Loewa s postavitvijo dveh špic in oba, Soudani in Slimani, sta v prvem polčasu sejala paniko v nemški obrambi. Oba nemška štoperja, Mertensacker in Mustafi sta stala preveč narazen in vedno, ko so Alžirci poslali dolgo žogo za hrbet nemške obrambe, je postalo tako vroče, da je moral nemško kožo reševati vratar

Neuner (ki je v bistvu igral tretjega štoperja). Loew na mestu levega štoperja ob boleznih Hummelsa očitno nima adekvatne zamenjave, Mustafi je namreč zdaj že na dveh tekmah pokazal, da je šibek člen elfa. V prvem polčasu bi lahko Alžirci Nemce zmasakrirali, v drugem pa se je Loew zatekel k preizkušeni metodi. Nemci skušajo namreč zadnje čase igrati atraktivno, s kratkimi podajami skozi sredino, a včeraj to ob tesnem alžirskem pokrivanju nikakor ni funkcioniralo, zato so se v nadaljevanju z vstopom Schurrleja vrnili k svoji stari igri po bokih (predvsem po desnem) in predložkom pred nasprotnikov gol. V kombinaciji z naraščajočo utrujenostjo Alžircev je to vendarle prineslo kar nekaj lepih priložnosti iz igre in iz prekinitev, Khedira je vstopil namesto Mustafija, Lahm pa se je pomaknil nazaj in za silo zakrpal Mustafijevo »luknjo« v obrambi. Kljub temu so Afričani še naprej pretili iz protinapadov in imeli eno ali dve mat situacije, katerih niso znali izkoristiti. Tekma je bila praktično odločena že takoj na začetku podaljška, gol Schurrleja lahko pripišemo sreči ali genialnemu navdihu, dejstvo pa je, da je bil neposredna posledica brezveznega vozlanja in izgubljene žoge alžirskega beka globoko na svoji polovici. Tudi po drugem голу Ozila se Alžirci (za razliko od Nigerijcev) še niso predali, zmogli so še častni gol, ampak takrat je bilo že prepozno. Halilhodžičeva Alžirija si zasluži pohvalo, še posebej, če se spomnimo njenih nastopov na prejšnjem SP, ko na treh tekmah ni dosegla gola in nasploh »ubijala« z dolgočasno igro. Z izjemo prve tekme z Belgijo, ko so igrali bunker, so na tem SP prikazali lep, kombinatoren, hiter in agresiven nogomet. Z zmagama Francije in Nemčije se je Evropa vendarle izenačila z Latinsko Ameriko po številu četrtfinalistov, oboji imajo zdaj po tri in oboji imajo zagotovljenega vsaj enega polfinalista. Za preostali dve četrtfinalni mesti se bosta danes najprej pomerili Argentina in Švica, zvečer pa še Belgija in ZDA. Američani so edino še preostalo moštvo, ki ni ne iz Evrope, ne iz Latinske Amerike. Igrajo dopadljivo, toda proti Belgiji bo težko. Zna pa to biti lepa tekma, saj oboji stojijo precej visoko in imajo dober zadnji pas ter hitre napadalce, ki se lahko izognejo ofsajdu in pridejo za hrbet nasprotnikove obrambe. Tekma med Argentino in Švico bo odločila, katera celina bo imela primat v četrtfinalu. Švicarji so se s preveč odprto igro že opekli proti Franciji in tovrstne napake gotovo ne bodo ponovili, kljub vsemu se mi nekako zdi, da švicarski priseljenski legiji dopadljive igre sicer ne gre oporekati, a ji v igri vendarle manjka malo discipline. Argentina premore več discipline in za nameček ima še Messija, ki je tukaj odločil že tri tekme in zdaj končno daje tisto, kar od njega pričakuje vsa Argentina in tudi dobršen del ostalega sveta. Če bo danes pravi, se Švici slabo piše!

DOM HRABRIH

S temi besedami (»The land of the free and the home of the brave«) se konča himna ZDA in včeraj so njihovi nogometaši pokazali, kaj pomenijo pogum, nepopustljivost in zaupanje v lastne zmožnosti. Ob vodstvu Belgije 2:0 so v drugem podaljšku zaigrali na vse ali nič, zabili gol in imeli še dve veliki priložnosti za izenačenje. Kljub vsemu pogumu Američanov pa izenačenje le ne bi bilo pravično, Belgija je 105 minut demonstrirala sijajen nogomet, nekakšno pospešeno verzijo španske tika-taka igre s poudarjeno globinsko komponento. Kako menjavajo mesta, vtekajo in kombinirajo, individualne kvalitete De Bruynea, Fellainija in Hazarda so podrejene ekipi, zadaj kraljuje Kompany, spredaj se kot šilo zabada komaj 19-letni Origi. V doslej najboljši tekmi prvenstva so oboji dali vse od sebe, Belgija je dominirala in nizala priložnosti (kaj vse je obranil Howard), Američani so igrali najbolje, kar so lahko in kar znajo, prežali na protinapade in v zadnji minuti rednega dela zapravili 100% priložnost za zmago. Prvi podaljšek je imel podoben potek, kot na tekmi med Nemčijo in Alžirijo, Belgijci so z vstopom Lukakuja vnovčili kvaliteto, a potem nehali igrati in zadnje minute so minile v znaku panike rdečih vragov. Na koncu je Klinsmann vendarle moral od srca čestitati Wilmotsu, vseč mi je Klinsmannov karakter, vedno je nasmejan in prijazen do nasprotnika, poje ameriško himno s svojimi fanti, ki mu toliko dolgujejo, iz njih je naredil kompaktno in odlično organizirano ekipo, ki lahko igra z vsakim, morda ne bodo vedno zmagali, bodo pa dali vse od sebe, nikoli se ne bodo osramotili in več je pravzaprav že nemogoče zahtevati. Tudi Argentina in Švica sta v prvi tekmi dneva prikazali solidno predstavo, Švicarji so v prvem polčasu igrali (in si tudi ustvarili dve lepi priložnosti), v drugem pa se sparkirali na 20 – 25 metrov od svojega gola in prepustili iniciativo nasprotniku, ki se je mučil in mučil s prebijanjem čvrste švicarske obrambe na čelu z Rodrigueзом (menda je šel za Messijem še pod tuš). V podaljšku je nato odločila individualna kvaliteta Messija in Di Marie in čeprav je imel Džemali penale na glavi (nato pa še na nogi), odhajajo on, Shaqiri, Mehmedi, Behrami, Xhaka in

ostali domov, kjerkoli že to je. Prvič na SP smo v osmini finala videli podaljške na kar petih tekmah (dve sta potem šli na penale) in prvič se je tudi zgodilo, da so prav vsi zmagovalci predtekmovalnih skupin zmagali v osmini finala. Na splošno smo doslej gledali lep, dinamičen in dodelan nogomet, kakršnega vsaj jaz na SP ne pomnim že vsaj 20 let (od SP 1994 v ZDA) ali morda celo od SP 1986 v Mehiki. Razmerje med Evropo in Latinsko Ameriko se je »uravnotežilo« na 4:4, kar je za Evropo celo napredek v primerjavi s prejšnjim SP, ko je imela le tri četrtfinaliste napram štirim iz zelene celine, enega pa je z Gano imela Afrika. Brilljirata oba »skrita« favorita, Kolumbija in Belgija, v ozadju čakajo (sicer se malo mučijo, a vendarle zmagujejo) Nemci, Nizozemci in Argentinci, čaka se na »prebujenje« Brazilije, Francija ima svoje limite, Kostarika pa jih je že dosegla in preseгла. Danes in jutri ne bo tekem, zato bo jutrišnji blog zazrt v preteklost, v petek nadaljujemo z aktualnimi razglabljanji, vabljeni pa tudi na mojo spletno stran SP, kjer je moč najti veliko zanimivih linkov, podatkov in tweetov.

MOJ PRVI MUNDIAL

Pravijo, da prve(ga) ne pozabiš nikoli. In res, še danes se precej dobro spominjam mojega prvega nogometnega SP, tistega v Nemčiji 1974. Hodil sem v 2. razred in bil povsem prepričan, da ima Jugoslavija najboljšo moštvo na svetu in da bo prvič postala svetovni prvak (pravzaprav se mi je zdelo čudno, da to še nikoli ni bila). Ampak da postaneš svetovni prvak, se moraš na SP najprej uvrstiti. To »formalnost« je morala Jugoslavija opraviti 13.02.74 v Frankfurtu na »Waldstadionu« proti Španiji, zato se je moj prvi mundial pravzaprav začel štiri mesece preden se je začel za ostali svet. Pred tekmo se je po televiziji in radiu na veliko govorilo o Španiji ter Francovi fašistični diktaturi in seveda je to le še podžigalo moje sovraštvo do Špancev. Le kdo so ti fašistični prasci, ki želijo moji čudoviti domovini (katere ponosni pionir sem nedavno tega postal) preprečiti več kot zaslužen osvojitve naslova svetovnih prvakov? Verjetno so mojim španskim vrstnikom takrat enako razlagali o Jugoslaviji in Titovi komunistični diktaturi, le da so jih verjetno včlanjevali v kako drugo »domoljubno« organizacijo. Kakorkoli že, Jugoslavija je tisto epsko tekmo, ki še danes sodi v železni repertoar spominov vsakega pravega jugonostalgika, dobila z golom Katalinskega v 13. minuti in znano je bilo, da se bo čez natanko štiri mesece na istem štadionu v otvoritveni tekmi prvenstva pomerila proti branilcem naslova, Braziliji. Ti štiri meseci so zame minevali nekako dvosmerno. Prvič, čim je prišla pomlad, smo otroci na dvorišču (ki je bilo naš »Waldstadion«) začeli do onemoglosti uprizarjati tisti sloviti gol Katalinskega. Takole je šlo: Šurjak je moral podati pred gol, kjer je z glavo streljal Katalinski, vratar Irribar je žogo moral odbiti nazaj na noge Katalinskemu, ki jo je potem v padcu moral zabiti pod prečko španskega gola. Hudo komplicirano! Da je bilo vse skupaj vendarle malo lažje, je »Šurjak« ponavadi »Katalinskemu« podal kar z roko. Največ jeze je povzročal »Irribar«, kadar ni pravilno odbil žoge in potem »Katalinski« ni mogel zabiti tako, kot je bilo treba. Gol so bila vrata sosedove garaže in ker so imela nadsvetlobo (Katalinski pa je seveda zabil pod prečko) se je naposled zgodilo tisto, kar se je prej ali slej moralo zgoditi – po še enem voleju našega golgeterja se je tisti oberliht sesul. Čeprav tistikrat nisem bil »Katalinski« sem bil doma seveda tepen (takrat je bilo to še nekaj povsem normalnega, danes bi moj stari oče verjetno pristal pri kakšni dušebrižni socialni delavki ali celo na policiji) in ker se nič drugače ni godilo niti mojim »soigralcem«, je bilo z »Waldstadionom« za nekaj časa konec. Moja druga pozornost pa je bila usmerjena v zbiranje sličic za album, ki se je seveda začelo takoj, ko se je Jugoslavija uvrstila na SP. Prek teh sličic se je odprl nov svet in glavne zvezde tega novega sveta so bila eksotična imena nogometašev Zaira: Mwamba Kazadi, Tshimen Bwanga, Maku Mayanga, Matantu Kidumu, Etepe Kakoko in Mafu Kibonge – še dobro, da je bila Zairu kot outsiderju posvečena samo ena stran. Veliki favoriti (ZRN, Brazilija, Italija) so namreč imeli po tri strani sličic, večina reprezentanc (med njimi tudi Jugoslavija) po dve, outsiderji (Zaire, Avstralija in Haiti) pa po eno. Sličice so bile predmet trgovanja na Waldstadionu ter v šoli in bolj, ko si imel izpolnjen album, bolj je rasla »cena« manjkajočih sličic. Z igralci je še nekako šlo, ampak tiste sestavljanke »Kup Žila Rimea«, »Svetski kup FIFA« in sličice maskot Tipa in Tapa so predstavljale problem. Na koncu mi je zmanjkalo par teh sličic, toda albumu je bila priložena tabela, kamor si lahko vpisal do 8 manjkajočih sličic, ki so ti jih potem poslali na dom. Takšen način pridobivanja »robe« seveda ni predstavljal posebnega »trgovskega« zadovoljstva, ampak v sili hudič muhe žre in na dan otvoritvene tekme z Brazilijo (13.06.74) sem lahko prikoral v šolo kot eden redkih, ki je imel komplet album

(nisem pa bil toliko neumen, da bi ga prinesel s sabo). Te otvoritvene tekme (video) se spomnim po tem, da je bila Jugoslavija boljša (Oblak je zadel vratnico) in da je moj stari oče vsak malo ostrejši prekršek Brazilcev pospremil z besedo, ki se sicer uporablja kot zmerljivka za Rome, še prav posebej pa ga je živcirala Jairzinho s svojo pričesko »iz džungle«. Medtem so bili tragični dogodki iz našega Waldstadiona že pozabljeni, sosed je namontiral nova vrata brez nadsvetlobe (zelo modro), a ker se je tekma proti Braziliji končala z 0:0, ni bilo kaj »uprizarjati«. Zato pa je toliko več uporabnega »materiala« prinesla zmaga nad Zairom z 9:0 (video) in če je za vlogo »Katalinskega« včasih prišlo tudi do pretepa, je zdaj prav vsak lahko prišel na vrsto za vloge »Bajevića«, »Džajića«, »Oblaka« in ostalih jugovelemojstrov nogometne igre, ki so polnili mrežo nesrečnih Afričanov, kakor se jim je ravno zahotelo. Ostala je še tekma s Škotsko in »Džoe Džordanom«, ki je Jugoslavija za napredovanje ni smela izgubiti. Naši so odigrali odlično, vodili z 1:0, a tudi s končnih 1:1 (video) smo bili vsi zadovoljni in Jugoslavija se je kot zmagovalec skupine uvrstila med osem najboljših. Nato pa sta nastopili dve težavi. Prva (zame in za moje soigralce daleč pomembnejša) je bil tisti gol Karasija Škotom, pri katerem je poletel po zraku in z glavo zabil žogo v škotsko mrežo. Eno je zabijati gole v padcu kot Katalinski, nekaj povsem drugega pa je leteti po zraku kot Karasi. Po dolgotrajnem razglabljanju smo na Waldstadionu končno sklenili, da »Karasiju« povsem zadostuje, če samo v padcu zabije gol z »glavco«, leteti po zraku pa mu zaenkrat še ni treba. Druga težava je bila v zmagi NDR nad ZRN s tistim golom Juergena Sparwasserja, kar je pomenilo, da bo pot do finala (in naslova) malo težja od pričakovane. Čeprav tega niso nikoli priznali pa še danes na splošno velja, da so zahodni Nemci tekmo nalašč izgubili, da so se izognili Nizozemcem. Če bi ZRN proti NDR zmagala ali igrala neodločeno, bi Jugoslavija igrala v skupini z NDR, Poljsko in Švedsko, prve tekme ne bi igrala z domačinom in bi, v to sem pa tudi še danes trdno prepričan, igrala v finalu (tja se je uvrstil samo zmagovalec skupine, drugouvrščeni je igral za 3. mesto). Tisto postavo Jugoslavije še zdaj znam na pamet: Marić, Buljan, Hadžiabdić, Mužinić, Katalinski, Bogičević, Karasi, Oblak, Šurjak, Ačimović, Džajić. Sijajna ekipa, ki pa je izgubila že prvo tekmo polfinalne skupine z Nemci 0:2 (video) in sanj o naslovu je bilo konec. Obenem je seveda plahnela tudi golgeterska vnema na našem Waldstadionu in po porazih proti Poljski in Švedski s po 1:2 je dokončno ugasnila; le kdo bo uprizarjal gole iz izgubljenih tekem! Moje upanje se je zdaj preusmerilo v Cruyffovo Nizozemsko, ki je lomila vse pred sabo in v finalu igrala proti osovraženim Nemcem, ki ne le, da so bili »fašisti« in »nacisti«, ampak so si tudi drznili nesramno razbliniti moje sanje o naslovu svetovnih prvakov za Jugoslavijo. V finalu je bil problem v mojem starem očetu, ki je bil zaljubljen v Kaiserja Franza Beckenbauerja ter je navijal za Nemce (jasno, ne proti Jugoslaviji, proti ostalim pa vsekakor) in vedel sem, da bi vsaka omemba »nacistov« in »fašistov« pomenila takojšnjo in brezprizivno »napotitev« v mojo sobo in s tem proč od televizorja in finala. Vseeno nisem mogel skriti veselja, ko so oranžni zabili gol takoj v prvi minuti po prodoru Cruyffa in penalu, brez da bi se »naciji« sploh dotaknili žoge. Toda vsi vemo, kako se je zadeva potem končala (video) in moja jeza je bila seveda neizmerna, take stvari se ti vtisnejo v spomin in zato še danes vedno navijam proti Nemcem. Ampak ko si froc, se ti stvari dogajajo hitreje in že nekaj ur po koncu nogometnega SP se je (spet s tekmo proti Braziliji) začelo košarkarsko SP v Portoriku in z njim novo upanje na prestižni naslov svetovnih prvakov. Od takrat je minilo 40 let in ko sem pred par dnevi stal na betonskem parkirplacu, ki je bil nekoč naš Waldstadion, sem se z nostalgijo spomnil tistih brezskrbnih otroških dni, mojih »soigralcev« in predvsem stare mame in starega očeta, ki me je vzgajal in mi vcepil navdušenje za »fuzbal« in šport nasploh.

VIKEND GRMENJA

Prišli smo do faze četrtfinala, ko se bodo štiri moštva morala posloviti, štiri pa bodo nato odigrala še po dve tekmi, polfinale in finale za prvo oziroma tretje mesto. Največ pozornosti vzbujata današnji prvi tekmi med Francijo in Nemčijo ter med Brazilijo in Kolumbijo. Spopad Francozov in Nemcev ima svojo predzgodovino iz dveh polfinal svetovnih prvenstev 1982 in 1986. Tisto prvo polfinale med tema dvema nasprotnikoma je bilo odigrano v Sevilli 08.07.82. Šlo je za epsko tekmo, ki še danes živi v spominu kot ena največjih športnih dram vseh časov. Vsi nevtralci s(m)o navijali za Francoze, če ne prej, pa po tistem brutalnem (in nekaznovanem) štartu Schumacherja na Battistonu. Nemci so boljše začeli in povedli prek Littbarskega, za Francoze pa je iz 11m izenačil Platini. Podaljšek je šel v zgodovino – Francija je povedla s 3:1 in zdelo se je, da je z »Elfom«

konec. Toda Derwall je imel na zalogi še spočitega Rummeniggeja (ki zaradi poškodbe ni mogel igrati cele tekme) in ravno on je s svojo svežino prinesel preobrat za izenačenje in prvo izvajanje penalov v zgodovini SP. Ko je Etori v tretji seriji obranil strel Stielikeja se je že zdelo, da bo pravici zadoščeno, a Nemci so mačka s sto življenji – zgrešila sta Six in Bossis, Hrubesch pa je Nemce popeljal v nezasluženi finale. Štiri leta kasneje sta se ti dve ekipi spet srečali v polfinalu, tokrat na SP v Mehiki, 25.06.86 v Guadalajari. Francozi so bili favoriti, dve leti poprej so doma postali evropski prvaki, v četrtfinalu pa so na penale izločili glavnega favorita turnirja, Brazilijo. Toda Nemci kot Nemci, celo prvenstvo so se mučili, v polfinalu pa odigrali svojo najboljšo tekmo, povedli z golom Brehmeja že v 9. minuti in se nato celo tekmo branili. Francija je imela zares izjemno postavo na čelu s Platinijem, Tigano in Giresseom, toda Nemci so zdržali vse francoske napade in tekmo zapečatili v zadnji minuti z golom Voellerja. Težko je reči, kaj se bo dogajalo danes. Francozi so odlično začeli prvenstvo, motor njihove igre je Valbuena, v obrambi dobro stojita Varane in Koscielny, ampak vseeno moram žal majhno prednost pripisati elfu, že zaradi tradicionalne nemške samozavesti, razen tega imajo res dobro uigrano ekipo in na roko jim gre tudi dejstvo, da je Hummels ozdravel (Shkodrani pa je zaradi poškodbe že izgubljen). Ampak če kdaj, potem tokrat srčno upam, da se motim. V večerni tekmi se morajo domačini prebuditi, sicer bo Neymar moral spet igrati sam, tokrat proti najbolj atraktivni ekipi tega prvenstva, sijajni Kolumbiji in neustavljivemu Jamesu. Brazilska priložnost se skriva v nekoliko mehkejši igri kolumbijske obrambne vrste in v pritisku, katerega Kolumbiji zdaj gotovo že pričenjajo čutiti, saj doma seveda prav vsi pričakujejo zmago. Brazilci so po drugi strani tega pritiska že vajeni, »preživeli« so dramo s Čilom in morda jih bo vse skupaj zmotiviralo, da odigrajo nad svojimi realnimi sposobnostmi. Kdor bo prvi zadel, bo v ogromni prednosti! Podobno velja tudi za nedeljski boj Argentine in Belgije. Ne eni ne drugi v skupini niso briljirali, a dobili vse tri tekme. V osmini finala pa je Belgija že pokazala vso svojo razkošnost in v najlepši tekmi prvenstva izločila ZDA. Argentina se je (pre)dolgo mučila s Švico in spet je moral Messi potegniti iz žepa eno krasno preigravanje in podajo Di Marii. To je tudi glavni problem Argentinec, vse sloni bolj ali manj na teh dveh. Koga bo Wilmots prilepil na Messija? Verthongen in Van Buyten sta prepočasna, Kompany mora pokrivati prostor, upam da ne bo žrtvoval kakega kreativca, Witsela ali De Bruynea, to bi oslabilo belgijsko igro. Argentina verjetno ne bo imela težav z visokim belgijskim ritmom, tudi njena obramba je doslej delovala kompaktno, res še ni naletela na tako kvalitetno ekipo, kot so rdeči vrage. Tudi ta tekma pa ima svojo predzgodovino in to iz istih SP, kot tekma med Francijo in Nemčijo, 1986 sta bila to celo oba polfinalna para! Argentina in Belgija sta se sicer na SP prvič pomerili na otvoritveni tekmi 1982 v Španiji in na splošno presenečenje je Belgija zmagala z golom Vanderbergha. Argentina je imela fantastično postavo z junaki prejšnjega SP Kempesom, Pasarello, Ardillesom in z novo zvezdo Maradono ter mladim talentom Ramonom Diazom, ampak stvar jim takrat pod Menottijem nekako še ni »kliknila«. Zato pa je bilo povsem drugače štiri leta kasneje v polfinalu SP v Mehiki, ko je gauče vodil Billardo. Na stadionu Azteca so Argentinci z dvema goloma Maradone pregazili Belgijce, ki so se celo tekmo samo branili, toda zanje je bilo že polfinale velikanski in nepričakovan uspeh. Nizozemska:Kostarika? No comment! Pozdrav do ponedeljka...

NA ZAHODU NIČ NOVEGA

Ko je Erich Maria Remarque pisal svoj sloviti protivojni roman, ni mogel slutiti, da bo sto let kasneje njegov naslov še kako veljal tudi za nogometne odnose med Nemci in Francozi. Tretjič so se srečali na SP in še tretjič so Nemci zmagali. In če sta bili prvi dve zmagi Nemcev 1982 in 1986 morda nezasluženi, so tokrat uprizorili vrhunsko predstavo iz tipičnega nemškega nogometa. To ni bila Nemčija z začetka tega SP, v izločilnih tekmah je težko igrati tako sproščeno in duhovito kot v skupinskem delu. To je bila stara Nemčija, ki zabije gol in potem nasprotniku s tesnim pokrivanjem enostavno ne dovoli igrati, Nemčija, ki obvladuje sredino in preti iz hitrih protinapadov. Lahma je Loew končno vrnil na njegovo mesto desnega beka in tako (vsaj začasno) prekinil Guardiolin eksperiment, ki se je pri Bayernu sicer obnesel, pri navijačih pa ni požel kakšnega posebnega odobravanja. Polovica nemške postave je iz Bayern in Nemcem se pozna Guardiolin »štih«, hitro menjavanje mest in takojšnja oddaja žoge, brez nepotrebnega »carinjenja«. Francozi so delovali izgubljeni, na trenutke sta Pogba in Matuidi izpadla malodane smešno, kljub temu so na koncu imeli priložnost za izenačenje, predvsem zato, ker je Schuerle

zapravljal eno priložnost za drugo. Zelo podoben potek je imelo tudi četrtfinale med Argentino in Belgijo. Argentina je prvič pokazala svojo resnično moč, zgodaj zadela in potem kontrolirala potek igre. Prvič smo lahko videli, da je Argentina še kaj več kot samo Messi, čeprav je slednji seveda nepogrešljiv člen Sabelline zasedbe. Izvrstno je igral štoper Garay, ne le, da je »odnesel« vse iz svojih 16m, tudi v napadu je bil ob prekinitvah in predložkih stalna nevarnost za nasprotnikov gol. Prebudil se je Higuain in tudi Lavezzi se je pokazal kot odlična zamenjava za neprepričljivega Gago, največja težava Gaučov pa bo zdaj poškodba sicer sijajnega Di Marie. Belgijci neprepoznavni, doslej najboljši mož njihove obrambe Kompany je delal eno napako za drugo (kako ga je preigral Higuin, ki je potem zadel prečko!), Witsel in De Bruyne sta bila odrezana, daleč najslabši pa je bil ravno tisti, od katerega so največ pričakovali, toliko hvaljeni Eden Hazard. Toda tako kot Francozi so tudi Belgijci na koncu še imeli priložnost za izenačenje, a tudi oni le po zaslugi neizkoriščenih priložnosti nasprotnika. Brazilija je v polfinalu, a Brazilija je ostala brez Neymarja! Proti Kolumbijcem so Carioce odigrale solidno tekmo, neučinkovite napadalce sta z goli reševala branilca Thiago Silva in David Luiz, imeli so malo sreče pri sodniških odločitvah, a na koncu je vse skupaj vendarle zadostovalo za zmago nad tokrat neprepričljivim nasprotnikom, ki je, kot je bilo pričakovati, klonil pod pritiskom (pre)velikih pričakovanj. James je sicer izjemen igralec, a ni mi bilo všeč njegovo »zvezdniško« obnašanje in neprestano gestikuliranje, fantu je neprestano hvaljenje že malo zraslo čez glavo in če res želi izkoristiti ves svoj ogromni potencial se bo moral malo »ohladiti«. Na koncu je od vseh tekem četrtfinala največjo dramo prinesla ravno tista, od katere smo to najmanj pričakovali. Nizozemci so celo tekmo in še cel podaljšek nizali priložnosti in oblegali vrata briljantnega Navasa, a tudi »oranje« so morali preživeti svoj »trenutek groze«, ko je v 117. minuti Urena prišel sam pred vratarja Cillessena, ki je njegov strel vendarle obranil in tako Nizozemski prihranil pravo blamažo. Kljub tej obrambi pa mu Van Gaal ni zaupal dovolj, da bi ga pustil na igrišču ob izvajanju 11m, namesto njega je na gol poslal Krulla in to se mu je obrestovalo. Kostariko je potrebno pohvaliti, igrali so, kolikor so mogli in znali, na SP so prišli kot topovska hrana v skupini s tremi bivšimi svetovnimi prvaki, domov pa odhajajo kot največje pozitivno presenečenje, neporaženi po rednem delu tekem ter s skalpoma Italije in Urugvaja. Po četrtfinalu se že spodobi malo pošpekulirati tudi o idealni postavi prvenstva. Dokončno jo bom sestavil pred finalom, zaenkrat pa sem se odločil takole: Navas – Lahm, Thiago Silva, Garay, Luiz – James, Di Maria, Sneijder, Messi – Mueller, Robben.

SCOLARIJEVA MISIJA NEMOGOČE

Napočil je dan prvega polfinala in največjega možnega derbija svetovnih nogometnih prvenstev. Za prvo finalno vstopnico se bosta udarili Brazilija in Nemčija, dve najuspešnejši udeleženci v zgodovini SP. Brazilija je sodelovala na vseh dosedanjih 19 SP, kot edina 5x (58, 62, 70, 94, 02) zmagala ter se razen tega še 5x uvrstila med prve 4. Največkrat (7x) se je uvrstila v finale in je edina, ki ji je uspelo dvakrat zmagati izven svoje celine (Švedska 58 in Japonska 02) ter (poleg Španije) edina med svetovnimi prvaki, ki ni nikoli zmagala na domačih tleh. Poleg Italije je edina, ki ji je uspelo naslov obraniti (58 in 62), obenem je edina, ki je na 4 zaporednih SP 3x zmagala (58, 62, 70). Po drugi strani je Nemčija 3x (54, 74, 90) zmagala in se še 8x uvrstila med najboljše 4 (torej je bila kar 12x v polfinalu, kar ni uspelo nobeni drugi reprezentanci), le enkrat (38) pa se ni uvrstila med najboljših 8. Samo Nemčiji (82, 86, 90) in Braziliji (94, 98, 02) se je uspelo 3x zaporedoma uvrstiti v veliki finale. Pri vseh teh podatkih je morda še najbolj zanimivo dejstvo, da sta se Brazilija in Nemčija doslej le enkrat samkrat srečali na SP. To se je zgodilo v finalu SP 2002 v Yokohami; položaj pred tekmo pa je bil takrat ravno obraten kot je danes. Najboljši nemški igralec, Michael Ballack namreč ni mogel nastopiti zaradi dveh rumenih kartonov, kljub temu so Nemci odigrali solidno in bili v prvem polčasu enakopraven tekmeč, v drugem pa je vratar Kahn (sicer najboljši vratar tistega SP, ki je do tedaj prejel le 1 gol), storil hudo napako in Ronaldo je z lahkoto zadel. Malo kasneje je Ronaldo zadel še enkrat in naslov je šel na Copacabano. Sicer ni čisto res, da sta ti dve velesili odigrali le tisto eno uradno tekmo. Dne 30.12.1980 sta se namreč srečali na »Mundialitu« – turnirju vseh dotedanjih svetovnih prvakov v počastitev 50. obletnice prvega SP v Urugvaju. Nemci so po prvem polčasu vodili z golom Schusterja, v drugem pa se je pričela samba Paola Isidora in Ederja, ki sta vsak s po dvema goloma pripeljala Carioce do zmage s 4:1. Kljub vsem tem podatkom pa se bojim, da današnja tekma ne

bo upravičila pričakovanj, kakršna smo morda imeli pred začetkom SP, ko je bilo že po žrebu jasno, da se bosta ti dve velesili zelo verjetno srečali v polfinalu. Brazilija je enostavno preslaba (prej omenjene RONALDA, Paola Isidora in Ederja lahko brazilski navijači danes le sanjajo), poleg tega bo še brez edinega »umetnika«, poškodovanega Neymarja in za nameček še brez porumenelega Thiaga Silve. Slednjega bo morda še lahko nadomestil Dante, za Neymarja pa zamenjave enostavno ni. Tako ostajata edina brazilska aduta domače občinstvo in pa »Big Phil« Scolari, ki je na SP doslej vodil 18 tekem in doživel le dva poraza (s Portugalsko 2006 v polfinalu proti Franciji in potem še v bolj ekshibicijski tekmi proti Nemčiji za 3. mesto). Toda veliko vprašanje je, kaj lahko Scolari pričara ob skromni zasedbi Carioc na sredini in naravnost obupnemu napadu, kjer je doslej (poleg poškodovanega Neymarja) nekaj več pokazal le Hulk. Verjetno bomo gledali ravno obratno igro od tiste, katero bi od teh dveh nasprotnikov pričakovali še pred letom dni; Brazilci bodo igrali trdo in obrambno ter svojo priložnost iskali v protinapadih, Nemci pa bolj odprto in z več kombiniranjem. Temelje nemškega uspeha naj bi postavil sredinski trojček Khedira, Schweinsteiger in Kroos, četrti član sredine Elfa (Ozil) na tem SP doslej še ni pokazal bogvekaj. Loew ima morda v konici dilemo med Klosejem, Goetzejem in Schuerrlejem, smo pa lahko povsem prepričani, da bo vlogo »povučenega« špica odigral Mueller. Ta slednji ima izjemne sposobnosti; ne le, da zabija gole (kar se za njegov priimek že po tradiciji spodobi), je tudi izvrstno tehnično podkovan, odlično igra v prostoru in zna tudi nesebično zaposliti soigralca. Srčno upam, da se pri vseh teh napovedih motim in da bo morda Brazilija odigrala bistveno bolje, kot doslej. A proti tej nemški zasedbi bo to težko, zelo težko, verjetno pretežno.

PRIŠEL JE ŠESTI IN TUDI SEDMI...

Kdo ve, ali se je Luis Felipe Scolari ob polčasu včerajšnjega brazilskega debakla in vodstvu Nemcev s 5:0 spomnil na svojo izjavo pred začetkom SP »Pripravite se, šesti prihaja«, misleč s tem seveda na šesti naslov svetovnih prvakov. In res, v drugem polčasu ga je dočakal, ne le šestega, marveč še sedmega in kaj lahko bi se mu zgodilo, da bi štel še naprej. Mnogi s(m)o sicer opozarjali na brazilske slabosti in na moč Nemcev, a takšnega Blitzkriega ni mogel predvideti nihče. Čim so Nemci prvič resneje napadli, so si ustvarili priložnost, a je Cesar še nekako obranil. Ko so drugič napadli, so se Brazilci rešili v kot, po katerem je Mueller (ki je bil sam kot duh – včeraj sem opozoril na njegovo gibanje brez žoge) prvič šokiral domačine. Kar je sledilo 11 minut kasneje sodi med najbolj neverjetnih a tudi najbolj pomenskih 300 sekund v zgodovini SP, Nemci so zabili štiri gole in po pol ure igre so si verjetno mnogi brazilski navijači od srca zaželeli, da bi bil Selecao izpadel že v osmini finala po tistih enajstmetrovkah proti Čilu – takrat bi sicer zelo bolelo, a neprimerno manj kakor pričujoča katastrofa. Podobno kot na prvi tekmi proti Portugalcem so Nemci tudi tokrat do obisti izkoristili vse pomanjkljivosti nasprotnika, statično brazilsko obrambo so s svojim gibanjem in menjavanjem mest razstavili na prafaktorje in Cariocam zadali daleč najtežji poraz na SP (doslej 0:3 v finalu 1998 proti Franciji), za nameček pa jim odvzeli še dva primata: Klose je s svojim 16. golom prehitel RONALDA na večni lestvici strelcev SP, Nemci pa so zdaj na vseh SP dosegli 223 golov in tudi tu prehiteli Brazilce (221). Še nikoli ni nobena ekipa dosegla takšne zmage v izločilnih bojih in nekaj časa se je zdelo ne le mogoče, ampak celo zelo verjetno, da bodo Brazilci potopljeni na globine El Salvadorja (1:10 proti Madžarski 1982) in Zaira (0:9 proti Jugoslaviji 1974). Po sedmem голу se je »obrnila« celo v rumeno odeta publika, ki je začela navijati za Nemce in žvižgati svojim, pri čemer jo je najhuje odnesel spet katastrofalno slabi Fred. Na brazilsko srečo je Loew vendarle malo ustavil svoje konje in tistega častnega brazilskega gola so se Nemci veselili skoraj bolj kot že povsem deprimirani domačini, ki so komaj dočakali konec te nočne more. Danes se bosta za finale pomerili še Nizozemska in Argentina. Z gotovostjo si upam trditi le, da takšne »batine«, kot v prvem polfinalu tokrat ne bo, se pa oboji spominjajo treh medsebojnih tekem s prejšnjih SP. Prvič so se srečali v polfinalni skupini 1974 in takrat se je Gaučom godilo precej podobno, kot včeraj Brazilcem; naleteli so na Cruyffa & co. ter bili pregaženi s 4:0, lahko pa bi »fasali« še kakšnega. Argentina se zato raje spominja finala štiri leta kasneje na domačem terenu v Buenos Airesu, ko je prav po zmagi nad Nizozemsko osvojila svoj prvi naslov svetovnega prvaka. Prvi zvezdnik njihove zasedbe je bil takrat Mario Kempes in z njegovim golom je Argentina povedla v prvem polčasu. Nizozemci so bili cel drugi polčas boljši, a izenačili šele v 85. minuti, odločilni

detajl pa se je zgodil v 90., ko je Rensenbrink zadel vratnico. Če bi nizozemski golgeter zadel, bi bili Nizozemci prvaki, Rensenbrink pa prvi strelec tistega SP, tako pa je ta čast pripadla Kempesu, ki je skupaj z Bertonijem Argentincem v podaljšku zagotovil zmago s 3:1. Zadnjič doslej sta se ekipi pomerili v četrtfinalu SP 1998, kjer je sta Ortegina neumnost in Bergkampova mojstrovina tehtnico prevesili na stran Evropejcev. Argentina bo nocoj brez Di Marie, Nizozemska pa (morda) brez Van Persieja, a ključ te tekme se skriva v igri argentinske sredine in obrambe. Doslej sta pokazali odločnost in kompaktnost in če bosta lahko parirali Robbenovi hitrosti, bo pol dela že opravljenega. Nizozemci namreč igrajo takole bolj na poskok, dolge žoge in prodore Robbena, če jih umiriš (kot jih je Mehika v prvem in v dobršnem delu drugega polčasa), postanejo zaspani in brez idej. Za vse ostalo pa je potem tu Messi...

VAN GAALOV POKER

Nizozemski selektor Luis Van Gaal je na uvodni tekmi s Španijo zadel v polno z riskantno postavbo z dvema klasičnima špicama, prav tako v četrtfinalu s Kostariko, ko je za penale poslal na gol Krulla, a v polfinalu proti Argentini tega ni mogel storiti, ker ni imel poguma, da bi porumenelega Martinsa pustil odigrati do konca. Menjavi de Jonga (ki še ni pripravljen za celo tekmo) in Van Persieja (ki bojda ni mogel več hoditi) sta se nekako napovedovali sami od sebe, Martinsov karton pa je bil tisti X faktor, tista malenkost, ki lahko odloči take izenačene tekme. Morda bi lahko tudi Van Persieja pustil tavati po igrišču (Huntelaar ni naredil ničesar), saj je s to zadnjo menjavo izgubil kar dvojno. Prvič, na vrata ni mogel poslati Krulla in drugič, izgubil je zanesljivega strelca 11m; prvi penal je tako namesto Van Persieja streljal (in zastreljal) Vlaar. Razen slednjega je zgrešil še Sneijder in se pridružil dolgemu spisku legend, ki na SP v odločilnem trenutku niso vzdržali pritiska: Stielike, Socrates, Platini, Stojković, Maradona, Belodedici, Baggio, Baresi, Ševčenko, Lampard, Trezeguet...Argentinci so vse svoje penale »pospravili«, a ni se mogoče znebiti vtisa, da bi Krull obranil vsaj dva njihova strela. Tekma sama je bila klasično polfinale, težka rovovska bitka, v kateri bi lahko vsaka napaka enih ali drugih pomenila konec upanja na finale. Argentina je bila morda za malenkost boljša in konkretnejša, z boljšimi priložnostmi, toda proti koncu podaljška je vidno padala, njena sicer tako zanesljiva sredina je začela popuščati, a zadnji nizozemski pritisk je bil premalo konkreten. Nizozemcem tako znova ostajajo skomine, neuresničene sanje treh final in dveh polfinal, Argentina pa odhaja v svoje peto finale in po svoj tretji naslov svetovnega prvaka. Prvič so bili v finalu davnega 1930, ko so izgubili z domačinom prvega SP, Urugvajem z 2:4, na drugo priložnost pa so morali potem čakati vse do domačega prvenstva 1978, ko sta ji vratnica Rensenbrinka v zadnji minuti rednega dela tekme in genij Maria Kempesa prinesla tako željeni naslov. Njihovi letošnji finalni nasprotniki, Nemci, so svoje prvo finale odigrali 1954 in takrat senzacionalno premagali Puskasove Madžare s 3:2. Tiste zmage se je v Nemčiji prijelo ime »Das Wunder von Bern« (čudež v Bernu), ne le zaradi favoriziranosti Madžarov (ki so bili pred tem štiri leta nepremagani), ampak tudi zato, ker si je Nemčija takrat še celila rane druge svetovne vojne (zadnji vojni ujetniki so se iz SZ vrnilo šele 1955, torej leto dni po »čudežu v Bernu). Naslednjič so se Nemci v finale uvrstili 1966, ko jim je osvojitev naslova na Wembleyu preprečil »tisti« gol Geoffa Hursta, tretjič pa doma, 1974, ko so v finalu premagali Cruyffove Nizozemce. Zadnje nemško finale sega v leto 2002, takrat ga je polomil Kahn in naslov so proslavljali Ronaldovi Brazilci. Namenoma sem izpustil oba dosedanja in zaporedna (1986 in 1990) medsebojna finala obeh letošnjih finalistov, o tem več jutri. Obljubil sem tudi, da bom po polfinalu objavil svojo dokončno postavbo prvenstva, ne glede na izid finala je ne bom več spreminjal. Takole sem se odločil: Navas – Lahm, Thiago Silva, Hummels, Garay – James, Di Maria, Kroos, Messi – Mueller, Robben. Še tri menjave v primeru poškodb ali slabe igre: Neuner, Khedira in Neymar. Moj MVP prvenstva pa je odvisen od finalne tekme: Kroos ali Messi. Bomo videli, kakšno postavbo bo »pričarala« FIFA in koga bodo oni proglasili za MVP-ja.

UND MORGEN DIE GANZE WELT (IN JUTRI VES SVET)

Naslov romana Michaela Burka, ki govori o evforičnem vzdušju Nemcev v času vzpona nacizma, morda še najbolje ponazarja razpoloženje med nemškimi navijači, ki so po fantastični polfinalni predstavi Elfa že povsem prepričani, da bodo v osmem finalnem nastopu na SP osvojili svoj četrti naslov. Dva od teh osmih final so Nemci odigrali prav proti svojemu tokratnemu finalnemu nasprotniku, Argentini. Prvič sta se ti dve ekipi v finalu pomerili 1986 v Mexico Cityju in tako kot

celo SP 1986 je tudi to finale zaznamoval Diego Maradona, ki je bil tedaj na višku svojih moči. Argentina je povedla 2:0 z goloma Browna in Valdana, ko pa je najprej Rummenigge zmanjšal, nato pa še Voeller 9 minut pred koncem izenačil, je že kazalo na tipični nemški comeback. Toda »mali zeleni« si ni pustil vzeti "svojega" prvenstva. Matthaus mu je celo tekmo dihal za ovratnik, a v 84. minuti ga je le za trenutek »pozabil« in Maradona je serviral podajo Burruchagi za zmagoviti gol in slavje gaučov. Štiri leta kasneje sta se Nemčija in Argentina spet srečali v finalu, tokrat v Rimu in tokrat je bila Nemčija celo tekmo boljša, nizala eno priložnost za drugo, a uspela zmagati šele z golom Brehmeja iz neobstoječega penala v 85. minuti. Ta penal je povzročil razburjenje Argentinec, ki so »fasali« kar tri rdeče kartone in odšli domov z občutkom, da so bili okradeni. Podobnega mnenja so bili Argentinci (pa ne le oni) tudi po četrtfinalnem porazu na penale proti domačinom Nemcem na SP 2006. Argentina je povedla, nato pa je začel Slovak Michel piskati povsem po notah Elfa in pri tem spregledal vsaj en penal za Argentino in brutalen štart Kloseja nad argentinskim vratarjem, zaradi česar je moral slednji v slačilnico, Pekerman pa je izgubil eno menjavo. Na zadnjem SP pred štirimi leti v Južni Afriki pa so Nemci (ki so takrat že igrali približno tako, kot igrajo zdaj) Argentino (spet v četrtfinalu) razstavili na prafaktorje, vsega je bilo konec že po 20 minutah, ko so povedli s 3:0. Tudi tokrat je Nemčija izrazit favorit, ne le zaradi blesteče zmage nad domačini, celo prvenstvo igrajo v enakem, visokem ritmu. Težave so imeli le, ko je v obrambi zaigral Shkodrani (proti Gani in Alžiriji), sicer pa se poleg čvrste obrambne naveze Boateng – Hummels – Hoewedes, kateri se je zdaj pridružil še Lahm na desnem beku (prej ga je Loew »silil« v vezni red), Nemci zanašajo predvsem na sijajno igro sredinskega trojčka Kroos, Schweinsteiger in Khedira. Ti trije skupaj z Ozilom, Muellerjem in Klosejem neprestano vtekavajo, menjavajo mesta in kombinirajo, s čimer mešajo in lomijo nasprotnikovo obrambo. Prav tu, na 20 – 40 metrih od argentinskega gola, bo prišlo do odločitve o naslovu svetovnega prvaka. Samo če bosta doslej sijajni argentinska obramba in zadnji del zvezne vrste tukaj parirali Nemcem, bodo do izraza lahko prišli argentinski umetniki Messi, Di Maria (kot kaže bo igral), Lavezzi in Higuain. Ključne argentinske obrambe držita izkušena Mascherano in Demichelis, boke branita Zabaleta in Rojo, pred golom pa kraljuje Garay, po mojem mnenju doslej najboljši stoper tega prvenstva. Igra teh petih bo ključnega pomena, izkušenj imajo vsi več kot dovolj, vprašanje je le, ali bodo uspeli zdržati nemški ritem in tempo. Dlje, ko bodo zdržali, več prostora se bo ponujalo Messiju & co. Sicer ima Loew še vedno dilemo, o kateri sem pisal že na začetku prvenstva: na Messiju bo gotovo visel Boateng, na Di Marii pa Lahm in Loew se gotovo sprašuje, ali naj kot »osigurača« žrtvuje še Khediro. Za kaj takega bi potreboval »prebujenje« Ozila, ki zaenkrat deluje kot edina šibkejša točka nemške ofenzive. Še najboljše so se proti Nemcem doslej znašli Alžirci, ki so jim s striktnim conskim pokrivanjem onemogočali pas igro v globino in jih »odrinili« na boke, kjer so manj nevarni in se večkrat znajdejo v ofsajdu. Elf namreč nima tistih klasičnih kril, še najbližje temu je morda Shuerrle, za katerega pa je vprašanje, če bo tekmo začel, verjetno bo prednost že zaradi svoje višine dobil Klose. Morda se priložnost Argentine skriva tudi v odvzetih žogah na sredini, ko so vsi Nemci v gibanju naprej. Pri drugem nemškem голу Brazilcem smo videli eno takšno sumljivo podajo v širino, če bi jo nespretni Fernandinho prestregel, bi kaj lahko sledila hitra kontra. Argentina nima takšnih vajencev, kot je prej omenjeni Fernandinho in transformacija bo ključ njihove ofenzivne igre; če se Messiju odpre toliko prostora, kot se je Alžircem, bo Barcelonina zvezda to brez milosti kaznovala. Napake so pač sestavni del nogometa in kdor jih bo naredil manj, bo svetovni prvak in si bo lahko na dres »prišil« četrto (Nemci) oziroma tretjo (Argentinci) zvezdico. Kdor je bral moje komentarje s prejšnjih SP se gotovo spomni mojega slogana »navijajte za nogomet, navijajte proti Nemcem«. Tokrat se bom omejil le na drugo polovico tega slogana, ker eno z drugim letos enostavno ne gre skupaj.

KAJ JE ŽE REKEL GARY LINEKER?

Po nekem, nevemkolikem že porazu Angležev z Nemci je imel Gary Lineker vsega dovolj in je podal svojo legendarno izjavo: »Nogomet je igra, pri kateri na vsaki strani sodeluje 11 igralcev in v kateri vedno zmagajo Nemci!«. In res, na svetu sta samo dve reprezentanci, s katerima ima Nemčija na uradnih tekmah (SP, EP) negativno bilanco, to sta Italija in Hrvaška. Svoj četrti naslov so Nemci osvojili zaslužno, če gledamo celotno SP in nekoliko manj zaslužno, če se omejimo zgolj na finalno tekmo. Včeraj smo gledali dober in zanimiv nogomet z obeh strani, Nemcem se

je na ogrevanju poškodoval Khedira, za Argentino ni mogel igrati Di Maria. Argentina je uspela parirati nemškimi globinskimi žogami in nasprotnika prisilila, da je vedno bolj igral prek bokov. Nemci so imeli svoje priložnosti, a Gauči so bili nevarnejši, Higuain, Messi in Palacio so bili trikrat sami pred Neuerjem, a niso uspeli zabiti odločilnega gola, Argentina pa je bila tudi oškodovana za 11m po »Schumacherjevskem« prekršku Neuerja nad Messijem. Bolj, ko se je vlekel podaljšek, bolj je prihajala do izraza boljša fizična pripravljenost Elfa in na koncu je obveljalo »Linekerjevo« pravilo, Demichelis je samo za hip pozabil rezervista Goetzeja in ta je zabil lep gol. To je bil zadnji, 171. gol tega SP, s čimer je izenačen rekord iz Francije 1998, čeprav je spočetka kazalo, da bo gladko presežen. Na splošno smo gledali lep nogomet, lepši kot na nekaj prejšnjih SP, večina reprezentanc igra odprto, s poudarjeno ofenzivno komponento. Sproti sem ocenjeval kvaliteto tekem z ocenami od 5 do 10, povprečna ocena vseh je skoraj 7 (6.9). Desetke nisem podelil, devetko sta dobili tekmi med Italijo in Anglijo ter Belgijo in ZDA (ki je zame tudi najlepša tekma prvenstva in bi edina dobila desetko, če se redni del ne bi končal brez golov). 14 tekem (med njimi tudi finalno) sem ocenil z 8, 26 jih je dobilo oceno 7, 20 pa oceno 6. S petico sem ocenil dve po mojem mnenju najslabši tekmi med Grčijo in Japonsko ter Iranom in Nigerijo. Če so Španija, Italija, Portugalska, Anglija in tudi Brazilija največja razočaranja tega SP, so najlepše osvežitve gotovo Kolumbija, Belgija, ZDA, Mehika, Kostarika, Švica, Alžirija ter osmoljeni Čile. Spočetka je tudi kazalo na premoč Latinske Amerike, ampak na koncu se je prvič v zgodovini SP zgodilo, da je evropska ekipa zmagala na južnoameriških tleh, s čimer je Evropa tudi »ušla« zeleni celini po številu naslovov; Evropa jih ima zdaj 11, Južna Amerika pa 9. Za najboljšega igralca (zlata žoga) so proglasili Messija, za najboljšega vratarja (zlata rokavica) Neuerja (čeprav bi si po mojem mnenju Navas zaslužil vsaj delitev te nagrade), najboljši mladi igralec je Pogba, nagrado za fair-play pa je dobila Kolumbija, ki ima v svojih vrstah tudi najboljšega strelca in dobitnika zlatega čevlja, novo zvezdo svetovnega nogometa Jamesa Rodrigueza. Vsem, ki ste cel mesec spremljali in brali ta blog, se lepo zahvaljujem za pozornost ter se obenem opravičujem za kakšno napako, ki se vedno prikrade, saj je samega sebe pač nemogoče lektorirati. Lep pozdrav!

2018 (BLOG)

KICK OFF!

Hitro so minila štiri leta in zdi se kot da bi bilo včeraj, ko je Mario Götze s tistim zadetkom v podaljšku Elfu prinesel četrti naslov svetovnih prvakov in tako okronal dominantno predstavo Nemcev. Sicer so morali Nemci dvakrat igrati podaljšek, toda že samo njihova polfinalna predstava in tista demontaža brazilske obrambe na prafaktorje sta povsem dovolj, da si lahko zasluženost lastijo naslov svetovnih prvakov. Seveda so tudi letos prvi favoriti, v kvalifikacijah so gladko dobili vseh 10 tekem z gol razliko 43:4, na lanskem Pokalu Konfederacij pa so se z domala rezervno postavo sprehodili do prvega mesta; pravzaprav je edini kiks Elfa v tem štiriletnem obdobju tisti polfinalni poraz proti domačinu Franciji na EP 2016 – pa tudi na tisti tekmi so dominirali, le da jim žoga (enkrat za spremembo) ni in ni hotela v gol. Toda naslov je zelo težko obraniti – to se je doslej zgodilo le dvakrat, pa še zelo dolgo je tega. Na tretjem SP 1938 je to uspelo Italiji pod vodstvom Vittoria Pozza, ki že dolgih 80 let ostaja edini selektor z dvema naslovoma svetovnih prvakov. Kasneje je ta podvig uspel le še Brazilcem 1962, njihova prva violina Pele se je sicer poškodoval že na drugi tekmi v skupini, toda to je le sprostilo prostor za sambo Garrinche, ki je Carioce ponesel do drugega zaporednega naslova. Krog favoritov za naslov je zelo ozek – poleg Nemcev so tu še Brazilci (ki gorijo od želje po revanši za tisto sramoto izpred štirih let), Argentinci, Španci in Francozi. In to je bolj ali manj to! Med ostalimi velja morda omeniti Belgijo in evropske prvake Portugalce, a ti dve (sicer sijajni) ekipi po mojem mnenju nimata dovolj konstantnosti, da bi šle do konca – lahko pa komu prekrižata načrte. Za vse ostale načeloma velja, da je njihov domet že preboj iz skupine, morda četrtfinale in – če se komu žreb res odpre – tudi polfinale. Nenazadnje smo že na kar nekaj zadnjih SP imeli presenetljive polfinaliste: 1994 Bolgarija in Švedska, 1998 Hrvaška, 2002 Turčija in Koreja, 2006 Portugalska ter 2010 Urugvaj. Toda ko gre za finale je dovolj zgovoren že samo pogled v zgodovino SP: na

zadnjih dvanajstih SP (od vključno 1970) se je v finale uspelo prebiti le sedmim reprezentancam in letos je krog favoritov še toliko ožji, ker se dve od teh sedmih sploh nista uvrstili na SP: Italija in tretja s prejšnjega SP Nizozemska. Predvsem odsotnost Azzurov je voda na mlin Nemcev – Italijani so njihova Nemesis, njihov Angstgegner – Nemci imajo z njimi vedno znova hude težave, na SP jih sploh še niso premagali in tudi njihov zadnji uradni dvoboj v četrtfinalu EP 2016 so Nemci odločili v svojo korist šele po dramatičnem izvajanju enajstmetrovk. Resnici na ljubo je treba tudi povedati, da so imeli Italijani v kvalifikacijah kar nekaj smole – v skupini so naleteli na (pre)močne Špance, v dodatnih kvalifikacijah pa bili na obeh tekmah sicer boljši od Švedov, a če v 180 minutah ne daš gola pač ne moreš napredovati. Po drugi strani so Nizozemci odigrali naravnost katastrofalne kvalifikacije, že tri kola pred koncem so bili brez možnosti za drugo mesto, ki je še vodilo v dodatne kvalifikacije. Med neevropskimi ekipami bom najbolj pogrešal Čile (ki je pred štirimi leti navdušil) ter Gano, verjetno najkakovostnejšo afriško reprezentanco, ki je v skupini izpadla proti Egiptu. Letos tudi prvič po 1986 ne bomo gledali vedno vsem zelo neugodne reprezentance ZDA, ki je v dramatičnem razpletu v zadnjem kolu kvalifikacij CONCACAF izgubila proti Trinidadu ter se ob zmagah neposrednih konkurentov Paname in Hondurasa ni uspela uvrstiti niti v dodatne kvalifikacije proti Avstraliji. Ozrmo se zdaj še malo po skupinah. Skupina A (RUS, URG, EGY, KSA) je (pre)lahka in po mojem mnenju tudi premalo kakovostna za SP, kar je predvsem posledica dejstva, da ima Rusija (sicer šele 70. na svetovni lestvici) kot domačin status nosilca. Urugvaj ima preprosto preveč kakovostno in tudi izkušeno reprezentanco, da bi mu v taki skromni konkurenci lahko spodrsnilo. Rusi so sicer domačini, toda zdijo se preskromni, da bi lahko naredili kaj odmevnega. Zato bi prednost ob Urugvaju morda dal Egiptu, še posebej, če bo Salah nared in v formi. Nogometašem Savdske Arabije lahko šejki obljubijo še tako veliko nagrado, a težko, da bodo prišli iz skupine, čeprav so prav tekme med arabskimi »brati« vedno napete in lahko postrežejo s presenečenjem. Bati se je, da bo otvoritvena tekma med Rusi in Arabci prava uspavanka in antipropaganda nogometa – a pustimo se presenetiti. Skupina B (POR, SPA, MOR, IRI) je izrazito neuravnotežena, vse razen gladkega napredovanja obeh reprezentanc s Pirinejskega polotoka bi sodilo v kategorijo prvovrstne senzacije – z Marokom in Iranom lahko Španci igrajo tudi brez selektorja! Skupina C (FRA, PER, DAN, AUS) se bo v veliki meri odločila že to soboto na dvoboju Peruja in Danske. Francozi bi namreč ob kakovosti, ki jo premorejo, morali z lahkoto osvojiti prvo mesto, Avstralija sicer lahko koga preseneti, a verjetno na kaj več, kot na kako častno točko ne more računati. Skupina D (ARG, CRO, ISL, NIG) je ena od najbolj izenačenih in zato najtežjih skupin. Argentina je na papirju sicer izrazit favorit, toda videli smo, s kakšno muko si je šele v zadnjem kolu južnoameriških kvalifikacij zagotovila nastop na SP. Po imenih je ena najmočnejših reprezentanc na svetu, toda ta imena je potrebno »vkomponirati«, predvsem pa podrediti Messijevi virtuoznosti. Hrvati so verjetno najbližji drugemu mestu, tudi tu ne manjka zvenceh imen in težava selektorja je podobna kot pri Gaučih – kako vsakemu nameniti optimalno vlogo v igri, ki bo podrejena kreativnosti Luke Modrića. Islandija (ena od dveh debitantk na SP) je že na EP 2016 pokazala, da je niti slučajno ne gre podcenjevati, celo tekmo igrajo v visokem ritmu, čakajoč na napako (po navadi ofenzivno naravnane) nasprotnika. Nigerija je precejšnja neznanka, zanje bo ogromno odvisno od prve tekme proti Hrvatom, če jo izgubijo, bi lahko sledil potop v stilu Kameruna 2014. Skupina E (BRA, SUI, SRB, CRC) je po kakovosti morda celo najmočnejša. Brazilci so, jasno, daleč pred ostalimi tremi; iluzorno je sicer pričakovati, da bomo še kdaj gledali mojstrovine v stilu Peleja, Socratesa ali Ronaldinha (verjetno danes tudi ni več mogoče tako lepo igrati), toda zdi se, da so Brazilci v zadnjem času spet našli nek svoj prepoznavni slog. Čeprav Kostarike še zdaleč ne gre odpisati (bila je hit prejšnjega SP, prišla do četrtfinala in še tam namučila Nizozemce do enajstmetrovk), bo najverjetneje ključna tekma za napredovanje tista med Srbijo in Švico, slednji bi morda dal majhno prednost. Tej tekmi daje posebno draž dejstvo, da za Švico igra cel kup kosovskih Albancev; upajmo, da glave ne bodo preveč razgrete in da bosta na igrišču prevladala profesionalizem ter športni duh. V skupini F (GER, MEX, SWE, KOR) so seveda prvi favoriti Nemci – po navadi že takoj na uvodni tekmi »udarijo« svoj pečat na prvenstvo (rezultati njihovih prvih tekem na SP od 2002 naprej so 7:0, 5:2, 4:0 in 4:0), tokrat bi lahko na to mino naletela Mehika, zato je zanjo bolje, da se s to prvo tekmo ne ukvarja preveč, ampak da se skoncentrira na ključni obračun proti Švedom. Ti so v zadnjem času napredovali – izločiti Italijo ni kar tako – a majhno prednost bi vseeno dal mehiški inventivnosti. Korejci bodo sicer veliko tekali gor dol in se

neprestano nekaj medsebojno bodrili, a zanje je bržkone rezervirano zadnje mesto. Tudi skupina G (BEL, ENG, TUN, PAN) je izrazito neuravnotežena. Belgija je ena najboljših ekip na svetu, igra hiter, dodelan in moderen nogomet, pravzaprav ima vse nastavke za kakšen odmevnejši dosežek. Angleži sicer ne morejo brez tradicionalnih »črnih« minut (in živciranja svojih navijačev), a vendarle se zdita Tunis in Panama (druga debitantka tega SP) preskromni, da bi lahko prekrizali račune obema favoriziranima ekipama. Skupina F (COL, POL, SEN, JAP) se zdi izmed vseh najbolj uravnotežena in zato tudi najbolj nepredvidljiva. Senegal sem gledal pred dnevi na prijateljski tekmi proti Hrvatom in moram reči, da so zelo zanimiva ekipa z velikim potencialom, težava so – kot pri vseh afriških reprezentancah – trenutki nezbranosti, ko jih tekma preveč ponese; posledično se jim podreta disciplina in koncept igre. Kolumbija je pred štirimi leti blestela, a zdaj se bo morala dokazati v povsem drugačnem okolju in atmosferi, kot ga je imela na voljo v skoraj domači Braziliji. Poljska je ena taka »težka konjenica« zvečine korpulentnih fantov, ki bi lahko imeli hude težave, v kolikor jim bodo Afričani in Južnoameričani uspeli vsiliti svoj stil in tempo igre. Od Japoncev sicer ne gre preveč pričakovati, toda morda lahko letos koga presenetijo... Naj se torej vse skupaj že enkrat začne, naj zmagujejo boljši in – to se mi zdi v luči otvoritvene tekme prejšnjega SP še posebej pomembno izpostaviti – naj sodniki svoje delo opravijo pošteno in kvalitetno!

FAVORITI (ŠE) NE ZMAGUJEJO

Izmed vseh petih največkrat omenjanih favoritov za naslov (Nemčija, Brazilija, Španija, Francija in Argentina) je v prvem krogu zmagala samo Francija, a je ravno ta pokazala najmanj! Toda pojdimo lepo po vrsti, prvenstvo sta odprli Rusija in Savdska Arabija s pričakovano dolgočasno tekmo, Arabci so enostavno preskromna in preveč omejena ekipa za to raven tekmovanja. Rusi so sicer odigrali korektno in zanesljivo zmagali, toda ne morem se znebiti občutka, da tudi oni nimajo neke kvalitete s katero bi lahko kot domačini resneje posegli po kakem presežku. Jutri zvečer bodo proti Egiptu doživeli svoj trenutek resnice, sicer jim najverjetneje zadostuje že točka, a če se jih malo močneje pritisne, znajo klekniti; vprašanje pa je, ali je Egipt sposoben nekega kontinuiranega pritiska. Proti Urugvaju so se solidno držali vse do zadnje minute, če bo Salah nared, zna biti proti Rusom zelo zanimivo. Naslednjo uspravanko sta nam priredila Maroko in Iran, slednji je nezasluženo zmagal z avtogolom Maročanov v sodnikovem podaljškju. Je pa zdaj za ene in druge konec lepega, čakata ju tekmi proti Špancem in Portugalcem, ki so odigrali krasno medsebojno tekmo, vprašanje je, ali bomo na tem SP še videli kaj podobnega. Posebej Španija deluje impresivno, dobro, Ronaldo je pač Ronaldo, kadar je v taki formi, lahko sam potopi prav vsako ekipo, ampak izmed vseh papirnatih favoritov je samo Španija res navdušila. Po navadi se taki dvoboji med favoritoma skupine v prvem kolu odigrajo taktično in z veliko mero pazljivosti. Da temu tokrat ni bilo tako, sta razloga dva: prvič, oboji bodo z lahkoto napredovali iz skupine (in ne samo to, eni in drugi so tudi zelo blizu uvrstitvi v četrtfinale, saj se njihova skupina križa z rusko) in drugič, hitri gol Ronalda je dal tekmi tisti pravi štih, glave in noge so se sprostile in dobili smo eno tako klasično lepoticco, ki bo šla v zgodovino svetovnih prvenstev. Sobota je bil edini dan s kar štirimi odigranimi tekmami ob različnih terminih (štiri tekme na dan bodo sicer odigrane tudi v zadnjem kolu vsake skupine, a takrat se bosta po dve igrali sočasno). Najprej smo videli na delu Francoze, ja, bili so boljši od Avstralcev, a daleč od tega, da bi z igro navdušili. Res je, da je težko igrati te uvodne tekme – sploh proti takemu žilavemu nasprotniku, ki se zvečine brani in za povrh še nima kaj izgubiti – ampak od galskih petelinov se vendarle pričakuje precej več. Za Francozi so na sceno stopili Argentinci in takoj na začetku tekme je bilo videti, kako porozna je njihova obramba, pozna se odsotnost Garaya, ki je bil na prejšnjem SP vodja obrambne linije in čim so Islandci spravili žogo v argentinski kazenski prostor, je bilo nevarno, pri izenačenju sta dva Argentinca zgrešila celo žogo. V drugem polčasu je potem severnjakov začelo malce zmanjkovati, Gauči so dominirali in bi zmagali, če Messi (pa ravno on!) ne bi zapravljal enajstmetrovke. Je pa Islandija neverjetna, tako kot na EP se celo tekmo brani, kadar končno krene v napad pa deluje kot dobro namazan stroj. Recept je enostaven, prvi -sson žogo brcne naprej (in to visoko, da imajo čas priteči pod njo), potem jo drugi -sson z glavo podaljša še malo naprej in potem od nekod prišprinta naslednji -sson, ki se skuša zabiti pred nasprotnikov gol. Njihov odstotek izkoriščenih priložnosti mora biti naravnost fenomenalen, po navadi si pribrajo eno, največ dve na tekmo, ne pomnim pa, da na kaki tekmi ne bi dosegli gola. Bomo videli, kako

dolgo se jim bo taka taktika obnesla. Naslednjo tekmo bodo Islandci igrali z Nigerijo, ki je proti Hrvaški, milo rečeno, razočarala. Do nasprotnikovih 20 metrov je še nekako šlo, potem pa je zmanjkalo kreativnosti in konkretnosti. Res pa je, da je Hrvaška uspela vsiliti svoj stil igre in uveljaviti svoje adute: igro hitrih, kratkih podaj, odpiranje po bokih in igro iz prekinitiv, za slednjo se je vedelo, da je Nigerija v njej šibka in tako sta tudi padla oba gola. Ko je na začetku drugega polčasa vse skupaj malo zaškripalo, je Dalić znal odreagirati in potem po neumnem prekršku nasprotnika za enajstmetrovko tekmo tudi mirno pripeljati do konca. Najlepšo sobotno tekmo sta odigrala Peru in Danska, oziroma bolje rečeno, odigral jo je Peru, a kaj, ko je nogomet igra, v kateri lahko slabši premaga boljšega. Za nezasluzen poraz so si Južnoameričani krivi sami, zapravili so cel kup priložnosti in še enajstmetrovko (spet se je potrdilo staro pravilo, da igralec, nad katerim je bil storjen prekršek, kazenski strel potem praviloma slabo izvede) in Danci (ki niso pokazali nič posebnega) so ne krivi ne dolžni prišli do zlata vrednih treh točk. Nedeljske tekme so bile lepše kot sobotne; Srbija je proti Kostariki dominirala in slednjo je reševal Navas, a mojstrovine Kolarova niti on ni mogel obraniti. Nemčija in Mehika sta odigrali sijajen prvi polčas, ki je bil celo boljši od »pirinejske lepoticke«. Mehika ima bliskovito transformacijo iz obrambe v napad; prek Layuna in Chicharitta so prihajali pred nemški gol in tam sejali paniko. Ne vem, ali je v nemški obrambi vgrajena sistemska napaka, ampak Hummels je prepočasen, skupaj s Plattenhardtom sta bila venomer na prepihu, med njima je zeval ogromen prazen prostor. Pred štirimi leti je ta prostor krpal Lahm, tukaj bi naj to počel Kimmich, a zdi se, da ni pravi tip igralca za take naloge, bomo videli, kako bo Löw odreagirati na naslednji tekmi. V prvem polčasu tudi ni bilo tistega pravega, »nemškega« pritiska na mehiški izhod iz obrambe, ravno ta pritisk je Nemcem pred štirimi leti prinesel naslov prvakov. V drugem polčasu so Mehičani nekoliko padli in popustili (takega tempa celo tekmo ni mogoče narekovati), Nemci so lažje prihajali do (pol)priložnosti, a tistega pregovornega nemškega gola v zadnjih minutah tokrat ni bilo in prvič po letu 1982 (takrat jih je zaskočila Alžirija Belloumija in Madjerja) so Nemci izgubili uvodno tekmo na SP. Če danes Švedi premagajo Korejo, jim bo proti Nemcem za napredovanje zadostoval že remi. A Nemcev še zdaleč ne gre odpisati, iz izkušenj vemo, da so mačka s sto življenji, na SP so igrali tudi že precej slabše, kot včeraj in se potem »prišleпали« do velikega finala. Se pa čisto lahko zgodi, da bomo že v osmini finala videli tekmo vseh tekem, obračun obeh na stavnica h glavnih favoritov za naslov prvaka, namreč Nemčije in Brazilije. Slednja je proti Švici dominirala in povedla s zares krasnim golom Coutinha. Na tem prvenstvu smo videli že nekaj takih lepih golov s strelom od daleč ali iz prostega strela. Nogometna žoga ima v osnovi trojno gibanje: prvič rotacijo okrog lastne osi, drugič »felš«, katerega ji z udarcem da igralec (videli smo, kako je Coutinhova bomba zavila najprej desno stran od gola, potem pa se vračala v okvir gola) in, tretjič, zaradi naravnih zakonov gravitacije še padanje proti tlu; gol je širok sedem metrov in pravilno odmerjen ter plasiran strel je zelo težko, če ne kar nemogoče obraniti. Po vodstvu so se Brazilci prehitro zadovoljili in se pustili uspavati s strani povsem nenevarne Švice, ki pa je potem v drugem polčasu iz tako rekoč edine prave priložnosti zabila gol za izenačenje (pa še ta je bil po mojem mnenju neregularen; če bi sodnik šel gledat videoposnetek, bi gol moral razveljaviti!). Nato je Brazilija spet dvignila tempo in do konca pretila, a žoga nikakor ni hotela mimo odličnega Sommerja. Ta tekma je lahko lekcija za Tito, da mora venomer forsirati močan tempo in pritiskati na nasprotnika. Brazilija je močna, o tem ni dvoma, precej bolj kompaktna kot je bila doma pred štirimi leti. Obramba je boljša, »večnega« Luisa Gustava (ki je ob dodajanju napadu prepogosto pozabljal na svojo obrambno vlogo) je zamenjal Thiago Silva, čvrstost obrambne linije pa zagotavljata še Casemiro in Miranda. Na splošno je vtis, da je Tita dobro opravil svoje delo, ko se bo Neymar razigral (in se manj afnal), bo Brazilija zelo, zelo nevarna. Na koncu moram seveda omeniti še letošnjo novost, to slovito videotehnologijo. Zadeva je dobra, le koncept se mi zdi malo zgrešen. Ne vem sicer, KDO je tisti, ki določi ali se bo gledal posnetek – sodnik sam ali mu to sugerirajo prek slušalk (zdi se mi, da gre za to drugo varianto), toda po mojem bi videoposnetek morala zahtevati ekipa, ki meni, da je bila oškodovana. Recimo, da ima vsaka ekipa po enkrat na polčas pravico zahtevati tak pregled (imenujmo ga videochallenge), če s tem videochallenge uspe, potem to pravico za tisti polčas zadrži, če ne, jo potroši (zato tudi ne bodo vlagali tega za vsako malenkost). Seveda, če je v prvem polčasu ne potroši, potem to ne pomeni, da ima v drugem pravico do dveh, bi pa v tekmah na izločanje vsaka ekipa tudi v podaljšku imela pravico do enega videochallengea.

NOVI SVETOVI

Angleži so znani po svojem priseganju na tradicijo in posledično po nepripravljenosti za spremembe. Ena takšnih stalnic je leta in leta bila tudi postavitve njihove nogometne reprezentance v formaciji 4-4-2. Po (rezultatski) potrebi se je sicer modificirala v 4-5-1 ali 4-3-3, toda tista osnovna ideja štirih igralcev v zadnji liniji (Nemci pravijo temu Viererkette) je ostajala nespremenjena. Razlogi za to so preprosti: takšna postavitve je zelo dobro uravnotežena tako v fazi v obrambe kot v fazi napada, je elastična in uporabna proti vsakemu nasprotniku, razen tega jo je najlažje natrenirati in jo realizirati, po domače povedano, lahko jo odigra vsak butl, če je le fizično dovolj pripravljen. Toda razvoj nogometne igre drugod po svetu je šel naprej, dandanašnji večina vrhunskih ekip igra v še bolj elastični in lažje prilagodljivi formaciji 3-5-2, ki se, spet po rezultatski potrebi, lahko spremeni v 3-6-1 ali 3-4-3. To 3-5-2 formacijo je prvi uporabil Gusztav Sebes, trener legendarne madžarske »lahke konjice«, ki je v prvi polovici petdesetih let prejšnjega stoletja veljala za merilo stvari v nogometu in ki le po tistem »Bernskem čudežu« ni postala tudi svetovni prvak. In medtem, ko so angleški klubi z leti temu trendu pričeli slediti, se je njihova reprezentanca držala starega, preverjenega recepta. Toda letos se je Gary Southgate odločil za izlet v novi svet in dobili smo novo, svežo, poletno in razigrano Anglijo, ki bi pravzaprav morala Tunizijo demolirati že v prvem polčasu; kljub številnim zgrešenim priložnostim je na koncu vendarle prišla nagrada v obliki gola Harryja Kanea. Dobro, Tunizija ni ravno neka velika ekipa, a svežina v angleški igri vzbuja upanje. V drugi tekmi te skupine se je Belgija poigrala s Panamo (ki, tako kot Savdska Arabija, na tem prvenstvu pravzaprav nima kaj iskati) in razplet skupine je že po prvem kolu bolj ali manj na dlani. Drug tak novi svet so doživeli Japonci. Še pred štirimi leti jih je Kolumbija v eni najspektakularnejših predstav prvenstva razstavila na prafaktorje, tokrat pa so že v četrti minuti dobili nepričakovano darilo kolumbijske obrambe (za nameček je bil Skomina Kolumbijcu prisiljen pokazati še doslej edini rdeči karton na prvenstvu) in ko so v drugem polčasu Japonci končno doumeli, da morajo številčno inferiornega nasprotnika utrujati in raztegniti igro, je bilo samo vprašanje časa, kdaj bo kolumbijska obramba klecnila. Že v svojem uvodnem blogu sem omenil kako igra Senegal in točno tako so zaskočili nekonkretne Poljake. Za razliko od »angleško – belgijske« skupine je ta skupina zdaj povsem odprta – oba papirnata favorita sta prvo tekmo izgubila in lahko se zgodi še marsikaj. Rusija in Urugvaj sta se zanesljivo uvrstila naprej, malce sem razočaran nad Egiptom, ki je klecnil na začetku drugega polčasa proti Rusom; če bi zdržali nulo tam do kake 75. minute in potem malo bolj pritisnili Ruse, bi se slednjim lahko pripetila usodna napaka – Salah je čakal, a ni dočkal in faraoni potujejo domov. Tudi Španija in Portugalska sta že zelo blizu uvrstitvi v osmino finala, čeprav so se Španci hudo poigrali z živci svojih navijačev – ko so se Iranci po prejetem голу malo sprostili, je pred španskim golom parkrat postalo hudo vroče, ubogi Pique, pred tremi tedni so jima s Shakiro vlomili v hišo, zdaj pa mu je Iranec »vlomil« v kazenski prostor – in to med nogama, ts, ts... Bo pa tu (za razliko od ruske skupine) zadnje kolo vsaj malo zanimivo – Portugalska in Iran se bosta udarila za napredovanje, pri čemer mora Iran zmagati. Portugalci imajo z Ronaldom seveda večje možnosti, ampak nikoli se ne ve, prej ali slej mora tudi Iran zabiti kak gol... Peru je proti Dancem igral lepo, a neučinkovito in danes si bo moral reševati kožo proti najtežjemu nasprotniku v skupini, Franciji. Teško si je predstavljati, da bi Francozi lahko izgubili, toda Peruju praktično igra le zmaga in v eni tekmi je možno vse, enako velja tudi za dvoboj neprepričljive Danske in čvrste Avstralije. Ampak tisti pravi boj na vse ali nič pa pričakujemo v soboto med Nemci in Švedi. Slednji bodo že drugič v 7 mesecih postavljeni pred isti izziv – če ne izgubijo, se bodo uvrstili naprej. Prvega (v dodatnih kvalifikacijah proti Italiji) so uspešno absolvirali, a proti Nemcem bo to precej težje, Nemci namreč morajo zmagati, že remi bi jih pahnil v katastrofo, potem bi (ob pričakovani zmagi Mehike nad Korejo) Švedom in Mehičanom na njihovi medsebojni tekmi za napredovanje zadostoval že neodločen izid, če morda kdo dvomi v tak scenarij, naj se spomni, kako so Švedi in Danci »družno« izločili Italijo na EP 2008. Za konec moram omeniti še današnji obračun med Hrvaško in Argentino, ki bo v veliki meri definiriral in zaznamoval nadaljnji potek trenerske kariere Zlatka Dalića. Doslej mu je šlo vse kot po maslu – ko si tega nihče drug ni upal, je prevzel krmilo Vatreh, dobil tisto tekmo v Ukrajini, nato izločil Grke in tudi tukaj je preskočil (sicer ne previsoko) nigerijsko oviro. Toda ta tekma z Argentino bo preizkusila njegove trenerske sposobnosti (in predvsem njegov pogum) do skrajnih meja, tudi on bo »odkril« nov svet, prvič

bo igral z nasprotnikom, ki mora zmagati in ki ima v Messiju tudi kvaliteto za to. Vem, da gredo njegova razmišljanja v smeri zaprte igre s »pitbullom« Kovačićem na Messiju, toda Hrvaška ne zna igrati tako kot Islandija in zato mora Dalić ostati pogumen, igrati svojo igro ter Argentino z Rebićem in Perišićem napasti tam, kjer je najranljivejša – na bokih. Sretno, Vatreni!

KAJ JE ŽE REKEL GARY LINEKER

Po polfinalnem porazu Anglije proti Nemčiji (po enajstmetrovkah) na SP 1990 v Italiji je imel Gary Lineker vsega dovolj. Novinarji znajo postavljati bedasta vprašanja (angleški so pri tem naravnost nenadkriljivi) in na še eno tako vprašanje – »Kako se počutite po porazu?« (hja, bojda odlično!) – je flegmatično odgovoril: »Nogomet je zelo enostavna igra, 22 mož se 90 minut podi gor in dol po igrišču, na koncu pa vedno zmagata Nemčija!« Po dramatični nemški zmagi nad Švedsi je legendarni centerfor Evertona in Barcelone svojemu »pravilu« dodal še modifikacijo: »Nogomet je zelo enostavna igra, 22 mož se 82 minut podi gor in dol po igrišču, potem je Nemec izključen, odigra se še deset minut in na koncu vedno zmagata Nemčija!« Obstaja sicer še ena modifikacija Linekerjevega pravila, nastala je na SP v Franciji 1998 (in bila verificirana na EP v Avstriji deset let kasneje), a o njej morda več, če bo do take situacije sploh prišlo (ne more pa priti pred finalom). Švedsi so imeli vse, bili so pol minute oddaljeni od skoraj zanesljive uvrstitve v osmino finala, zdaj pa bo v tej skupini še zelo zanimivo. Zanesljivo je le eno – vsi trije povsem sami odločajo o svoji usodi; Mehičanom je dovolj točka, Švedom kakršnakoli zmagata, Nemcem pa zagotavlja napredovanje vsaka zmagata nad Korejo z dvema goloma razlike in tudi če zmagata samo za en gol, izmed vseh možnih scenarijev obstaja le eden, po katerem bi izpadli. Če Švedsi premagata Mehiko (in jasno, Nemci Korejo), bodo tri reprezentance imele po 6 točk in Mehiki bo v tem primeru še kako žal za tisti nepotreben gol Korejcev v sodnikovem podaljškju, prvi kriterij ob enakem številu točk je namreč skupna gol razlika. Kombinacij je ogromno (teoretično lahko napreduje celo še Koreja), zato bom tukaj obdelal le tisto najbolj zanimivo: če Švedsi in Nemci zmagata s po 1:0, bodo vse tri reprezentance imele 6 točk in gol razliko 3:2, naslednji kriterij je skupno število doseženih golov, ker je tudi to identično, se gledajo medsebojne tekme – v tem krogu imajo vse tri reprezentance po tri točke, medsebojno razliko v golih imata Švedska in Nemčija 2:2, Mehika pa 1:1, ker je nadaljnji kriterij število doseženih golov na medsebojnih tekmah, bi Mehika izpadla! Če bi se zgodil ta scenarij, da bi vsi trije imeli po dve zmagi in en poraz, bi se šele drugič v zgodovini SP zgodilo, da izpade ekipa z dvema zmagama v skupini – doslej so bili edini osmoljenci te vrste Alžirci na SP 1982, po tisti šlamastiki med Nemci in Avstrijci. Če so se svetovni prvaki Nemci bolj ali manj že rešili najhujšega, pa drugega finalista prejšnjega SP (Argentino) boj za to še čaka. Krivi so si seveda sami, tekmo s Hrvati so že začeli s preprihom v obrambi (igra z le tremi v zadnji vrsti je proti takim hitrim krilom, kot jih imajo Hrvati, naravnost samomorilska), ko ga je katastrofalno polomil še vratar Caballero jih je zajela letargija, po Modrićevi mojstrovini pa je nastopila še entropija – popoln razpad sistema. Selektor Sampaoli ima očitno samo načrt A – spraviti žogo do Messija in upati na kak čudežni trenutek njegovega navdiha. Sampaolijev trenerski kolega Dalić je odlično opravil svoje delo in samo vzel, kar je bilo ponujeno na pladnju. Rakitić se je prilepil na svojega soigralca iz Barcelone, če se mu je slednji slučajno kdaj izmaknil, ga je pričakal Brozović in s tako odrezanim Messijem je bila Argentina nebogljenka – na celi tekmi si je ustvarila le eno samo res veliko priložnost, ko je Acuna zgrešil prazen gol s šestnajstih metrov. Če bi zadel, bi se morda vse skupaj zasukalo drugače, ampak Hrvaška je venomer pretiła, za argentinsko sredino je ves čas zevala ogromna luknja. Hrvati so zaenkrat tudi edini, ki že vedo, da bodo prvi v skupini in tudi kje in kdaj bodo igrali tekmo osmine finala, teoretično sicer še ne, ampak to je res zgolj teorija. Argentina mora premagati Nigerijo, ob morebitni zmagi Islandije nad Hrvati pa ji zaradi slabe gol razlike tudi to najverjetneje ne bo zadostovalo. Sicer so Afričani presenetili Islandijo, v prvem polčasu so bili severnjaki za razred boljši in nevarnejši, v drugem pa povsem neprepoznavni, Musa jih je dvakrat prevrtel kot kake mladince. S »hrvaško« skupino se križa skupina s Francijo in Dansko v glavnih vlogah, Francozom na medsebojni tekmi zadnjega kola za prvo mesto zadostuje remi, Danci morajo zmagati, teoretične možnosti za napredovanje pa ima tudi še Avstralija, a za to mora premagati (sicer že izpadli) Peru in upati na poraz Dancev. V dveh skupinah sta potnika v osmino finala že znana – v skupini A se bosta za prvo mesto udarila Rusija (ki ji zaradi boljše gol razlike zadostuje remi) in

Urugvaj, v skupini F pa Belgija in Anglija – obe imata gol razliko 8:2 in če bosta odigrali neodločeno, bo zmagovalca skupine določilo manjše število kartonov, če bi bilo enako še to, bo FIFA (gotovo z velikim pompom) zmagovalca skupine izžrebala. Belgija blesti, ima razkošen izbor igralcev, igra enostavno in zaenkrat povsem upravičuje vlogo tihega favorita iz ozadja, morda so tokrat uredili medsebojne odnose (po navadi je ob prvih težavah prihajalo do sporov med tremi etničnimi skupinami v reprezentanci – Flamci, Valonci, priseljenci) in če je temu tako, bo z lahkoto prestala tudi resnejše preizkušnje od Tunisa in Paname. Tudi Anglija igra na svežino in polet, resda je Panama zašla na SP, ampak njega dni so Angleži znali moriti duha in se mučiti tudi s takimi nasprotniki; samo spomnimo se, Trinidad (ki je s Panamo povsem primerljiv) so na SP 2006 komajda premagali z 1:0 in še to z golom velikana Croucha iz (spregledanega) ofsajda v 82. minuti. Belgija in Anglija bosta tekmi osmine finala igrali z ekipama iz skupine F, kjer je včeraj Kolumbija spomnila na svoje brazilske predstave in razmontirala Poljake. Najprej so jim dali gol z glavo (ravno v skoku naj bi bili Poljaki superiorni), potem pa so v drugem polčasu uprizorili še dve taki klasični šah mat akciji – obe sta se zaključili s tistim, kar je meni osebno v nogometu najlepše, tistim smrtnim, filigransko natančnim zadnjim pasom, ki obrambo vrže iz igre, napadalca pa izvrže ena na ena z vratarjem, tak pas premorejo le največji mojstri. Senegal in Japonska sta odigrala lepo, zanimivo in tudi rezultatsko napeto tekmo, Japonci presenečajo in so zdaj v zelo ugodnem položaju, sploh ker zadnjo tekmo igrajo z že odpisanimi in povsem razglašeni Poljaki. Tem slednjim se zgodovina ponavlja, kvalifikacije oddelajo suvereno, potem pa se na prvenstvu povsem izgubijo, celo na domačem EP 2012 so izpadli že v skupini. Za drugo vozovnico se bosta spopadla Senegal in prerojena Kolumbija, pri čemer mora slednja zmagati. Pravzaprav škoda, nekako bi najraje videl, da bi napredovali oboji (in izpadli Japonci), a za kaj takega ni prav veliko možnosti. V skupini B Španija res ne bi smela imeti težav z že izpadlim Marokom, saj ne, da Afričani ne bi igrali dopadljivo, a tudi zanje velja, kar je Vasle včeraj rekel za Iran – vse je super, samo golov ni. Iran sicer ima na svojem kontu en gol, a še tistega si je nasprotnik zabil sam. Zaradi tega enega avtogola ima Iran zdaj še eno priložnost, za napredovanje mora premagati Portugalsko. Proti Španiji so Iranci pokazali, da znajo še kaj drugega, kot se samo braniti, ampak morali se bodo odpreti in potem je tu Ronaldo. Bomo videli, ali lahko iranski selektor Queros (sicer Portugalec) svojim rojakom zakuha katastrofo izpada. Ostane še skupina F, Brazilci so se dolgo mučili s Kostariko (ali bolje rečeno z izjemnim Navasom), za tekmo med Srbijo in Švico pa se je vnaprej vedelo, da brez »dinamitnih« vložkov enostavno ne bo šlo. Svoje je dodal še sodnik – ne vem ali je tisti penal bil ali ne, ampak sodniku so iz centrale sugerirali uporabo VAR in najmanj, kar bi lahko storil je, da bi ta nasvet upošteval. Srbija je začela odlično, Švicarje (ali karkoli že so) je imela v knock-downu, a ker jih ni knockoutirala, sta prišli do izraza izkušnost in nesporna kvaliteta reprezentance z belimi križi na rdeči podlagi. Na koncu je neumnost storil še Tošić, najprej je ob podaji proti Shaqiriju stopil korak naprej, ko mu je kapnilo, da na svoji polovici igrišča napadalec ne more biti v ofsajdu, je bilo že prepozno. Moral bi storiti prekršek, magari bi ga povlekel za dres, dobil bi sicer rdečega, ampak Srbija bi bila pred zadnjim kolom v ugodnem položaju, tako pa mora zdaj narediti nemogoče – premagati (in izločiti!) Brazilijo in tega FIFA prav gotovo ne bo dovolila, sploh po Krstajičevi neposrečeni omembi Haaga. Švici po drugi strani zadostuje že remi z odpisano Kostariko; o Švici in njihovih igralcih sem dosti razglabljal že med prejšnjim SP, zato bom tukaj dodal samo še tole: kdor se želi iti folkloro, naj se priključi kakemu folklornemu društvu, v Švici jih je - takšnih in drugačnih – več kot dovolj, v šport pa tovrstna, provokativna folkloro zagotovo ne sodi. Tako, odigranih je natanko polovica – 32 od 64 – tekem, ostaja nam še zadnje kolo v skupinah. Od 32 udeleženk jih je zanesljivo v osmini finala zaenkrat samo šest (Rusija, Urugvaj, Francija, Hrvaška, Belgija in Anglija), 8 reprezentanc (Egipt, Savdska Arabija, Maroko, Peru, Kostarika, Tunis, Panama in Poljska) pa bo zadnjo tekmo igralo le še za prestiž in za popraviljanje bledega vtisa. Vsi ostali so - vsaj v teoriji – še v igri za napredovanje, zgolj od sebe jih je odvisnih 14 (Španija, Portugalska, Iran, Danska, Nigerija, Brazilija, Švica, Srbija, Mehika, Nemčija, Švedska, Japonska, Senegal in Kolumbija), vse te si lahko z zmago (pri čemer so Nemci edini, ki – vsaj v teoriji – potrebujejo +2), nekatere pa tudi že z remijem, zagotovijo napredovanje. Štirim reprezentancam (Avstralija, Islandija, Argentina in Koreja) pa se mora poleg njihove zmage »poklopiti« tudi rezultat druge tekme v skupini.

SREBRNA REKA NE PRESAHNE KAR TAKO!

Se spomnite SP 1990 v Italiji? Argentina je nanj prišla kot branilec naslova svetovnega prvaka, a izgubila že uvodno tekmo prvenstva proti Kamerunu, po remiju z Hagijevo Romunijo se je morala reševati proti SZ in čeprav so Argentinci zmagali ter se nekako uvrstili naprej, je bila v tekmi osmine finala Brazilija velik favorit. V prvih 15 minutah tekme so Brazilci dvakrat zadeli vratnico in enkrat prečko, kazalo je, da je gol v argentinski mreži samo vprašanje časa. Toda v drugem polčasu je udaril genij Maradone, preigral je tri Brazilce in žogo serviral hitremu Cannigi, ki je matiral vratarja in izločil Brazilijo. Potem je Argentina v četrtfinalu in polfinalu na enajstmetrovke izločila še Jugoslavijo (še zdaj me zaboli, ko se spomnim na to) in domačina Italijo ter pokleknila šele v finalu proti Matthausovi Nemčiji. Ne vem, ali lahko kaj podobnega »priredijo« tudi tokrat, ampak takrat so imeli v svojih vrstah enega genija, zdaj imajo drugega. Najsi Realovci po družbenih omrežjih še tako opevajo gole RONALDA, MODRIČA in KROOSA, zame je Messijev gol proti Nigeriji doslej najlepši na prvenstvu. Najprej izjemna podaja v globino, potem pa Messi – idealen sprejem iz polnega šprinta, podaljšanje in strel, vse v manj kot sekundi, čista harmonija in genialnost. Toda Messi je en obraz ekipe s Srebrne reke (Rio Plata), njena povečini brezidejna igra je drug, bili so samo par minut od potopa. Nigerija ima več kot dovolj razlogov za objokovanje izpuščene priložnosti, v drugem polčasu je Messija malce zmanjkalo, za tisto roko Mascherana bi Cakir mirne duše lahko dosodil še drugo enajstmetrovko in tudi tisti prosti strel – Stare ga je že videl v mreži – je bil takoooo zelooooo blizu. A to je večna zgodba »malih« proti »velikim«, ta blizu, na koncu zvečine pridejo do izraza neke statistične zakonitosti in »veliki« se nekako prešlepajo. Argentina bo osmino finala igrala proti Franciji, ki doslej ni impresionirala; čeprav vsi govorijo o njenem neverjetnem potencialu in raznovrstnosti, sam v to nisem najbolj prepričan, zdi se mi, da je galjotov preveč, kreativcev pa premalo, morda pa Sampaoli le dočaka še naslednje izmed svojih »petih final«. Hrvaška proti Islandiji ni ponovila predstave proti Argentini, kaj takega glede na postavbo in stanje na lestvici tudi ni bilo za pričakovati, je pa Dalić dobil tako rekoč vse, kar si je od tekme želel. Spočil je večino udarne postave, ohranil prvo mesto na lestvici, izognil se je Franciji in za nameček zabeležil še tretjo zmago. Vraževerni bi dodali, da je končno dobil tudi prvi gol – enkrat ga pač moraš kasirati in bolje proti Islandiji, kot proti Danski. Na njegovem mestu pa bi se zamislil, ali ni dobil še nekaj, vratarja Kalinića, ki je branil izvrstno. Kalinić je bil že dve leti zapored proglašen za najboljšega vratarja belgijskega prvenstva in morda bi ga proti Dancem veljalo postaviti na gol namesto pogosto nezanesljivega Subašića. Če ne prej, pa zagotovo za morebitno streljanje enajstmetrovk – po novih pravilih dobijo vse ekipe v podaljškju pravico do še ene, četrte menjave. A največja težava Hrvatov vendarle ni vratar, temveč njihova mentaliteta, morda ne toliko igralcev in strokovnega štaba, ampak bolj vsega, kar se po navadi okoli njih dogaja. V hrvaških medijih (in med navijači še bolj) že vladata evforija in prepotentnost, vsi govorijo o ponovitvi 1998; na nekem hrvaškem portalu sem zasledil naslov »Ko će sinu Schmeichelu uraditi ono, što je Šuker uradio tati?«. To se seveda nanaša na tisti lob Šukerja na EP 1996, ko sta ti dve reprezentanci odigrali svojo doslej edino medsebojno tekmo na velikih tekmovanjih, Hrvati pa so zmagali 3:0. Drži, Danci niso pokazali nič posebnega, nezasluženo so premagali Peru in viseli so proti Avstraliji, toda ne gre pozabiti, da gre za kompaktno in izkušeno ekipo s hladnokrvnim in prekaljenim selektorjem Hareide-om, ki ni izgubila že 16 tekem zapored in ki je v dodatnih kvalifikacijah v Belfastu razmontirala Severno Irsko s 5:1. Hrvati so se že dvakrat (Turčija 2008 in Portugalska 2016) opekli takoj v prvi izločilni tekmi; če jim lastne izkušnje ne zadostujejo, si lahko priključijo v spomin prav svoje nasprotnike Dance, ki so imeli 1986 na SP v Mehiki sijajno generacijo, v skupini so blesteli in razbili Nemce, a potem je v osmini finala prišla ura Emilia Butraguena. Zato pamet v glavo, potrebno je ostati skromen in se osredotočiti na svojo igro, Dalić to ve, upajmo, da bo to znal prenesti tudi na igralce. Urugvajci (argentinski sosedi z druge strani Srebrne reke) so z enostavno in domiselno igro izpostavili vse pomanjkljivosti Rusov, tudi v ruskih medijih je bilo po uvodnih zmagah nad nedoraslima nasprotnikoma zaslediti veliko evforije, na čem je le-ta počivala ve samo Bog, verjetno pa še on ne. V osmini finala bo ruske zgodbe proti Špancem konec, Španija sicer ne briljira, a njena igra kratkih podaj in trikotnikov mi je od vseh najbolj všeč. Po drugi strani jih njihova elastična formacija tu pa tam zanese in potem sledijo take kontre, kot jo je zadnjič uprizoril Maroko. Iniesta je še vedno alfa in omega (kako je močan na žogi, pa to je neverjetno), kreator in ideolog španske igre, težava je v izletih Busquetsa in Ramosa, ki potem pustijo Piqueja

samega na brisanem prostoru. Ampak za Ruse ima Furiija več kot dovolj kvalitete in izkušenj! Zato pa bo toliko bolj zanimivo na dvoboju Urugvaja in Portugalske, slednja je bila blizu izpada, neverjetno, kaj vse se lahko zgodi v sodnikovem dodatku. Ampak k sreči je Iranec zgrešil tisti zicer, če bi napredoval Iran, bi to ne bilo samo nepravilno, ampak tudi dolgočasno. Čeprav z zadnjega EP vemo, da Portugalska zna igrati take tekme, je moj favorit vseeno Urugvaj, po prebivalstvu (3,5 mio) sicer majhna, a po nogometni tradiciji velika država. Suarez in Cabani sta se ogrela, skupaj tvorita morda najbolj udarni napadalni par na prvenstvu, zadaj pa za vse poskrbi Godin, tudi za Ronalda bo!

SOMRAK BOGOV

Le kaj lahko bolje opiše entropijo (zdaj že bivših) svetovnih prvakov kot naslov znamenitega Wagnerjevega dela, velikega finala Sage o Nibelungih? Nemci so prišli na SP kot eni izmed favoritov, če ne kar kot največji, zdaj pa odhajajo domov in to po sramotnem porazu s Korejo(!), katero so morali za napredovanje samo premagati! Ko mi je moja draga življenjska spremljevalka pred tekmo med Nemci in Korejci omenila, da se morda lahko zgodi kak čudež, sem odvrnil, da tudi če bi imel nemški avtobus karambol in bi cel Elf igral z eno nogo v gipsu, bi Korejo vseeno premagali. Ampak je niso, na koncu je prišlo celo ponižanje v obliki dveh korejskih zadetkov! Mislil sem, da tega dneva ne bom nikoli doživel, ampak zdaj vidim, da je na tem prvenstvu mogoče pa res prav vse. Nič od tega, kar se bo še dogajalo v izločilnem delu ne more biti niti približno taka senzacija, kot ta izpad Nemcev. Prepričan v nemški obrambi je bil zelo opazen že na prvi tekmi z Mehiko, proti Švedom jih je rešil izjemen zadetek Kroosa v zadnjih sekundah tekme, s Korejo pa so odigrali še slabše, dobro, če bi izkoristili vsaj eno izmed svojih priložnosti bi se uvrstili naprej, ampak spet je zadaj zevala ogromna luknja, kaka boljša ekipa od Koreje bi to kaznovala že davno pred sodnikovim podaljškem. Pozna se, da ni več obeh motorjev, Lahma in Schweinsteigerja, ki sta pred štirimi leti dajala ton nemški igri, zdaj je šlo vse skupaj bistveno prepočasi. Nimajo pravega centerforja, Muller in tudi Gomez nista mogla nič, pravzaprav je vse viselo na navdihu Kroosa in Khedire. Ozil je deloval, kot da se ga vse skupaj ne tiče, novi upi, ki bi morali prerasti v nosilce igre (Kimmich, Werner, Reus) pa so popolnoma zatajili. Tako se je že tretjič (in četrtič za evropske ekipe) zapored zgodilo, da je branilec naslova izpadel že v skupini. Francija je branila naslov 2002 in izpadla brez danega gola, 2010 so po porazu s Slovaki izpadli Italijani in pred štirimi leti so se po porazu proti Čilu neslavno poslovili Španci – med bolj vraževernimi navijači stvar počasi že dobiva etiketo prekletstva. Najbolj so od nemške polomije profitirali Mehičani, ki so po tretjem голу Švedov gotovo že pakirali kovčke in samo še čakali na milostni strel v obliki pregovornega nemškega gola v zadnjih minutah tekme. A Garyjevo pravilo je tokrat končno enkrat zatajilo in Lineker ga je na Twitterju že spremenil: "Nogomet je preprosta igra. 22 igralcev se 90 minut podi za žogo in na koncu Nemčija vedno ne zmagaja. Prejšnja verzija odhaja v zgodovino!" Splet je tudi poln fotografij in videov Mehičanov, ki objemajo svoje nove prijatelje Korejce, pred korejsko ambasado v Mexico Cityju se je zbrala hvaležna množica in mehiška letalska družba je cene poletov v Korejo promocijsko znižala za 20%! Takšen je naboj, ki ga prinaša svetovno prvenstvo, ljudje se identificirajo s svojo reprezentanco, športni (ne)uspeh pa povezujejo z narodnim ponosom; kar smo mi doživljali na lanskem košarkarskem EP, doživljajo in čutijo – še posebej v Latinski Ameriki – ob vsakem nastopu svoje nogometne reprezentance. Švedi so po naravi sicer manj temperamentni od Mehičanov, a so se po smoli proti Nemcem nekateri že pričeli jeziti na selektorja, ki se je odrekel Ibrahimoviću (ta se je za SP sam ponujal), po prepričljivi zmagi nad Mehiko so ti glasovi zdaj seveda potihnilni. Švedi imajo priložnost, da se z zmago nad Švico (ki je zame vseeno favorit) uvrstijo v zanje sanjsko četrtfinale. Mehičani so s porazom v zadnji tekmi napravili vse, kar so zgradili v prvih dveh in ko se bo evforija podelila, bo prevladalo spoznanje, da jih zdaj čaka Brazilija in da to najverjetneje pomeni konec poti. Brazilci namreč igrajo vedno bolje, proti sicer zelo solidni Srbiji so tekmo rutinirano pripeljali do konca, napadalci se počasi ogrevajo na delovno temperaturo, obramba pa deluje čvrsto, za Brazilce že skoraj prečvrsto. Prvič v zgodovini SP je o potniku v osmino finala odločal kriterij fair-playa. Kratko je potegnil Senegal, ki je proti Kolumbiji igral preveč ležerno, samo čuvali so nulo, ampak to se po navadi maščuje in ko so dobili gol, niso bili več zmožni prestaviti v višjo prestavo. Kolumbija ni briljirala, je pa že drugič zapored dosegla odločilni gol na zanje povsem netipičen način, z glavo je po predložku znova zadel visoki Mina. Japonci so prvi dve

tekmi odigrali presenetljivo solidno, proti Poljakom (ki so zame poleg Nemcev največje razočaranje prvenstva) pa so spet pokazali svoj stari, plašni obraz; zadnjih 15 minut so samo čuvali rezultat, kaj pa če bi na drugi tekmi Senegal zadel? Angleži in Belgijci so odigrali ležerno tekmo, nanese je pač tako, da ne eni ne drugi niso bili povsem prepričani ali je bolje zmagati ali izgubiti. Na koncu je več poguma in ambicij pokazala Belgija, ki v osmini finala z Japonsko ne bi smela imeti težav, v četrtfinalu pa jo najverjetneje čaka Brazilija. Angleže čaka najprej Kolumbija, potem pa zmagovalec tekme med Švedsko in Švico; bomo videli, izkušnje učijo, da se kalkuliranje in taktiziranje po navadi ne izplača. Zdaj se začneja izločilni del, osmina finala je nekakšno sito, ločnica med končno pozitivno ali negativno oceno nastopa neke reprezentance. Drži sicer, da je za nekatere (npr. Ruse) velik uspeh že preboj iz skupine, vendar je četrtfinale tisto, ki loči velike od dobrih, može od fantkov – biti med 8 na svetu le ni kar tako! Sproti sem ocenjeval tekme v skupinskem delu, povprečna ocena je 6,31; najbolje (9) sem ocenil tekmo med Španijo in Portugalsko, oceno 8 so dobile tekme Mehika : Nemčija, Hrvaška : Argentina, Švica : Srbija, Japonska : Senegal in Španija : Maroko. Štiri tekme so bile tako slabe, da sem jih ocenil s 5 – Maroko : Iran, Francija : Danska (edina 0:0) ter tekmi Savdske Arabije proti Urugvaju in Egiptu. Doseženih je bilo 122 golov, kar znaša za današnji nogomet solidnih 2,54 gola na tekmo. Vse možne točke so osvojili Urugvaj (ki je tudi edini ohranil svojo mrežo nedotaknjeno), Hrvaška in Belgija, slednja je tudi zabila največ golov – 9. Brez točk sta ostala Egipt in Panama, ki je tudi prejela največ golov, kar 11. Sodniki so pokazali tri rdeče kartone (od teh je samo Skomina pokazal direktnega Kolumbijcu), VAR pa je vplival na rekordnih 24 enajstmetrovk – kar 10 jih je bilo dosojenih po video pregledu. Strelci so zadeli 18x, 6x pa zgrešili, med »grešniki« najdemo tudi Messija in Ronalda. In ko smo že ravno pri penalih, gotovo bo v izločilnem delu prej ali slej prišlo tudi do njihovega izvajanja po podaljškju; slednje enim »leži« bolj kot drugim; tule so izkupički posameznih reprezentanc v »shootoutu«: GER 4-0, ARG 4-1, BRA 3-1, FRA 2-2, ITA 1-3, SPA 1-2, NET 1-2, ENG 0-3, IRE 1-1, CRC 1-1, MEX 0-2, ROM 0-2, BEL 1-0, BUL 1-0, POR 1-0, SWE 1-0, KOR 1-0, UKR 1-0, URG 1-0, PAR 1-0, YUG 0-1, SUI 0-1, JAP 0-1, GHA 0-1, CHI 0-1, GRE 0-1. Dvakrat sta po enajstmetrovkah medsebojno »obračunali« le FRA in ITA (1-1). Doslej je bilo vseh enajstmetrovk v »shootoutu« 240 na 26 tekmah (od tega 2x v finalu – 1994 in 2006). Strelci so zadeli 173x (72%), gol so zgrešili 10x (4%), vratnico ali prečko so zadeli 11x (4%), vratarji pa so obranili 49 (20%) strelcev. Torej se v povprečju zgrešijo 3 enajstmetrovke od 10-tih, oziroma trije na en »shootout«. Odločitev doslej le 2x ni padla po seriji 5 enajstmetrovk ali manj (GER : FRA 1982 – to je bil sploh prvi »shootout« na SP – in SWE : ROM 1994). Pri enajstmetrovkah imena ne pomenijo kaj dosti; med drugimi so ga polomili Stielike, Socrates, Platini, Stojković, Maradona, Belodedici, Baggio, Baresi, Ševčenko, Lampard, Trezeguet in Sneijder. Psihološki pritisk pomembnosti trenutka je pač tako velik in tako intenziven, da mu marsikdaj podležejo tudi najboljši!

LEPOTA, FARSA IN KOMEDIJA ZMEŠNJAV

Tekme osmine finala so postregle s prav vsem, kar lahko ponudi nogometna igra. Če začnemo s tistim najlepšim, že prvi dan sta Francija in Argentina odigrali lepotico prvenstva, to je prva tekma po SP 1998 katero uvrščam na mojo lestvico desetih najlepših tekem, kar sem jih gledal na SP. Ta zdaj izgleda takole:

1. FRA : BRA 5:4 (1:1; 1:1) Četrtfinale - Guadalajara, 21/06/1986
2. ITA : BRA 3:2 Četrtfinalna skupina - Barcelona, 05/07/1982
3. GER : FRA 7:6 (3:3; 1:1) Polfinale - Sevilla, 08/07/1982
4. BRA : NET 3:2 Četrtfinale - Dallas, 09/06/1994
5. FRA : ARG 4:3 Osmina finala – Kazan, 30/06/2018
6. NET : ARG 4:0 Polfinalna skupina - Gelsenkirchen, 26/06/1974
7. NET : ITA 2:1 Polfinalna skupina - Buenos Aires, 28/06/1978
8. ARG : GER 3:2 Finale - Mexico City, 29/06/1986
9. BRA : NET 5:3 (1:1; 1:1) Polfinale - Marseille, 07/07/1998
10. BRA : SZ 2:1 Tekma v skupini - Sevilla, 14/06/1982

V mojem ocenjevanju tekem sem temu epskemu dvoboju med Francijo in Argentino dodelil »samo« devetko, za desetico je zmanjkalo kvalitete v argentinski obrambi, ki je bila znova povsem porozna, Mbappe je sicer mojster, ampak takih sprehodov si resna obramba ne sme

dovoliti. Francija igra takole na »refule«, Pogba na trenutke deluje povsem nezainteresirano, potem pa kar naenkrat vžge motor in tiste dolge noge potegnejo proti nasprotnikovemu голу. V takih tekmah na izpadanje se je po zaostanku zelo težko vračati, v tem smislu sta obe ekipi pokazali kvaliteto, Argentina ni popustila in je pretila vse do zadnjega sodnikovega žvižga, toda na koncu jo je pokopala njena katastrofalna obramba. 3-5-2 je potrebno znati odigrati, zahteva zelo specifične tipe igralcev tako v zadnji kot v srednji liniji, Argentina jih nima (ali pa so njihovi najboljši dnevi že davno mimo, kot pri Mascheranu) in Messi gre domov, nikoli ne bo svetovni prvak in nikoli ne bo nasledil Maradone. Domov gre tudi Ronaldo, njegovi Portugalski se je v slabem smislu vrnilo vse, kar jo je vlekel naprej na EP 2016. Urugvaj in Portugalska pravzaprav igrata bolj ali manj podobno in kdor v taki tekmi prvi zadene je v veliki prednosti, lahko se zapre in čaka na novo napako nasprotnika. Godin se je sicer enkrat pustil peljati Ronaldo na limanice in Pepe je takoj zabil, toda ko sta Suarez in Cavani še drugič udarila, je bilo portugalske in Ronaldove zgodbe konec. Za razliko od prvega dne osmine finala je drugi dan ponudil tisto negativno plat nogometa, igro samo in zgolj na rezultat. Tekmo med Španijo in Rusijo ne morem poimenovati drugače kot farsa. Domačin je sparkiral avtobus v svoj kazenski prostor in čakal na enajstmetrovke, ki že po naravi stvari nudijo psihološko prednost ekipi, ki se celo tekmo brani. Rusi si v 120 minutah niso ustvarili niti ene priložnosti, rešil jih je Pique, ki res nima sreče: pred SP so mu vlomili v hišo, nato mu je Iranec prodal tunel, zdaj pa je zakrivil še enajstmetrovko. Po spletu krožijo dovtipi, da si je Pique (kot Katalonec) pravzaprav želel izpad Španije in ko je videl, da Rusi niti slučajno ne morejo zabit, je pač iztegnil roko. Toda v bistvu si je Španija sama kriva, po bedasti zamenjavi trenerja je padala iz tekme v tekmo in se zgubljala v nešteti podajah v širino (postavila je nov rekord SP v številu podaj na eni tekmi, kar 770 jih je zbrala že v rednem delu tekme, na koncu pa je presegla tisočico). Hierro ni uspel najti prave formule, ni izkoristil potenciala nogometašev, ki jih je imel na klopi, ni delal pravih menjav, ko jim je šlo za nohte, v igri je puščal igralce, ki so bili vidno utrujeni, adios Espana. Zvečer je nato rusko – španski fars sledila še hrvaško – danska, recimo ji komedija zmešnjav. Po furioznem začetku (prvič v zgodovini SP sta dva gola padla tako hitro, že do 4. minute) in dveh kardinalnih napakah obramb se je začelo dansko »raziskovanje vesolja«, nabijali so žoge v zrak proti hrvaškemu голу, Knudsen pa je pred gol metal en aut za drugim. Dalić je prvič v svoji kratki selektorski karieri naletel na malo bolj izkušenega kolega, starega mačka Hareide-ja, ki je pogruntal, kako nevtralizirati močno hrvaško sredino, v nadaljevanju pa nasprotniku nastavil še dodatno past v obliki ofenzivno naravnane vezista Schoeneja, on in Knudsen na tekmah v skupini sploh nista igrala. Hrvaška je reagirala na negativen način, namesto pritiska na nasprotnikovo zadnjo linijo je v strahu pred globinskimi podajami pomaknila svoje glavne adute nazaj, to je bilo še posebej vidno v drugem polčasu. V podaljšku je nato vendarle prišla do izraza kvaliteta, ena genialna podaja Modrića bi pravzaprav morala odločiti tekmo, a kaj, ko je njen avtor nato zgrešil penal; v tistem trenutku sem pomislil, da je hrvaških upov konec. Toda tako kot se je Portugalcem vse vrnilo milo za drago, se je zdaj končno enkrat sreča nasmehnila tudi Hrvatom (in jim vrnila za nesrečne izpade proti Turčiji in Portugalski na EP). Za nevtralnega opazovalca je bilo streljanje enajstmetrovk skoraj smešno, na koncu je Subašić s tremi obrambami izenačil rekord SP, ki ga je doslej sam držal Portugalec Ricardo (POR : ENG, četrtfinale 2006). Saj razumem, da je pritisk gromozanski, ampak tako slabo penalov ne izvajajo niti v mlajših kategorijah! S častno izjemo Kjaera so vsi nekaj plasirali po tleh in upali, da bo vratar poletel v nasprotni kot. Ko je pristopil k izvajanju Modrić, sem se prijel za glavo – ko igralec zgreši penal v rednem delu, se ga ja ne da streljati še v shootoutu – in res je samo malo manjkalo, da bi zadel Schmeichela v nogo, Bog se usmili... Švica je tudi proti Švedom začela mlačno, tako, kot že proti Srbiji in to se ji je tokrat za spremembo maščevalo. Švedi so sicer zgrešili cel kup priložnosti, a ko so si Švicarji sami zabili gol, poti nazaj prek granitne švedske obrambe ni bilo več. Vsa čast Švedom, po tistem tragičnem porazu z Nemci so se dvignili in zdaj so v četrtfinalu. Tam se bodo pomerili z Angleži, ki so končno razbili urok enajstmetrovk, čeprav so tudi tokrat že zaostajali in le nespretnosti zadnjih dveh kolumbijskih strelcev se imajo zahvaliti za napredovanje. Sicer so Angleži večji del tekme dominirali, a ko je Kolumbija z že tretjim golom visokega Mine (zabil je že Poljski in Senegal) v sodnikovem podaljšku izenačila, je bil pri Angležih opazno prisoten strah, tisti strah, ki hromi noge in ekipi preprečuje normalno igro. Tokrat so se izvlekli, kdo ve, kako bo naslednjič. Naveza Willian – Neymar se vedno bolj kaže kot ključna os, okoli katere se vrta brazilska igra, ki je iz tekme v tekmo

bolj konkretna in dodelana – proti Mehiki so na trenutke že čarali. Mehika se je v prvem polčasu še nekako držala in skušala parirati, a ko so v drugem Brazilci dvignili tempo in intenzivnost, je pod pritiskom popustila. Mehičani se po odličnem začetku prvenstva znova poslavljajo v osmini finala, to se jim je zdaj zgodilo že sedmič zapored. Za večerni dvoboj med Belgijo in Japonsko smo mnogi mislili, da bo šlo za en čisti dolgčas in za zanesljivo zmago Belgije. Toda dobili smo sijajno predstavo, ki v drugem polčasu v ničemer ni zaostajala za tekmo med Francijo in Argentino. Vsa čast samurajem, niso dovolili, da bi si jih zapomnili po kalkulantskem pristopu proti Poljakom, namesto tega so napadli favorizirane Belgijce in jih spravili na rob izpada! Japonci vsake toliko časa na SP odigrajo eno zanje povsem netipično tekmo, pred 8 leti so v Južni Afriki razbili Dance v tekmi, ki je odločala o napredovanju iz skupine. Tukaj bi se morda po vodstvu z 2:0 morali malo potegniti nazaj in se zapreti, a so še vedno jurišali proti belgijskim vratom. Belgijski selektor je zadel z menjavama, ki sta mu pomagali vnovčiti objektivno prednost v kvaliteti in v višini, tista zadnja kontra je bila kot iz učbenikov in Belgija je postala prva reprezentanca, ki je v tekmah na izpadanje kdaj koli nadoknadila zaostanek dveh golov. Ampak res mi je žal srčnih sinov vzhajajočega sonca, poslovali so se kot gospodje, slačilnico so zapustili takšno, kot je bila, ko so vanjo vstopili, vse pospravljeno, na mizi pa napis hvala v ruščini. Ni ostalo neopaženo in ne bo pozabljeno!

PALČEK IN SEDEM SNEGULČIC

Izločilne tekme so pogosto vojna živcev, ko gre za tako velike vložke, se večkrat zgodi, da na igrišču ne odloča več zgolj kvaliteta, ampak tudi pogum, temperament in volja. Ko gre ekipi najbolj za nohte, morajo v ospredje stopiti tisti najboljši, takrat morajo pokazati, zakaj veljajo za zvezdnike. Lahko je igrati in čarati, ko vodiš z 2:0, a ko je rezultat neodločen (ali pa se znajdeš v zaostanku), do konca rednega dela ali podaljška pa je samo še kakih deset minut, takrat nastopi trenutek resnice, takrat se pokaže, iz kakšnega testa so ekipe in posamezniki. Morda je tudi zato v sodnikovem podaljšku padlo že kar 19 golov! Na prvenstvu ostaja še osem ekip, po četrtfinalu se bodo štiri morale posloviti, štiri pa bodo odigrale še šesto in sedmo tekmo. Vsi letošnji četrtfinalisti so to bili že kdaj prej (Rusija še kot SZ) in prav vsi so se tudi že uvrstili v polfinale. Za ruskega palčka (70. na Fifini lestvici – najslabši izmed vseh udeležencev SP) je četrtfinale fantastičen, skoraj senzacionalen uspeh. Z uvrstitvijo v četrtfinale so lahko zadovoljni tudi Urugvaj, Belgija, Hrvaška, Anglija in Švedska, Brazilija in Francija pa vidita pred seboj zgolj tisti najvišji možni cilj. Ker pa se njun dvoboj nakazuje že v polfinalu, bo v finalu prostor tudi za eno od manj zvenečih ekip. Z izpadom Nemčije (in samo drugim mestom Argentine v skupini) se je spodnji del žreba odprl in ponudil nekomu priložnost, da se vpiše v zgodovino. Dobro, Anglija je sicer že bila svetovni prvak, a v morebitnem finalu se verjetno niti sami niso videli. Francija se je v osmini finala proti Argentini uspela vrniti po zaostanku, so izredno kakovostno moštvo na vseh položajih, statistično nikjer ne izstopajo, zaradi česar ostaja občutek, da so sposobni odigrati še veliko bolje. Tokrat bodo naleteli na Urugvaj, ki ima najboljšo obrambo prvenstva s samo enim prejetim golom in kar 66 prestreženimi podajami, ob tem pa so z napadalno navezo Suarez - Cavani smrtonosni v protinapadih, a če Cavani ne bo mogel igrati, bodo Francozom zelo težko parirali. Urugvaj je sicer že večkrat dokazal, da zna igrati take tekme, toda predpogoj za to je, da Francoze utrujajo in živcirajo ter tekmo pripeljejo v napeto končnico, ko lahko ena napaka pomeni slovo. Brazilija se dviguje iz tekme v tekmo, toda proti Belgiji bo zaradi kartonov počival steber obrambe Casemiro (se pa vrača Marcelo). Kljub temu mislim, da bodo Brazilci tekmo dobili, če bo Belgija igrala 3-5-2, to dela njeno obrambo porozno, tukaj bo izpostavljena in tudi njen boljši, napadalni del tega ne more odtehtati. Vsi, ki igrajo 3-5-2 so ali izpadli (Nemčija, Argentina, Španija) ali pa imeli hude težave (Belgija proti Japoncem, Anglija proti Kolumbiji). Saj, vsi ti igrajo lepo za oko (Belgija je z 12 goli najučinkovitejša na prvenstvu), ta postavitev omogoča človeka viška v napadalni fazi, a kadar izgubijo žogo, se zadaj odpre velik prostor. Napadalci so dandanašnji tako hitri in spretni, da se tisti človek manj preveč pozna, kontre so dodelane in obrambe venomer zaplavajo. Zato verjamem, da se bo proti Brazilcem Martinez vendarle odločil za manj tvegano varianto 4-4-2 in da bo namesto Carrasca tekmo začel Kompany. Čeprav bo tekmo med Francijo in Argentino težko preseči, nas morda nočjo čaka še druga lepota prvenstva! Švedska in Anglija bosta verjetno odigrali eno tako »egal« tekmo, presodila bo ena napaka obrambe, morda kakšen slučajen odbitek. Anglija je prvenstvo začela poletno, a proti

Kolumbiji se je videl strah od izpada, po vodstvu so se jim noge kar nekako zakrčile. Zdaj, ko so prišli med osem, je pritisk domače javnosti naravnost neverjeten; vzdušje in pričakovanja (ki jih novinarji z bombastičnimi naslovi še podpihujejo) so v obratnem sorazmerju z leti razočaranj in izpadov – Angleži so (bogve, zakaj) nekako prepričani, da so nogometna velesila, ki ji vsake toliko časa pripada naslov svetovnih prvakov. Drži, imajo izjemnega Kana, a srednja linija je že po tradiciji vse od časov Paula Gascoigneja bolj ali manj brezidejna, zato s svojo postavitvijo 3-5-2 skušajo ustvariti višek igralca na sredini, kar zaenkrat zelo solidno počneta odkritji prvenstva, Trippier in Lingard. Po drugi strani so Švedi precej bolj razbremenjeni; ne samo, da je četrtfinale zanje povsem nepričakovan domet, tudi javnost pri njih ni tako našpičena, severnjaki so že po naravi bolj flegmatični in manj podvrženi evforiji. To pa seveda ne pomeni, da Švedi ne bodo storili vse, da bi se uvrstili v polfinale. Mislim celo, da so v prednosti, ne le zaradi manjšega pritiska, temveč tudi zato, ker so na tem prvenstvu pokazali veliko kompaktnost. Pri njih nihče ne izstopa, igrajo zelo zrelo in kolektivno, Švico so takoj na začetku napadli in si ustvarjali priložnosti. Edina težava, ki jo vidim pri Švedih, je neučinkovitost, pripravijo si veliko priložnosti, a izkoristek je zelo slab – če ga bodo proti Angležem uspeli popraviti, se slednjim slabo piše. Zato pa težav z neučinkovitostjo nimajo Rusi, gole dosegajo bolj slučajno, tako rekoč brez igre. Zanašajo se na čvrsto obrambo in na kakšen preblisk Golovina, ta bo poleg robustnega Džiube predstavljal največjo nevarnost za hrvaški gol (morda pa bo že lahko zaigral tudi edini ruski »umetnik«, poškodovani Dzagoev). Ruski palček išče ponovitev dosežka Koreje na domačem SP 2002, ki je najprej v osmini finala po sodniškem darilu izločila Italijo, potem pa v četrtfinalu na enajstmetrovke (tako kot Rusi!) še Španijo. A ne glede na vse povedano in ne glede na dejstvo, da bodo Rusi igrali pred fanatičnim domačim občinstvom, je Hrvaška tukaj vendarle favorit. Toda to vlogo bo lahko upravičila le, če bo igrala svojo igro in ne bo zapadla v rusko uspavanko. Potrebno je pač biti potrpežljiv, iskati razpoke na ruskih bokih in s hitro transformacijo spraviti Rebića v situacijo ena na ena z »dedkom« Ignjaševičem. Hrvaška sredina je neprimerno močnejša od ruske, tu mora Dalić dobiti bitko za Soči, ruskemu kolegu se ne sme pustiti speljati na limanice, kot se mu je to zgodilo proti Danski. Rusi ogromno pretečejo (največ na prvenstvu) in bolj, ko bo tekma šla proti koncu, bolj bodo utrujeni. Hrvati se sicer precej bolje znajdejo, kadar niso v vlogi favorita in mnogo lažje bi jim bilo igrati proti Špancem – toda takšne priložnosti pač ne gre izpustiti, nanjo čakajo že dvajset let in kdo ve, če se bo še kdaj ponudila. Ajmo Vatreni!

POKER ASOV

Ostali so samo še štirje, štiri evropske reprezentance, naslov prvaka bo znova, že četrtič zapored, odšel v Evropo. Med temi štirimi sta dva bivša svetovna prvaka ter dve reprezentanci, ki sta se drugič uvrstili v polfinale, v prvem poskusu (Belgija 1986 proti Maradonini Argentini, Hrvaška pa 1998 proti domačinu Franciji) se v finale potem nista prebili. Če bi tokrat to kateri izmed njihju uspelo, bi prvič po letu 1998 (takrat Francija) dobili novega finalista in morda tudi novega, devetega svetovnega prvaka. Na najbolj impresiven način je do polfinala prišla Belgija, je edina reprezentanca na tem SP, ki je v rednem delu dobila vseh pet doslej odigranih tekem. Njihova četrtfinalna tekma z Brazilijo je bila naravnost sijajna, razmerje v strelih na gol je bilo 26:9 v korist Carioc, teh skupno 35 strelav v okvir gola pa predstavlja tudi največje število strelav na gol v katerikoli tekmi na izpadanje na SP. Belgijci so Brazilijo zaskočili tam, kjer je bila najbolj ranljiva, Casemiro zaradi rumenih kartonov ni smel igrati, njegova menjava Fernandinho pa enostavno ni na Casemirovem nivoju, bil je direktni krivec za oba belgijska gola in na njegov račun bi lahko Belgijci dodali še kakšnega. Hitrost belgijske transformacije (po domače protinapada) je naravnost fenomenalna; Lukaku, Hazard in De Bruyne to izvedejo neverjetno natančno in uigrano, v prvem polčasu so venomer odpirali brazilsko obrambo in tam sejali paniko, podobno tisti izpred štirih let proti Nemčiji. V drugem polčasu je bilo teh konter manj, tudi zato, ker so Brazilci pritisnili z vsem kar imajo, vstop Renata Augusta in Coste je poživil njihovo igro ter prinesel zmanjšanje na 1:2. Belgija je vidno padala, odpiralo se je vedno več prostora in Neymar je soigralcem ter sebi ustvarjal eno priložnost za drugo, a žal so vse ostale neizkoriščene in tudi zadnja preostala neevropska reprezentanca je odšla domov. Dan, ko na SP izpade Brazilija, je zame (razen pred štirimi leti, ko si niti polfinala niso zaslužili) vedno žalosten dan, SP brez Carioc takoj izgubi nekaj na privlačnosti, od njih pač človek vedno pričakuje kakšno magično potezo.

Nasprotnik Belgije v polfinalu bo Francija, rutinirano je opravila z oslabiljenim Urugvajem. Gonilo francoske igre je bil tokrat Griezmann, toliko opevanega Mbappeja je sijajni Laxalt sicer pospravil v žep, a Urugvaj ni imel ne moči, ne znanja, ne kvalitete, da bi lahko tekmo odpeljal v egal, ko ga je kardinalno polomil še vratar Muslera, je bila zadeva zaključena. Francija me še vedno ni povsem prepričala, njena obramba se mi še vedno zdi ranljiva, doslej (z izjemo Argentine, ki pa jo je trikrat matirala) še ni bila na resnih preizkušnjah, z Belgijo bo gotovo drugače. Zanimivo bo videti, kako bosta obe ekipi pristopili k polfinalnemu obračunu, ne enih ne drugih si ne znam predstavljati, da bi igrali defenzivno, razen če jih nasprotnik v to ne prisili (kot je Belgijo Brazilija). Martinez bo zdaj gotovo ostal pri 4-4-2 in ne bo več eksperimentiral s Carrascom, oboji imajo hitre igralce, ki lahko žogo bliskovito prenesejo pred nasprotnikov gol. Morda ima Belgija s Fellainijem in robustnim Lukakujem prednost v ofenzivnem skoku, bomo videli, upajmo, da nas čaka ena sijajna tekma, pravo finale pred finalom. Belgija in Francija sta tudi edini še »živi« četrtfinalistki zadnjega SP. Izmed ostalih šestih jih je pet (na čelu z finalistkama Nemčijo in Argentino) že doma, bronasta Nizozemska pa se v Rusijo sploh ni uvrstila. Anglija je s presenetljivo lahkoto opravila s Švedsi, ki so padli tako rekoč brez izstreljenega naboja. V angleški igri je vedno bolj viden Southgateov koncept; z dolgimi žogami na hitrega Sterlinga in Kana osvajajo prostor, nato pa iščejo priložnost iz prekinitve, predložki pred nasprotnikov gol skoraj vedno prinesejo priložnost, imajo dodelan sistem v katerem visoki igralci zarotirajo in drug drugemu pripravljajo prostor za strel z glavo – prvi gol Maguirea je bila lepa in učinkovita demonstracija te strategije. Od Švedov sem vendarle pričakoval več, toda nikakor niso mogli spraviti žoge v nevarno cono, ko jim je tu in tam to vendarle uspelo pa je bil izredno razpoloženi Pickford nepremagljiv. Daleč od tega, da bi Hrvaška proti Rusiji blestela, je pa že drugič zapored pokazala neko novo, zanj povsem netipično kvaliteto, tako kot proti Danski je tudi tukaj po zaostanku ekspresno izenačila in se vrnila v tekmo. Rusija je seveda tudi v četrtfinalu nadaljevala s svojo nogometno farso, 120 minut bunkerja in nabijanja žoge v upanju na kak preblisk Džiube ali Čeriševa. Temu je en tak magičen trenutek tudi uspel, strel je bil sicer krasen, a vendarle je šlo za bolj slučajen gol. Na tem turnirju je imela Rusija že ogromno sreče in po tem голу so domači navijači zagotovo pomislili, da jim bo tudi tokrat stala ob strani. Drugič so morali to pomisliti, ko je po strelu Perišića vratnica nekako obvarovala ruski gol in tretjič ko je Fernandes iz tako rekoč edine ruske priložnosti izenačil na 2:2 ter tekmo odpeljal v streljanje enajstmetrovk, pred katerim so bili Rusi (tako kot že Danci) gotovo v vsaj majhni psihološki prednosti. Toda potem jim je šlo vse po zlu, najprej je Smolov zastreljal najslabše izvedeno enajstmetrovko, kar sem jih kdaj videl, nekakšen spodleteli poskus Panenke – Subašič je že ležal na tleh, a je kljub temu še lahko z roko odbil žogo. Luka Modrić je sijajen igralec, kot edini na tem SP je bil že tretjič izbran za igralca tekme, ampak penali pa res niso njegov forte, tokrat je žoga le po sreči pristala za hrbtom sicer odličnega Akinfejeva. In prav ta srečen Modrićev gol je bil prelomen, ruski junak iz podaljška Fernandes se je z zgrešenim strelom prelevil v tragičarja, Rakitić pa je znova suvereno zadel. Polfinale je za Hrvaško fantastičen, skoraj senzacionalen dosežek in po dveh neugodnih, obrambno orientiranih nasprotnikih, bo zdaj Hrvaška proti Angliji končno imela priložnost pokazati, ali je sposobna nadgraditi epohalni dosežek generacije 1998; tu se bo videlo iz kakšnega testa je. Odpiralo se ji bo precej več prostora, Anglija je (z izjemo Belgije, ki pa je po japonski lekciji spremenila formacijo) še zadnja preostala reprezentanca, ki igra 3-5-2 in tu bo treba iskati priložnost za Modrićeve podaje Rebiću, Perišiću in Mandžukiću, ta slednji igra na tem prvenstvu izjemno, čeprav njegovega deleža mnogi ne opazijo in ne cenijo. Po drugi strani sta hrvaški težavi dve: prva je seveda angleška skok igra; čeprav Lovren dobro pozna svoje nasprotnike iz Premiershipa, so Angleži v skoku premočni, rešitev je seveda na dlani, s pritiskom na angleško srednjo linijo je potrebno število predložkov čim bolj zreducirati, je pa to seveda lažje reči, kot storiti. Druga težava je poškodba Vrsaljka (menda je več možnosti, da ne bo mogel igrati, kot pa da bo lahko). Vrsaljko je pravo odkritje, morda celo najboljši desni branilec prvenstva, na katerem počiva velik del Dalićeve strategije. Njegova menjava je Jedvaj (sicer igralec Bayerja iz Leverkusena), ki pa je že na tekmi z Islandijo pokazal določene slabosti, zato bi morda veljalo poskusiti z Vido na boku, pri čemer bi Lovrenu v sredini pomagal Čorluka. Ena morda manj opažena kvaliteta Hrvaške je tudi njena raznovrstnost, kar 8 igralcev se je že vpisalo med strelce, več (9) jih ima le Belgija. Za večino svetovnih (in še posebej angleških) analitikov in medijev je Anglija seveda favorit, ki je bojda z eno nogo že v finalu. Čeprav tudi Hrvati igrajo v

renomiranih klubih, pa vsi po vrsti poudarjajo angleško prednost, ki naj ne bi izvirala le iz mladosti in poletnosti angleške ekipe, temveč tudi iz bogatega in vrhunsko organiziranega Premiershipa. Prav, pa naj bo Anglija favorit, tudi Argentina je bila. Nije u šoldima sve!

JE MAR BOG HRVAT?

Po 20 letih smo dobili novo, komaj trinajsto udeleženko finala. Doslej jih je bilo dvanajst, poleg osmih svetovnih prvakov še Madžarska, Češkoslovaška, Švedska in Nizozemska; po površini in prebivalstvu je samo Urugvaj manjši od Hrvaške. Zadnja, ki se je pred Hrvaško uvrstila na ta ekskluzivni spisec, je bila Francija, ki se je v finale uvrstila tudi letos, in to na točno enak način, kot se je že v polfinale, zanašajoč se na atletske sposobnosti svojih igralcev, predvsem maratonca Kanteja in šprinterjev Mbappeja in Griezmana. Ko so v težavah, jih rešujeta stoperja Varane in Umtiti, kadar ta dva storita kako napako, je tu izjemni Lloris, ki brani iz tekme v tekmo bolje. Prej ali slej izsilijo napako nasprotnika in potem poti nazaj ni več. In tako kot v četrtfinalu je – pri vseh toliko hvaljenih napadalcih – odločilni gol zabil stoper. Tu in tam sicer odigrajo kako potezo za oči (tista podaja s peto Mbappeja), ampak na splošno ta njihov taktičen nogomet ne navdušuje. Toda cilj pač posvečuje sredstva. Belgija je skušala igrati svojo igro, ki je mnogo bolj dopadljiva od francoske, Hazard in De Bruyne sta menjavala strani, ampak tokrat v Lukakuju nista imela prave podpore. V belgijski obrambi tokrat ni bilo porumenelega Meunierja in Martinez se je spet zatekel k 3-5-2. S tem je sicer dobil višek na desni strani v obliki De Bruynea in Chadlija, toda kadarkoli so Francozi vključili turbo sta se Witsel in še posebej Dembele znašla v hudih težavah. Po prejetem голу so potrebovali nekaj časa za konsolidacijo, po vstopu Mertensa so si pripravili nekaj polpriložnosti; Hazard se je res trudil, ampak v bistvu so bili na koncu Francozi bližje drugemu голу, kot Belgijci izenačenju. V drugem polfinalu je bila Anglija blizu uspeha, po zgodnjem vodstvu je 60 minut kontrolirala igro, Hrvaško je imela na pladnju, a je zapravila vsaj dve izjemni priložnosti za povečanje vodstva. Tista Kaneova je bila lep primer uporabe novih pravil s pomočjo VAR: sodnik je počakal do konca akcije in potem oznanil ofsajd – če bi Kane zadel, bi šli gledati VAR, ugotovili, da ofsajda ni bilo in gol priznali. Ampak Kane ni zadel in ko je v drugem polčasu začelo zmanjkovati Sterlinga, je začelo zmanjkovati tudi Anglije, čakali so, da bo drugi gol – tako, kot proti Švedom – prišel sam od sebe. Hrvati so končno zaigrali tako, kot znajo, njihova sredina je pritisnila in izpostavila ključno slabost angleške 3-5-2 formacije, ta sicer odlično funkcionira, dokler imaš večjo posest žoge, toda ko je posest na strani nasprotnika, se prično v njej kazati razpoke. Vatrejni so celo prvenstvo čakali Perišića, zdaj pa je v samo desetih minutah nanizal tri priložnosti, prva je bila blokiran strel, druga gol, tretja pa vratnica. Vse to je bil rezultat dela sredine, Modrić (ima največ pretečenih km na SP, 63 na 6 tekmah) je znova odigral fenomenalno tekmo in je gotovo v najožjem izboru za Zlato žogo, Brozović je včeraj pretekel neverjetnih 14 km, Mandžukić in Rebić pa sta s šprinti (pogosto v prazno, kdor je igral nogomet, ve, koliko moči taki šprinti poberejo) razvlekla angleške linije. Angleži so po šoku potrebovali 15 minut, da so prišli k sebi in tekmo odpeljali v podaljšek, tam so spet bolje začeli, a ko je strel Stonesa Vrsaljko odbil z golove črte, je postalo jasno, da ima naslov današnjega bloga še kako velik smisel in da je angleški Tekel-mene-fares že napisan. Na koncu je na sceno stopil Mandžukić, najprej mu je Pickford obranil strel iz obrata, nato še boljšo priložnost po predložku, a v tretje ga je Mandžo zabil in football is not coming, but going home! Verjetno bo strokovna komisija FIFE že pred finalom objavila nagrade, za Zlato žogo (najkoristnejšega igralca prvenstva) so po mojem mnenju v igri trije, poleg Modrića še Hazard in Pogba. Mbappe bo proglašen za najboljšega mladega igralca prvenstva, Lloris, Courtois in Pickford pa so v konkurenci za Zlato rokavico. Zlata kopačka (najboljši strelec) bo po vsej verjetnosti Harry Kane, ki ima dva gola prednosti pred zasledovalci. Moje postave prvenstva tudi po finalu ne bom več spreminjal, tule je: Lloris – Vrsaljko, Granquist, Varane, Marcelo – Pogba, Modrić, De Bruyne – Hazard, Mbappe, Kane. Trener prvenstva je prav gotovo Zlatko Dalić, v 8 mesecih je iz ekipe, ki je bila v kvalifikacijah že skoraj odpisana, naredil finalista svetovnega prvenstva. Od Kijeva do Moskve! In kaj bo v finalu? Nič ne bom napovedoval in analiziral, Francija je seveda po vsej nogometni logiki velik favorit, praktično nima slabe točke, ima dan več počitka in na prvenstvu je odigrala 90 minut (torej eno celo tekmo) manj kot Hrvaška. Toda poleg nogometne obstaja še druga logika, ta pravi, da v takih tekmah vseh tekem, ki se igrajo enkrat v življenju, ne zmagujejo vedno le kvaliteta, taktika in strategija, ampak tudi srce in odnos, ki ga igralci kažejo do dresa, v katerem

igrajo, do grba na njem in do države, katero predstavljajo. In že proti Angliji se je pokazalo, da je ta odnos povsem drugačen, če si pripadnik naroda neke države, kot pa zgolj njen državljan, čigar predniki so pripluli na ladji, ki je švercala rum z Jamajke. Sretno, Vatreni!

ŠE NEBO SE JE ZJOKALO...

Ravno, ko se je veliko finale končalo in ko se je začel ceremonialni del, so se tam nekje zgoraj odprle zapornice in po mesecu dni lepega vremena je pričelo v Moskvi liti kot iz škafo. Bilo je, kot da bi se še nebo zjokalo nad blede finalno predstavo novopečenih svetovnih prvakov Francozov. Hrvaška jih je imela na pladnju in jih nadigrala v vseh elementih nogometne igre, razen v tistem, ki edini kaj šteje, to pa so seveda goli. Od štirih francoskih golov je bil eden avtogol, drugi iz enajstmetrovke, preostala dva pa sta bila sicer solidna, a nikakor ne neubranljiva strela; v nekem trenutku sem dobil občutek, da bi prav vsak strel Francozov končal v Subašičevi mreži. Paradoksalno je, da je Hrvaška v finalu odigrala svojo najboljšo tekmo, Francija pa verjetno svojo najslabšo, a je slednja vseeno zmagala. Ampak šteje samo rezultat, kvaliteta velikih je tudi v tem, da zmagujejo, kadar ne blestijo in zato je Francija zaslužno drugič postala svetovni prvak. Da me s svojo igro in čakanjem na napako nasprotnika ter na atletske eksplozije mladega genija (ki je po Peleju postal šele drugi U-20 strelec v velikem finalu) Francija ne navdušuje, sem tukaj že večkrat zapisal, me pa pri njih moti še nekaj drugega – pa naj se v luči sodobne vseprisotne korektnosti sliši še tako nekorektno – preveč je naturaliziranih igralcev (resda druge ali celo tretje generacije) in premalo je Francozov. Kadar ima ekipa enega ali dva naturalizirana (kot npr. Italija z Balotellijem) deluje to prav simpatično, ampak kar je preveč, je pa preveč (še hujši primer je Švica) – pa tu ne gre za kak rasizem ali šovinizem, enostavno se izgublajo nekoč prepoznavni stili igre določenih reprezentanc. Kako drugače (in lepše) od te današnje je igrala Platinijeva Francija! Po drugi strani Hrvaška tovrstnih »težav« sicer nima, se ji je pa v finalu z obrestmi v obliki smole vrnilo vse dobro, česar je bila v obliki sreče deležna na prejšnjih treh izločilnih tekmah. Ko se bo vse skupaj poleglo, bo drugo mesto Hrvaške gotovo obveljalo za fenomenalen uspeh, navsezadnje je postala komaj trinajsta država, ki se je uvrstila v veliki finale. Modrić je – zaslužno – dobil nagrado za najboljšega igralca SP, Vrsaljko in Lovren sta pravi odkritji, enako Rebić, Perišić pa je šele v zadnjih dveh tekmah pokazal, česa je pravzaprav sposoben. Mandžukić je pri svojih 32 letih še vedno nočna mora obramb, tudi v finalu je bil nagrajen za svojo vztrajnost – Lloris pa je verjetno prav s tisto neumnostjo zapravil zlato rokavico, ki je tako šla v roke Courtoisu. Izmed ostalih reprezentanc mi je najbolj žal za Brazilijo, ki je po mojem mnenju igrala daleč najlepši in najbolj gledljiv nogomet na prvenstvu, a se je neigranje porumenelega Casemira (pa ravno proti Belgiji) zanjo izkazalo za usodno. Vse pohvale za lepo igro gredo tudi Belgiji, končno so uspeli uskladiti nesporen talent svojih zvezd z neko tekmovalno kohezijo, brez katere uspeha ne more biti. Anglija je začela poletno, a bolj ko je šlo prvenstvo naprej, bolj je prihajala do izraza tista rdeča nit angleškega nogometa, pomanjkanje kakšnega genija, kakšne klasične »desetke«, igralca s potezo več, ki bi znal v kritičnih trenutkih prelomiti tekmo. Lepo se je prezentiral tudi Urugvaj, žal v četrtfinalu ni mogel igrati Cavani. Razmerje med Evropo in ostalim svetom se čedalje bolj preveša v korist stare celine (čeprav nekateri v šali pravijo, da je Francija sicer svetovni prvak, evropski pa je Hrvaška). Že četrtič zapored je naslov osvojila evropska ekipa, v osmini finala je bilo od šestnajstih ekip deset evropskih, v četrtfinalu jih je bilo šest od osmih in iz Evrope so tudi prav vsi štirje polfinalisti. Latinska Amerika se je še nekako držala s petimi udeleženci v osmini finala in dvema četrtfinalistoma, vsem drugim pa je ostala zgolj drobtinica v obliki japonske uvrstitve med 16. Afrika prvič po letu 1986 ni imela udeleženca osmine finala, kljub nespornemu potencialu se zdi, da afriški nogomet nazaduje. Nekatera razmerja v svetovnem nogometu se menjajo, prvič se je zgodilo, da v polfinalu ni bilo niti ene izmed članic »velike četvorke« svetovnega nogometa (BRA, GER, ITA, ARG) in komaj drugič v zgodovini SP se nobena izmed njih ni uvrstila v veliki finale (prvič 2010, takrat SPA:NET). Vsa čast tudi ruski organizaciji (pa saj v to tako ali tako nihče ni niti za trenutek podvomil) – kretenov, ki so še pred dvema letoma razgrajali na EP v Rusijo ali ni bilo, ali pa jih je želja po razgrajanju minila ob pogledu na Putinove specialce, ki so na zadovoljstvo vseh skrbeli za red in mir. Konec koncev je lahko zadovoljna tudi FIFA, ne le da se je VAR odlično obnesel, v njeno blagajno je tudi kapnila rekordna vsota, zdaj bo pravzaprav treba le še prepričati šejke, da bodo čez štiri leta na katarske tribune poleg belih halj spustili še črne, ki v tistem delu

sveta običajno skrivajo obraze in obline pripadnic nežnejšega spola – in veliki žur gotovo najbolj zdravega prvenstva doslej se bo lahko pričel. Naj mi bo dovoljeno to bloganje zaključiti na osebni noti – vedno se bom z veseljem spominjal magičnih večerov pri Championsu, zato se zahvaljujem vsem (še prav posebej pa srečnemu džokerju Jožetu), ki ste bili tam in morda kdaj pa kdaj morali tudi prenašati moje navijaške izbruhe. Kaj hočemo, nobody is perfect!
